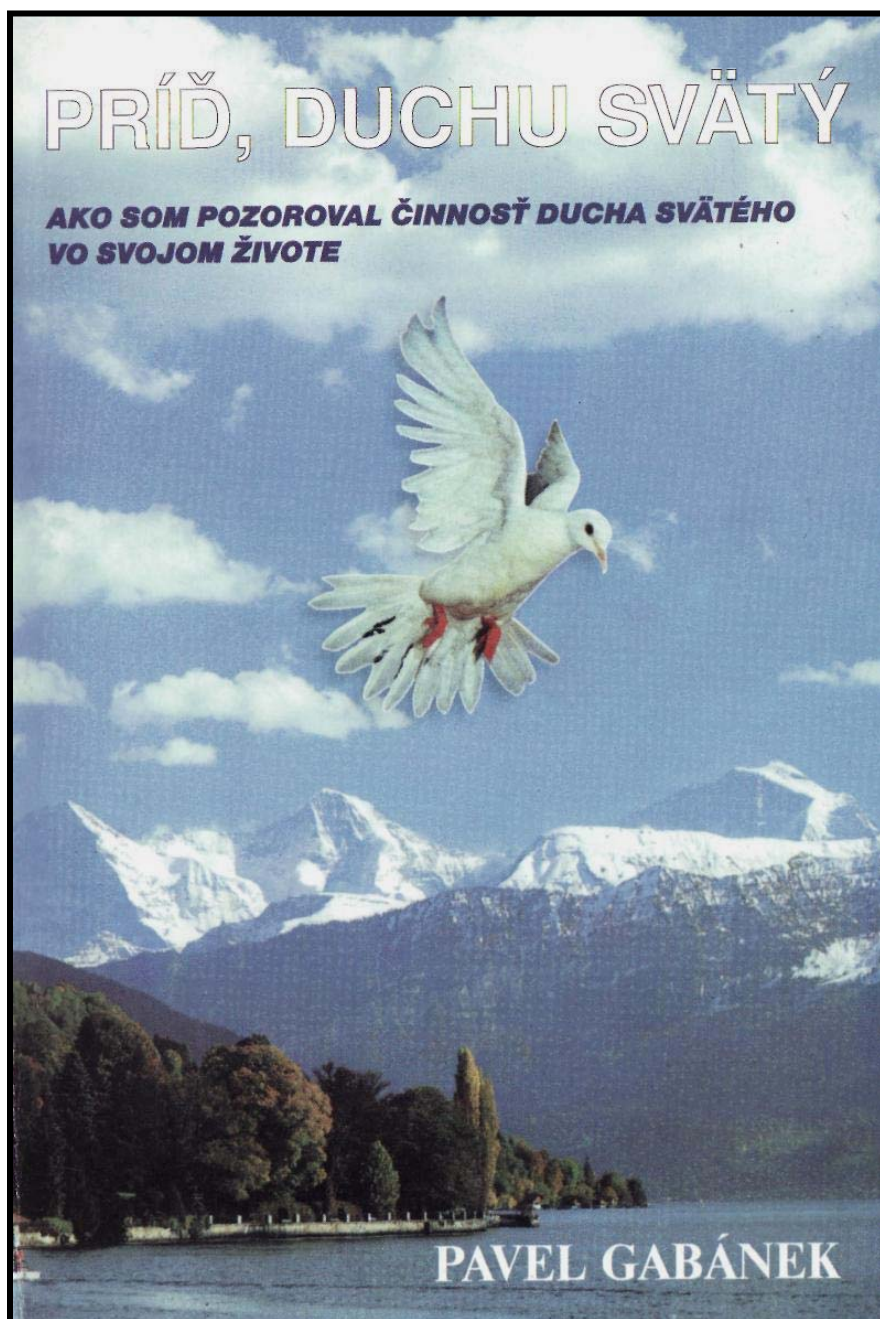

THIS BOOK IS FREE TO SHARE FOR NONPROFIT PURPOSES WITH THE
PERMISSION OF HELENA GABANKOVA WIDOW OF PAUL GABANEK
GIVEN ON APRIL 2007.

NEZIŠTNÉ KOPÍROVÁNÍ, ROZMNOŽOVÁNÍ A VEŘEJNÉ PROVOZOVÁNÍ JE
POVOLENO HELENOU GABÁNKOVOU VDOVOU PO AUTOROVÍ V DUBNU
ROKU 2007.

PAVEL GABÁNEK sa už dlhé roky venuje misijnej službe. Táto kniha vychádza z praktickej potreby, s ktorou sa stretol počas jeho misijnej práce. Touto knihou chce pomôcť nájsť odpoveď tým, ktorí ešte len hľadajú Boha a poskytnúť rady na cestu duchovného rastu začínajúcim kresťanom.

KNIŽKA JE VYDANÁ K 50 ROČNÉMU JUBILEU ZALOŽENIA CIRKEVNÉHO ZBORU (AC) V BRATISLAVE V ROKU PÁNA 1948. VENUJEM JU NA PAMIATKU BRATOM A SESTRÁM VERIACIM V KRISTU, MEDZI KTORÝMI SOM CHODIL A HLÁSAL EVANJELIUM V ROKOCH 1948-1998 (-AŽ 2000). AKO AJ VŠETKÝM MILUJÚCIM NAŠEHO PÁNA A SPASITEĽA JEŽIŠA KRISTA.

OBSAH

1. ČO ZNAMENÁ VERIŤ? LEN SPRÁVNA VIERA PRIVÁDZA
2. ČLOVEKA DO KONTAKTU S DUCHOM SVÄTÝM.....
3. AKO SOM POZOROVAL BUDOVANIE CIRKVI PROSTREDNÍCTVOM
DUCHA SV. VO VLASTNOM ŽIVOTE.....
4. NEMENITEĽNÉ PRAVDY O BEZZÁKONNOM ŽIVOTE TOHTO SVETA.....
5. ŽIVOT BEZ PRAVÉHO POZNANIA BOHA.....
6. AKO DUCH SVÄTÝ ČINÍ VŠETKO NOVÉ V ŽIVOTE ČLOVEKA.....
7. KRST DUCHOM SVÄTÝM
8. DUCH SVÄTÝ V ČINNOSTI - ŠÍRENIE EVANJELIA
9. SVEDECTVÁ UZDRAVENIA CHORÝCH.....
10. PREJAVY DUCHA SVÄTÉHO SKRZE DIVOTVORNÉ MOCI.....
11. AKO DUCH SV. CHRÁNIL A BUDOVAL CIRKEV POČAS SÚŽENIA.....
12. PRENASLEDOVANIA (ZAZNAMENANÉ SKÚSENOSTI)
13. OSOBNÉ SKÚSENOSTI BOŽEJ OCHRANY A VEDENIA DUCHA SV.....
14. CIEL BUDOVANIA CIRKVI - DUCH SVÄTÝ STAVITEĽ CIRKVI
NOVÉHO JERUZALEMA
15. DUCHOVNÉ PRÚDY NA SLOVENSKU, MORAVE
A V ČECHÁCH V ROKOCH 1945-1995
16. ILUSTRAČNÉ VYSVETLIVKY K VÝZNAMNÝM DEJOM SZ A NZ
17. TAJOMSTVO O KTOROM MÁLO ĽUDÍ VIE
18. FOTOGRAFICKÉ ZÁBERY

Editovala: Z. Vítová
Technicky upravil: Ing. D. Mažári
Napísal: Pavel Gabánek
EVANJELIZAČNÝ misijný pracovník
Vydané v roku: 1997/8

PRÍDI DUCHU SVÄTÝ!

ÚVODNÉ SLOVO

V tejto knižke sa poukazuje na najviac zabudnutú pravdu: Pravdu o prítomnosti DUCHA SVÄTÉHO vo svete a v živote kresťana... Dnešný kresťanský svet vie o Duchu Svätom veľmi málo. Keby dnešní kresťania vedeli viac o Duchu Svätom, iste viac by po ňom túžili. Duch Svätý je jediným „zástupcom“ Pána Ježiša Krista na zemi. Lebo On - Kristus Pán - už nechodí po zemi, v tele, je na nebesiach. Ale On nám poslal TEŠITEĽA, Ducha Sv. Pán Ježiš Kristus povedal o ňom nasledovne: „No, ja vám hovorím pravdu, že vám je užitočné, aby som ja odišiel. Lebo ak neodídem, Tešiteľ neprijde k vám. Ale ak odídem, pošlem ho k vám.“ (Jn 16, 7) On odišiel a poslal ho. A dnes ho už môže mať každý znovuzrodený kresťan. Ak ho niekto nemá, je to len jeho osobná chyba. Okrem toho, že je naším Tešiteľom, je pre nás výborným radcom, vodcom, učiteľom, pretože nás uvádza do každej Jeho pravdy. Zvestuje aj budúce veci. Je nenahraditeľný a predsa tak málo známy. I keď Písmo sväté sa o ňom veľmi často zmieňuje. Predstavy o ňom sú skreslené, pretože sa postrádajú osobné skúsenosti s ním. Iba Písmo sväté podáva presnú predstavu, preto že Kristovi žiaci (učenníci) mali osobné skúsenosti s ním. Aj v tejto knižočke sú napísané mnohé skúsenosti, ktoré mal autor knižky s ním. Kristove pravdy sa nezmenili do dnes, z toho dôvodu skúsenosti s ním sú tie isté. Pán Boh sa však priznáva iba k Jeho opravdivým ctiteľom. To sú tí ľudia a jedinci, ktorí zachovávajú prikázania Božie a majú vieru Ježiša Krista. Vieru zodpovedajúcu normám učenia Písma svätého. Potom je platné Kristovo zaslúbenie:

„KTO VERÍ VO MŇA, AKO Hovorí PÍSMO, RIEKY ŽIVEJ VODY POTEČÚ Z JEHO VNÚTRA.“ A to povedal o SVÄTOM DUCHU, ktorého mali dostať uverivši v neho. Lebo ešte nebolo Svätého Ducha, pretože Ježiš ešte nebol oslávený.“ (Jn 7, 38-39) Dnes však, Duch Svätý už je zoslaný a môže ho prijať každý, kto splní uvedené požiadavky v Písme svätom. Nech Pán Boh vypočuje srdca vrúcnu modlitbu:

„PRÍDI DUCHU SVÄTÝ!“

GRATIS!

PRÍĎ, DUCHU SVÄTÝ!

ČO ZNAMENÁ VERIŤ?

LEN OPRAVDIVÁ VIERA PRIVÁDZA ČLOVEKA DO KONTAKTU SO SVÄTÝM DUCHOM. ČO ZNAMENÁ VERIŤ A MAŤ SPRÁVNÚ VIERU?

To je veľmi dôležitá otázka. Väčšina ľudí sa domnieva, že veriť znamená, mať určité vierovyznanie, náboženstvo, alebo presvedčenie a držať sa ho neochvejne. Veriť znamená oveľa viac. Veriť neznamená ani to, keď napríklad veríme, že budú lepšie časy, že bude lepšie počasie, že sa nám bude lepšie dariť, atď. Asi tak, že presne nevieme, ale predpokladáme, že to, či ono sa stane. Alebo, len veriť, že Boh existuje, že niečo musí existovať... To všetko s biblickou vierou málo súvisí. V Písme svätom čítame: „Ty veríš, že je jeden Boh? Dobro robíš. Zlí duchovia (démoni) tiež veria a trasú sa.“ (Jak 2,19)

Slovo „veriť“ sa prekladá s významom „dôverovať“. To znamená, spoľahnúť sa na niekoho, odovzdať sa niekomu s plnou dôverou. Znamená tiež, zdôveriť sa niekomu - niečomu, v čom ešte nemáme plnú istotu. Napríklad, keď nasadneme do auta, lietadla, či lode, robíme tak v plnej dôvere, že nás dopraví na žiadané miesto. Samozrejme, nemôžeme plne dôverovať každému, ani všetkému, čo sa nám naskytá. Môžeme však, respektívne máme dôverovať tomu, čo je pravdou. Tak isto môžeme (a máme) dôverovať Bohu. V ňom neexistuje neistota. Takisto v pravde neexistuje neistota. Tiež plne môžeme a máme dôverovať Božiemu Slovu. Jeho Slovo je pravdou. (Jn 17,17) Dôverovať máme aj Ježišovi Kristovi a Duchu Svätému. Tak prideme do kontaktu s Duchom Svätým.

Mnohí ľudia, najmä vedci, tvrdia, že veriť budú až potom, keď vec, v ktorú majú veriť, uvidia... To však nie je vôbec viera. Veciam, ktoré už vidíme, nepotrebujeme veriť. Pán Ježiš Kristus povedal, po svojom vzkriesení Tomášovi, (ktorý si žiadal viditeľný dôkaz Jeho zmŕtvychvstania): „Nebuď neveriaci, ale veriaci!“ To znamená, že vieru nemal. Preto Pán Ježiš povedal, že blahoslavení sú, ktorí nevideli a uverili. Pravá viera funguje tam, kde veci, ktoré ešte nevidíme, či nemáme, pevne veríme... V Biblii máme najpresnejšiu definíciu viery: „VIERA JE PODSTATOU TOHO, NA ČO SA ČLOVEK NADEJE, PRESVEDČENÍM O VECIACH, KTORÉ SA NEVIDIA.“ (Žid 11,1) Je to práve opakom toho, čo mnohí tvrdia. Vo vesmíre, v prírode existujú mnohé veci, ktoré ešte neboli ani objavené. Chápeme ich tiež len vierou, táto je podobná biblickej viere. Keď sa astronauti vrátili z vesmíru (z mesiaca) na zem a rozprávali o svojich zážitkoch, hoci sme tam neboli, verili sme im. Táto viera je tiež podobná biblickej viere. Ak veríme skúseným a dokázaným vierozvestom, robíme vlastne to isté. Dokázaní Boží služobníci hlásajú ešte dôveryhodnejšie zvesti, ako astronauti. A keď im veríme, dosahujeme biblickú vieru.

Preto je spasenie z viery. „Ver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty, aj tvoj dom!“ (Sk 16,31) Je to síce dar Boží, ale ochota a vôľa musí vyjsť zo srdca človeka. A v tom spočíva plné spoľahnutie s dôverou v Boha. Človek, ktorému chýbi ochota a vôľa, nevie veriť. Kto pochybuje zvráti sa do nevery a neprenikne k poznaniu Boha. Preto hovorí Písmo: „Kto uverí a pokrstí sa, bude spasený, kto neuverí bude odsúdený.“ V tom nie je stredná cesta. Buď sme na strane Boha, alebo sme v opozícii. Písmo sväté, BIBLIA je jediným zdrojom pravej viery. Iba ten, kto ju z celej duše číta, študuje a uvádza do praxe, dosahuje pravú biblickú vieru. Dosahuje podobné skúsenosti viery, aké sú v nej napísané. Božie slovo je ako najjasnejšie svetlo, ako presné hodiny, ako presný kompas, ktorý nikdy nesklame. Lásku, radosť, pokoj, nemožno vidieť a predsa existujú. Takisto existuje viera a nádej, ktoré nemôžeme vidieť. Pozrime sa, akú odpoveď dáva Biblia na otázku:

Kto je Pán Boh? - BOH JE DUCH, JE LÁSKA, BOH JE SLOVO. Preto je jedinou existujúcou PRAVDOU. „Ja som cesta, pravda i život“, povedal Pán Ježiš. (Jn 14,6) On nielen vysvetlil, kto je

Boh, ale bol časťou Božej bytosti. „Kto mňa videl, videl Otca" - (Jn 14,9) Pán Boh je na úrovni Slova. Preto sa píše: „Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol BOH." (Jn 1,1) Hlavným činiteľom celého stvorenstva zostáva DUCH BOŽÍ, ktorý sa men. i DUCH SVÄTÝ. O ňom čítame na prvej i poslednej strane Biblie.

Všetky ostatné predstavy o Bohu, sú nepravé. Niektorí ľudia si predstavujú Boha veľmi prísneho, iní zase tak dobrého, že toleruje hriech. Niektorí zase veľmi vzdialeného, atď. Pohanovia si ho zase predstavovali vo stvorených bytostiach vo zvieratách a v modlách. Z tých dôvodov musel prísť Boh na svet v tele, ako človek. On bol BOHO-ČLOVEKOM, preto sa nazýval: SYN ČLOVEKA. Inak by Ho ľudia nikdy nespoznali. On tu už bol, dal sa spoznať a zase odišiel. Neprišiel v osobe Budhu ani Mohameda ani Zarathustry. Neprišiel ani v osobe proroka Mojžiša, hoci bol najväčším prorokom dejín sveta. Prišiel len v osobe PÁNA JEŽIŠA KRISTA. Stal sa viditeľným a znovu sa stal neviditeľným. Odvtedy už vieme, kto On je a čím je On. Človek sa odcudzil od Pána Boha svojou neposlušnosťou. Bol to hriech, ktorý ho oddelil od Boha. V duši človeka vzniklo veľké vákuum a to stratou Božej slávy.. Človek sa snaží niečím toto vákuum naplniť, lenže daromné. V človeku chýba Boh. Zato je nespokojné naše vnútro, pokiaľ nespočinie v Bohu. Len v ŇOM existuje 100%-né uspokojenie. Pán Boh sprostredkoval dokonalé vykúpenie pre človeka. Je to spasiteľné Kristovo dielo, vyjadrené v Jn 3,16 cez ktoré Boh znova spojil človeka so sebou. Dnes už nemusí pre svoj hriech nikto zomrieť. Ak niekto predsa zahynie, stane sa to len preto, že toto spásenosné dielo odmietol. Všetci bez rozdielu prežívame následky pádu, boli sme v Adamovi, keď zhrešil. Každý človek na svete objavuje v sebe porušiteľnosť, nespokojnosť, tiaž viny, depresiu, úzkosť. Neexistuje jedinec, ktorý by neprežil nejaký konflikt. Je to dôsledok prestúpenia Božích zákonov.

Človek stratil kontakt s Bohom, ktorý bol jediným zdrojom harmónie života, zdravia a blaženosti. Jeho život mal vysokú kvalitu. Pán Ježiš Kristus tento život pre človeka znova vydobyl. Jeho prijatím prežije znovuzrodenie a stane sa NOVÝM STVORENÍM. (2 Kor 5,17) On je zmierením za naše hriechy, ale nie len za naše, ale aj za hriechy celého sveta (Un 2,2) Za doby Starého zákona, ak niektorí človek zhrešil, musel priniesť obetného baránka. Ruky položil na baránka a vyznával nad ním svoje hriechy. Potom muselo zviera za neho byť zabité. A tak došiel odpustenia svojich hriechov. V dobe Nového zákona musel zomrieť za nás a za naše hriechy Boží Baránok. Hriechy naše sú odpustené. Ak prijmeme túto spásenosnú obeť - tak platí: „Ak je niekto v Kristovi je novým stvorením" (2Kor5,17)

Spasenie duše je veľkým tajomstvom, ale vzdor tomu je jednoduché. V proroctve Izaiáša bolo predpovedané zvláštnou vetou „A bude tam hradská a cesta, ktorá sa bude volať svätou cestou, neprejde po nej nečistý, ale bude pre nich samých, takže idúc tou cestou ani 'hlúpi' nezablúdia." (Iz 35,8) Bola skrytá pred múdrymi a opatrnými, ale zjavená najmenším. Cesta spásy je opísaná v Liste Efežanom 2,1-10. Prvé dva verše potvrdzujú, že sme boli mŕtvi vo vinách a hriechoch. Bol to stav bez Boha. V ďalších veršoch 4 až 6. čítame, že Boh sa zamiloval nad nami, oživil a spolu s Kristom posadil v ponebeských oblastiach. V 7. a 8. verši si uvedomujeme, že sme spasení milosťou, skrze vieru a je to Boží dar. V 9. až 10. verši, že nie sme spasení zo skutkov, ale ku skutkom, ktoré Boh pre nás pripravil, aby sme v nich chodili. Spasenie je teda čisto z milosti, nemáme na ňom žiadnej zásluhy. Ten kto hreší, vypadne z milosti a dostáva sa opäť pod zákon. Novozákonní veriaci človek neprestupuje Božie prikázania. Naopak, v sile Ducha Svätého ich zachováva. Pán Ježiš nezrušil zákon, ale ho naplnil. Čítame o tom v Mt 5. kapitole. Proces kajania sa (pokánia) je ale nevyhnutný. Pán Ježiš Kristus zdôrazňoval, že bez kajania sa ľudia zahynú, Lk 13,3. Tak, ako zachovávanie Božích prikázaní, tak i kajanie sa je vstupnou bránou do života večného. Keď istý mládenec sa opýtal Pána Ježiša: „Dobrý Učiteľu, čo dobrého mám činiť, aby som mal večný život?" Dostal odpoveď: „Ak chceš vojsť do života, zachovaj prikázania!" (Mt 19,16-17) Kresťan sa pozná po zachovávaní Božích prikázaní. „Po tom poznáme, že sme Ho spoznali, keď zachováame Jeho prikázania. Kto hovorí: Poznám Ho, a Jeho prikázania pritom nezachováva, je luhár a v ňom niet pravdy." (Un 2,3-4) Toto sú poznávacie znamenia pravej viery a pravých veriach. K tomu však aby človek dokázal zachovávať Božie prikázania, musí sa „narodiť z Boha" (Un 6-10) Biblia to nazýva „znovuzrodenie" (Jn 3,1-8) Čo je znovuzrodenie? Znovuzrodenie je „prerod duše a ducha človeka" To, čo sa narodilo z tela, Je telo, povedal Pán Ježiš, a to, čo sa narodilo z Ducha je

Duch. (Jn 3,6) Znovuzrodenie sa uskutočňuje prostredníctvom „vody“ a „Ducha“. „Voda“ pritom predstavuje SLOVO BOŽIE. Duch - Ducha Svätého. Čítame, že Pán Ježiš posvätil svoju cirkev „kúpeľom vody“- t.j. SLOVOM BOŽÍM. (Ef 5,25-27) Duch Svätý prostredníctvom Slova buduje cirkev. Preto je Duch Svätý tak nevyhnutne potrebný.

Tieto dve veci: Slovo a Duch dostačujú na prerod. Pravá viera prichádza prostredníctvom počutia Božieho Slova (Jn 5,24): „Iste, iste vám hovorím, že ten, kto počuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd. Lebo prešiel zo smrti do života“ Tento nový - večný život - daný prostredníctvom Ducha Svätého je zároveň drahým zdrojom v znovuzrozenom človeku. Má si ho však udržiavať a chrániť. Chráni ho a udržiava, pravidelnou 1. Modlitbou - rozhovorom s Bohom, najúčinnějšía býva modlitba v Duchu Svätom a nahlas. 2. Pravidelným čítaním Božieho slova. Tiež účinnejšie je čítanie nahlas. 3. Pravidelným stretávaním sa so znovuzrozenými veriacimi a 4. Svedčením o Kristovi, o svojej spásе a hlavne o evanjeliu. Bez týchto duchovných vecí zdroj sa vyčerpá a život zanikne. Pán Ježiš Kristus si povolával učeníkov z radov najusilovnejších pracovníkov. Vonkajšie úkony majú nasledovať po vnútornom prežití obrátenia. Napríklad: Krst vodou, prijímanie večere Pánovej, atď. Bez vnútorného prežitia obrátenia, vonkajšie úkony bývajú nedostatočné (a neplatné). (Mt 3,7-8) Stať sa učeníkom Pána Ježiša Krista (=pravým kresťanom) vyžaduje hlboký prerod duše človeka. „Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, iba ten, kto činí vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Mt 7,21) Nezabudnime, že nebeské kráľovstvo trpí násilie, dobýva sa tiež určitým násilím. (Myslí sa však v dobrom, napr. v láske) (Mt 11,12) Preto: „Snažte sa vojsť tesnou branou, lebo mnohí hovoria vám, budú hľadať vojsť, ale nebudú môcť!“ (Lk 13,24) Bolo odkazom Ježiša Krista.

Toto je cesta získania pravej viery a vysvetlenie toho - čo znamená veriť. Podmienky získania pravej viery sa nezmenili dodnes. Ako sa to dialo vtedy, deje sa i dnes. Ako sa to odohráva dnes, môžete sa dočítať na nasledujúcich stránkach tejto knihy.

AKO SOM POZOROVAL BUDOVANIE CIRKVI VO SVOJOM ŽIVOTE PROSTREDNÍCTVOM DUCHA SVÄTÉHO

V nasledujúcich riadkoch autor opisuje spoznanie Boha, svoje obrátenie s prežitím znovuzrodenia. Podľa učenia Písma sv. nikto sa nemôže narodiť kresťanom, ani zdediť kresťanskú vieru, a tým menej „prísť na svet ako spasený.“ „Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávu Božiu“ (Rim 3,23). Existuje len jediná cesta: ako byť spasený, ako sa stať kresťanom, ako vstúpiť do cirkvi. A o tom sa podrobnejšie píše v tejto knihe. Život v známosti Boha je vlastne pravý život, pôvodne určený pre každého človeka. Je to život v drahých dimenziách, o ktorom málo ľudí vie. Blaženejší a krajší život neexistuje. Je to život v poznání pravdy. Nič nie je v živote človeka dôležitejšie, než môcť poznať PRAVDU. Tento život prináša Duch Svätý.

Od nepamäti hľadal, túžil človek po nej. Všetko okolo seba i vo svete je neisté, nepevné a nestále. Istý filozof raz povedal: „Dajte mi pevné miesto na zemi a ja pohnem zemou“ V tom čase ešte pravda nebola zjavená, preto nebola ani dosažiteľná. Dnes však je už zjavená, existuje a možno ju dosiahnuť. To pevné nepohybné miesto -útočisko- Pán Boh dal ľudstvu. Už nemusíme čakať ani hodinu, naopak, toto útočisko - pevný bod- čaká na nás. Pravda je zjavená a záchrana vydobytá. Prišiel Pán BOH Záchrana, Vysloboditeľ zo všetkého, čo nás doteraz trápilo a zarmucovalo...

Navždy bola odstránená neistota, beznádej. „Zákon je daný skrze Mojžiša, milosť a pravda sa stala sa prostredníctvom Pána Ježiša Krista“ (Jn 1,17).

Dnes už naplno platia slová: „A POZNÁTE PRAVDU A PRAVDA VÁS VYSLOBODÍ!“ (Jn 8,32), ako aj „JA SOM CESTA I PRAVDA I ŽIVOT, NIKTO NEPRÍDE K OTCOVI, LEN SKRZE MŇA!“ (Jn 14,6) Táto pravda bola zjavená prostredníctvom Ducha Svätého. Teda cesta je už objavená, pravda nájdená, život je reálny. To predtým nebolo. Dnes každý človek, bez rozdielu, môže vojsť do života poznania Boha, t.j. do kráľovstva Božieho. „Spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom“ je jeho

podstatou. Prostredníctvom pravdy môže poznať Boha a tajomstvo života. Je len jedna PRAVDA, jeden ŽIVOT, jeden PÁN a BOH. A ten je sústredený v osobe **PÁNA JEŽIŠA KRISTA!** - „V ŇOM BOL ŽIVOT A TEN ŽIVOT BOL SVETLOM ĽUDÍ."

Nakoľko bude chcieť človek poznať tento život, natoľko ho spozná. Ak sa tomuto životu neotvorí, zostane pre neho skrytý a neznámy.

Tak ako povedal sám Pán Ježiš Kristus: „Ďakujem Ti, Otče, Pane neba i zeme, že si skryl tieto veci pred múdrymi a rozumnými A ZJAVIL SI ICH NEMLUVNÁTÁM" (**Mt 11,25**) Keďže neposlušnosťou a neverou stratil človek obecenstvo s Bohom, dostane ho späť iba vierou a poslušnosťou.

NEMENITEĽNÉ PRAVDY

O BEZZÁKONNOM ŽIVOTE TOHOTO SVETA (BEZ DUCHA SV.)

Učiteľ národov Ján Amos Komenský povedal: „Škola bez náboženstva, t.j. bez viery v Boha a poznania Jeho, je ako mlyn bez vody" Ako mlyn bez vody nemohol fungovať v tom čase, takisto ani ľudský život nemôže fungovať - bez viery a známosti Boha. Ľudstvo síce urobilo neobyčajné pokroky v oblasti vedy, techniky aj kultúry. Ale v oblasti ducha (intelektu) zaostalo. Preto vidíme vo svete ešte viac nespokojnosti, biedy a zločinnosti. Najviac sa zabúda na duchovnú oblasť, na výchovu mravov, charakteru, úcty k životu, k ľuďom a prírode. Svetu hrozí zánik, ako nikdy predtým. Ak nenastane v tomto zmena. To, čo sa v budúcnosti uskutoční, sa už teraz vyvíja v duši človeka. Či dobré, alebo zlé. Každý skutok prechádza najprv intelektom človeka, preto natoľko záleží na tom, čím je naplnené jeho vnútro. Pán Ježiš Kristus povedal: „Dobrý človek z dobrého pokladu srdca vynáša dobré veci, zlý človek zo zlého pokladu vynáša zlé veci" (Mt 12,35). Od pochopenia tejto pravdy závisí prítomnosť i budúcnosť ľudstva. Viac ako 90% utrpenia si človek pripravuje sám. Na dôkaz tohoto uvidíme príklad. Všetko, čo za obdobie 27 rokov (od konca 1. svetovej vojny do konca 2. svetovej vojny) namáhavou prácou vybudoval, všetko si aj zničil! Hovorí sa, že tie miliardové hodnoty, o ktoré ľudstvo prišlo, mohli by ho povzniesť k takému blahobytu, o akom nesníval. Za zničené hodnoty by mohol každý človek na svete mať: vlastnú vilu s komfortným zariadením, mať najdrahšie auto, a pritom by sa mohli postaviť tisíce nemocníc, rehabilitačných ústavov, liečební, rekreačných stredísk, atď. Devastovanie zeme, ničenie prírody ako aj ľudských životov sa tiahne celými dejinami ľudstva. Písmo sväté o tom hovorí: „Celý svet leží vo zlom" (1 Jn 5,19) To znamená svet je totálne skazený, inými slovami: duševne i telesne chorý. Táto choroba sa menuje HRIECHOM. Hriech je prestupovanie Božích, prírodných, aj ľudských zákonov. Čím viac sa tieto zákony prestupujú, tým je horšie na svete: tým je viac biedy, viac chorôb, viac zločinnosti, aj katastrôf na svete... Pribúdaním hriechu pribúdajú nové choroby. V tomto smere je ľudstvo bezradné. Je však niekto, kto má moc pomôcť. Je to Pán Boh, Stvoriteľ. Jeho meno je i ZÁCHRANCA, čiže Spasiteľ. Problém zla nie je problémom dneška, ale trvá cez tisícročia. Pán Boh ale už vyšiel v ústrety človeku a **urobil všetko, čo mal urobiť** v prospech ľudstva.

Skoro pred dvetisíc rokmi bol vykonaný rozhodujúci čin. Keď odznelo slovo: „DOKONANÉ JE!" v prospech ľudstva i každého človeka. Nemohlo byť vykonané viac, ani menej. Bolo to ale 100%-né. Ľudia si však neuvedomujú, čo sa stalo. Pomocná ruka je vystretá pre každého, kto chce byť zachránený. Biblia to vyjadruje slovami: „ON JE ZMIERENÍM ZA NAŠE HRIECHY, NO NIELEN ZA NAŠE, ALE AJ ZA HRIECHY CELÉHO SVETA." (1 Jn 2,2.)

Niet na svete dôležitejšieho skutku, ako bol tento. Tu nastal najväčší zlom v dejinách ľudstva. Ľudstvo je slobodné od okamihu vykonanej obete. Vtedy sa naplnil výrok: „ON ZACHRÁNI SVOJ ĽUD OD ICH HRIECHOV!" TO ZNAMENÁ, ŽE ĽUDSTVO I JEDINEC SÚ ZACHRÁNENÍ!

Odvtedy záleží už len na PRIJATÍ TEJTO OBETI LÁSKY. Keď v bežnom živote, sa nám pokazia hodinky, ideme k hodinárovi, ak sa nám obuv pokazí, bežíme k obuvníkovi. Ak sme chorí, ideme k

lekárovi, atď. S problémom hriechu mali by sme ísť k P. Bohu. On je Stvoriteľom človeka, jeho Ducha, duše i tela. On je schopný nám pomôcť. On vie a môže zmeniť vnútro človeka. On už zmenil milióny ľudských duší, zmenil milióny hriešnikov na spravodlivých ľudí. Biblia však dôrazne hovorí, že: „Ak vravíme, že sme bez hriechu, klameme sami seba a nieto v nás pravdy" (1 Jn 1,8.) On napokon neprišiel pre spravodlivých, ale pre hriešnikov, pretože pravdou je, že: „Niet totiž rozdielu, lebo všetci zhrešili a nemajú slávu Božiu". (R 3,23) Túto pomoc všetci potrebujú. Najšťastnejší človek na svete je ten, kto má hriechy odpustené a nie je otrokom žiadneho zla. Naopak, najnešťastnejší človek na svete je ten, kto nemá hriechy odpustené a zostáva otrokom nejakého hriechu. Kto si nenechá pomôcť. To sa týka aj všetkých zlozvykov. Človek môže byť od všetkého oslobodený ...

Najzávažnejším problémom ľudstva je hriech, ktorý tiež spôsobuje najväčšiu biedu vo svete. Hriech je horší ako infekčné choroby. Choroba uväzní človeka len do času, hriech uväzní na veky. Vtedy, keď sa ho nevzdá, zostane jeho otrokom. Je horší ako rakovina, malomocenstvo alebo aids. Na tieto choroby ešte nevynašli liek. Ale na hriech je tu už oddávna istý a účinný liek. Je to drahá svätá KRISTOVA KRV. Tá postačuje. Aj keď o tom ľudia nevedia, pravdou zostáva, že tu POMOC JE ! A je dokonalá.

Vieme, že ani najlepší liek, ak nie je náležito užívaný nič nepomôže. Podobne je i s týmto Bohom pripraveným liekom ak sa nepoužije. Pomôže iba tým, ktorí ho náležito, podľa návodu použijú. Môžeme o ňom počúvať po celý život, môžeme o ňom dokonca i mnoho vedieť, ani to nám NEPOMÔŽE. Pomôže nám len jeho užívanie. Pomôže nám len náš správny postoj k nemu.

Prichádzam k záveru, že ak sme v núdzi či problémoch, musíme hľadať pomoc. A to na správnom mieste, ale aj správnym spôsobom. Nie je jedno, kde pomoc hľadáme, ani to ako ju hľadáme.

Zvlášť nebezpečné je hľadať ju v oblasti okultných praktík. V nich môžeme najviac poblúdiť. Je nevyhnutné najprv poznať pravdu. Pán Ježiš povedal: „POZNÁTE PRAVDU A PRAVDA VÁS VYSLOBODÍ!" (Jn 8,32.) Duch Svätý sa nazýva tiež - Duch Pravdy. (Jn 14,16-17)

Pravda - Božie Slovo - Duch Svätý, sú úzko medzi sebou spojené. Ani jedno si neprotirečí druhému.

Pravda pomáha, osvecuje a vyslobodzuje. Písmo sv. dáva na to jednoznačnú odpoveď: „TVOJE SLOVO JE PRAVDA!" (Jn 17,17.). Tajomstvo pravdy je teda už dávno odhalené, aj keď mnohí o tom nevedia, alebo tomu neveria. Tajomstvom je aj to, že pravda nie je len teória, ani nie len súhrnom vedomosti, ale je aj OSOBNOSŤ, a tou osobnosťou je Boho - človek PÁN JEŽIŠ KRISTUS. Ako o tom hovorí Písmo: (Jn 14,6.) že On je cestou, i pravdou, i životom. Mnohí to ťažko chápu. Ak chceme obdržať ŽIVOT musíme spoznať a prijať PRAVDU. Len ak PRAVDU prijmeme budeme mať účasť na pravom živote. Pravda je ale súčasťou bytosti Pána Ježiša Krista. Toto tajomstvo nám odhalil apoštol Ján. Napísal: „A On to SLOVO stalo sa telom a stánilo medzi nami..." (Jn 1,14.)

V tejto knižke chcem opísať životom spoznanú pravdu. Som nesmierne vďačný Bohu, že som s Ním mohol prežiť mnoho skúseností a tak spoznať jedinou existujúcu pravdu. Pravda existuje. Táto cesta je pre každého rovnaká. Hovorí sa, že mnohé cesty vedú do Ríma, ale k Pánu Bohu vedie len jediná. Ak by sme pripodobnili kráľovstvo nebeské k veľkému domu, tak dverami do neho je PRAVDA a pravdou je PÁN JEŽIŠ KRISTUS. ON je DVERAMI do jediného pravého OVČINCA. (Jn 10,9). LEN TEN, KTO PREŠIEL TÝMITO DVERAMI, PREŽIL ZÁCHRANU, JE SPASENÝ, A NACHÁDZA SA V KRÁĽOVSTVE BOŽOM.

Prví kresťania, učeníci, bývali svedkami toho čo osobne „videli a počuli". Aj ja chcem byť tu svedkom toho, čo som videl a počul, tiež osobne prežil. Keďže Pán Boh, ako i Pán Ježiš Kristus je TEN ISTÝ včera, dnes i naveky, je zrejmé, že aj skúsenosti s Ním musia byť tie isté, ako boli kedysi. ON SA TOTIŽ NEZMENIL a ani Jeho pravdy sa nezmenili. Tieto skúsenosti sú však závislé aj od hĺbky odovzdania sa Mu. Nemusí ich každý dosiahnuť. Všeobecne platí výrok: „Ved' vieme, že Boh hriešnikov nečuje, ale ak je niekto ctiteľom Božím a činí Jeho vôľu, toho čuje" (Jn 9,31) Boh nemá

obecenstva s tými, ktorí si Ho z duše nectia, alebo nečinia Jeho vôľu. Naopak, má obecenstvo s tými, ktorí Ho ctia a činia Jeho vôľu.

Podobne je to so spasením. Hoci je určené pre všetkých ľudí, spasení budú len tí, ktorí ho prijali. Pán Ježiš Kristus na Olivovom vrchu povedal: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Chodte teda a učte všetky národy, krstiac ich v meno Otca, i Syna i Ducha Svätého a učiac ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal A hľa, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta. Amen." (Mt 28,18-20.) A oni vyšli a konali podľa Jeho odkazu, pretože Jeho príchod mal za cieľ uskutočnenie kráľovstva Božieho na zemi, ako aj naplnenie Pánovej modlitby: „Príď kráľovstvo Tvoje, buď vôľa Tvoja." K plneniu tejto úlohy nepovolal anjelov, i keď sú nápomocní ale hlavne ľudí, ktorých si nato zmocňuje. Keď sa Ho farizeji pýtali, kedy príde kráľovstvo Božie, odpovedal im: „Príchod Kráľovstva Božieho sa nedá pozorovať". Ani nepovedia: „Hľa, tu je alebo: Tamto je. Lebo kráľovstvo Božie je medzi vami!" (Lk 17,20-21) Kristovým príchodom na zem, sa začalo kráľovstvo Božie na zemi. Tam, kde Ho prijali, prijali tiež Jeho kráľovstvo. Tam, kde je On prítomný, je prítomné Jeho kráľovstvo. A v dušiach tých, ktorí ho prijali prebýva On sám. Hlavnou náplňou Jeho kráľovstva je totiž: „Spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom!" (Rim 14,17)

„Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, TAM SOM JA MEDZI NIMI." (Mt 18,20) Tam kde je On uprostred tam hlavnou spojkou je SLOVO BOŽIE - PRAVDA - LÁSKA. Kde je On uprostred je zároveň svetlo, lebo sám povedal: „JA SOM SVETLO SVETA. Kto Mňa nasleduje, nebude chodiť vo tme, ale bude mať SVETLO ŽIVOTA!" (Jn 8,12) Toto platí nielen v duchovnej, ale aj v každodennej oblasti života. On dáva svetlo všade, ukazuje správnu cestu, dáva správnu radu, dáva správne východisko zo všetkých nejasných situácií života. Pretože: „SVIECOU MOJEJ NOHE JE TVOJE SLOVO, SVETLOM MÔJMU CHODNÍKU!" (Žalm 119,105) V Písme je výstižne opísaná tvorba kráľovstva Božieho na zemi. Citujem: (Mt 22,1-2 atď.) Tam stojí:

„Nebeské kráľovstvo sa podobá človeku kráľovi, ktorý vystrojil svadbu svojmu synovi. Poslal svojich sluhov, aby zavolali pozvaných na svadbu." V tomto výstižnom podobenstve je nevestou Syna Božieho cirkvi a sluhami - „zväčmi" je jednak Duch Svätý, jednak poslovia, prinášajúci evanjelium. Pozýva sa prostredníctvom radosnej zvesti. Ak je srdce človeka preniknuté zvestou Božieho slova, je vlastne usvedčené Duchom Svätým. Taký človek sa začína kajať. Uvedomuje si svoj skutočný stav pred Bohom. Hlboko prežíva svoju hriešnosť, a jeho najväčšou túžbou je zmieriť sa s Bohom... Pretože Duch Sv. je Duchom pravdy, upovedomí človeka o existencii Boha, večnosti, o nebi a pekle o večnom súde. Lútosť nad sebou, nad svojou hriešnosťou, vedie ku kajaniu sa. To je chvíľa, keď duša človeka túži po zmene svojho charakteru, povahy atď. To je chvíľa keď duša človeka prechádza zo stavu „duchovnej smrti do stavu života." (Jn 5,24) „Kto počúva moje slovo, a verí tomu, ktorý ma poslal, má VEČNÝ ŽIVOT A NEJDE NA SÚD, ALE PREŠIEL ZO SMRTI DO ŽIVOTA" Aj keď si človek tento dej niekedy málo uvedomuje, skutočnosť je pravdou. Stala sa veľká zmena. Biblia nazýva tento dej „novým narodením" čiže ZNOVUZRODENÍM. O tom sa dočítame v evanj. Jn 3 kapitole. Znovuzrodenie sa deje pomocou vody a Ducha Svätého. „Voda" znamená slovo Božie, a Duch, Ducha Svätého. Je to slovo, ktoré čistí a umýva, ako to čítame v Jn 15,3 + Ef 5,26-27 Duch Svätý tiež dáva pokánie. V tomto vidíme súvislosť medzi Božím Slovom a Duchom Svätým.

Tak, ako si človek nevie zaregistrovať svoje telesné, narodenie, tak podobne nevie zaregistrovať ani svoje duchovné narodenie. Obyčajne to lepšie vedia druhí. Oboje „narodenia" sú zárazkom, ale narodenie z Ducha je omnoho väčšie a dôležitejšie.. Ten, kto sa znovuzrodí, nemôže vojsť, ani vidieť kráľovstvo Božie. Pôsobenie Ducha Svätého sa pripodobňuje vetru. Tak ako vietor očami nevidíme, ale vidíme a cítime jeho silu a účinky, tak nevidíme ani Ducha Svätého, ale cítime jeho silu a účinky. On vie zmeniť ľudský charakter a povahu na nepoznanie. Pôsobením Ducha Svätého sa stáva z porušeného človeka nové stvorenie, ktoré sa ráz na veky spojí so svojim Pánom... Tu sa splní slovo: „Blahoslavení, ktorí sú povolani k večeri svadby Baránkovej!" (Zj 19,9) Ak chceme stráviť večnosť s Bohom, všetko doteraz povedané je treba nielen vedieť, ale aj prežiť. Bez Ducha Svätého neexistuje život, je to život bez Boha. A najprv, aký je:

ŽIVOT BEZ PRAVÉHO POZNANIA BOHA

Človek je bez skutočného poznania Boha duchovne mŕtvy. Existuje dvojaká smrť. 1. smrť telesná - to je oddelenie duše človeka od tela. 2. duchovná smrť - oddelenie duše človeka od Boha. Ak človek neprežije svoje znovuzrodenie, čaká ho tzv. druhá smrť. O nej sa hovorí v Zjavení Jána (Zj 20,14-15). Výrok, ktorý Boh vyslovil nad prarodičmi v raji, sa doslovne splnil. Im Boh povedal „Zo všetkých stromov záhrady smieš jesť, ale zo stromu poznania dobra a zla nesmieš jesť, lebo v deň, keď budeš z neho jesť istotne zomrieš." (IM 2,16-17.) Vo chvíli, keď zhrešili stratili kontakt s Bohom a nastala duchovná smrť. Fyzický však žili ešte dlhšie, a to takmer tisíc rokov. Zároveň stratili aj nesmrteľnosť ale aj slávu Božiu. Od tej chvíle prišla bieda na ľudské pokolenie pretože začalo platiť slovo: „Niet totiž rozdielu, lebo všetci zhrešili a nemajú slávu Božiu." (Rim 3,23) Hoci prvý človek bol stvorený na „obraz Boží" keďže však upadol do hriechu, potomok už nemohol byť splodený na obraz Boží ale len na obraz padlého Adama Z tohto dôvodu celé stvorenstvo „spolu vzdychá a bolesti" doteraz ako to čítame v (Rim 8,22), pretože prichádza porušené na svet. Aj plač nemluvňaťa pripomína rajský pád. Aj keď je duša dieťaťa nevinná prichádza na svet porušené. Preto však je schopné vstúpiť do kráľovstva nebeského. Písmo sväté sa o tom často zmieňuje.

V evanjeliu podľa svätého Marka 10,14-15 je napísané: „Nechajte deti prichádzať ku mne a nebráňte im, lebo takým patrí kráľovstvo Božie" a „Kto neprijme kráľovstva Božieho ako dieťa nevojde nikdy do neho." Slovo „nikdy" platí pre každého. Akonáhle dieťa vyrastie do dospelosti, prejaví sa dedičný hriech a ono stratí nevinnosť. Z toho dôvodu začne platiť výrok: „Musíte sa znovuzrodiť!"

Preto Pán Boh vytvoril zvláštnu cestu záchrany pre človeka. Nie je to náhoda, že človek má najkrajšie spomienky na detstvo. Ony sú nevinné. Nie bezvýznamné sa o tom často hovorí v Písme svätom. Napríklad: „Varujte sa, aby ste nepohrdali ani jedným z týchto maličkých. Lebo vám hovorím, že ich anjeli stále hľadajú na tvár môjho Otca v nebesiach." (Mt 18,10) Deti sú schopné vnímať nebeský svet aj anjelov, hoci si to ani neuvedomujú. V skutočnosti však ich je kráľovstvo Božie oni sú v ňom. Nepotrebujú sa kajať, robiť pokánie, ani prijímať vodný krst. Aj moje osobné spomienky na detstvo sú neobyčajne drahé. Snáď aj preto, že v ovzduší domova vládlo kráľovstvo Božie. Moji rodičia boli veriici, prežili znovuzrodenie, preto nás viedli k Bohu. Pamätám sa, na prvé dojmy života, keď som išiel s rodičmi či súrodencami na prechádzku. Či to bolo na poliach, v lesoch, či na lúkach. Keď som počul nádherný spev vtáctva, videl krásu kvetov, bolo to ako v raji. Všetko bolo predivne krásne. Žiadalo sa mi tam byť. Alebo večer, keď som vyšiel von a díval sa na oblohu posiatu hviezdami. Bol to pohľad akoby do neba. Viem, že som vnímal nebeský svet, aj anjelov. Potom, po 12 rokoch, keď som prežil svoje obrátenie a znovuzrodenie, sa mi ten pohľad znovu vrátil, lenže vtedy už s väčším poznaním. To je totiž skutočnosť, ktorú si až len dospelý vie uvedomiť. Blahoslavení čistého srdca, lebo oni budú vidieť Boha.

Medzi tým však nastal hlboký pád do hriechu. Aj keď to bolo v mladosti. Pravdu má Písmo sväté keď tvrdí, že „zmýšľanie ľudské je zlé od jeho mladosti" (1 Moj 8,21) A pádom do hriechu sa aj moja duša znečistila. Prestal som vnímať ten nádherný nebeský svet. Dostal som sa von z oblasti kráľovstva Božieho. Začalo to prestupovaním Božích zákonov, neposlušnosťou voči rodičom, atď. Oj aký drahý bol domov, rodičia, ľudia aj príroda okolo mňa, v čase nevinnosti! Všetko hlásalo Božiu prítomnosť, Božiu lásku, dobrotu a velebnosť. Dnes viem, že to bol hriech, ktorý ukradol ten drahocenný poklad nevinnosti a čistoty. Hriech zatemní pohľad na všetko a zrazu, akoby všetky veci boli zlé, pretože ľudské vnútro bolo zlé. Každé prestúpenie Božieho prikázania tlačí človeka dolu, do blízkosti zatratenia a pekla, aj keď je človek ešte na tomto svete. To je cesta, ktorá vedie do večného oddelenia sa, či odlúčenia od Boha.

Človek je vylúčený z kráľovstva Božieho stratou kontaktu s Bohom a tak sa začína život bez Boha. Inými slovami: život bez poznania Boha. Pán Ježiš Kristus to vyjadril jednou vetou: „Vchádzajte tesnou bránou, veď priestranná brána a široká cesta vedú do záhuby a mnoho je tých, ktorí ňou vchádzajú." (Mt 7,13) „A do života vedie tesná brána a úzka cesta, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú." (Mt 7,14) Väčšina ľudí sa ťažšie udrží v stave nevinnosti, t.j. na úzkej ceste, preto sa musia vrátiť na ňu. Tak to bolo aj so mnou. Široká cesta je pohodlná, na nej si človek robí čo chce bez

toho, žeby si všímal zákony, vlastné svedomie, respektívne Božie slovo. Keď sa človek vytrhne z objatia Ducha Svätého ľahko sa môže dostať do objatia zlého ducha. A ten mu dovolí robiť všetko. Dovolí mu pritom byť veriacim aj nábožným človekom, ale drží ho na širokej ceste, kde môže aj hrešiť. Len jedno mu nechce dovoliť: aby sa stal znovuzrodeným kresťanom. Tak by sa mu vymanil z jeho pút a stal sa znovu Božím dieťaťom. Ľudia si radi spomínajú na detstvo. Často o tom ani nevedia, že v tom čase boli účastní na Božom kráľovstve. Tvrdia, že sa to už nikdy nevráti... Ale nie je tomu tak. Stav čistoty a nevinnosti sa môže vrátiť, ak sa duša človeka vráti do pôvodného stavu. Hriech oddelí človeka od Boha, dôsledkom toho svedomie sa zakalí a býva nečisté. Alebo sa „otupí“ do bezcitnosti. Pritom ústa sa smejú, ale duša krváca, lebo je otrokom zlých skutkov. Život sa stane neznesiteľným. Zlé svedomie s utajenými hriechmi, pália viac ako neuhasiiteľný oheň v duši. A toto vlastne oberie človeka o všetko drahé v jeho živote. Tak to bolo aj pri mne. Či sa snáď zmenil okolitý svet? Nie! Všetko vôkol bolo rovnako drahé a krásne ako predtým. Ale bol som to ja, ktorý som už nevnímal ten nebeský svet, pretože zmena nastala vo mne, a nie mimo mňa. Hriech otvára dvere mocnostiam zlého ducha, nemusí byť ani „veľký“, stačí aj „malý“ Aj neposlušnosť a nevera voči Božiemu slovu zdá sa ľuďom byť „malý hriech“, ale v skutočnosti je veľkým hriechom, takže ani Kristova obeť na ňu nestačí... (zrejme, Keď nečiní pokánie.) Ako sme už povedali, neposlušnosť a nevera otvárajú dvere mocnostiam zlého ducha. On si robí nárok na takúto dušu. Všetci bez rozdielu teda prežívame pravdu slova: „Aj vy ste boli mŕtvi vo svojich priestupkoch a hriechoch, v ktorých ste kedysi žili podľa veku tohto sveta, podľa mocnosti ducha, ktorý teraz pôsobí v neposlušných synoch.“ (Ef 2,1-2) Ale oživil nás Kristom. Lebo ten, kto hreší je otrokom hriechu. „Kto robí hriech, je z diabla, lebo diabol hreší od počiatku.“ (1 Jn 3,8)

V živote neveriaceho človeka jeden hriech nadväzuje na druhý. Je to reťazová reakcia zla. Človek sa chtiac-nechtiac stane otrokom zlozvykov, ako to povedal Pán Ježiš v (Jn 8,34). Je to zlý duch, ktorý nás nabáda vykonať zlý skutok. Najprv ho ukazuje že je veľmi malý, ale po vykonaní, úžasne veľký a neodpustiteľný. To je diabla odveká taktika. Tak, ako to povedal aj Kain: „Moja neprávosť je väčšia, než aby mi mohla byť odpustená. Zlý duch je aj otcom lži. Len vtedy sa podarí jeho úmysel, keď mu človek uverí. Vieme však, že hriech má hrozné následky, lebo naisto zničí život ľudský. Tak zničil aj môj, lebo aj so mnou to bolo čoraz horšie. Zlý duch mi vnukal myšlienky ľahostajnosti, beznádejnosti, ale aj samovražedné myšlienky. Ale Pán Boh nedovolil, aby sa tak stalo. Zvíťazil Pán Ježiš Kristus prostredníctvom Ducha Svätého. Buď Mu zato vďaka a sláva! Tak isto ako zlý duch, aj Duch Svätý zápasí o dušu človeka. A na ktorú stranu sa nakloní duša človeka, na tej strane býva víťazstvo. Ak človek dá miesto Duchu Svätému, nastane v ňom svit nového života. AKO DUCH SVÄTÝ ČINÍ VŠETKO NOVÉ V ŽIVOTE ČLOVEKA.

Nikdy v živote som si nepomyslel, že sa Boh natoľko zaujíma o hriešnikov! Dokonca ich aj miluje! Pán Boh vskutku miluje hriešnikov, ale hriech nenávidí. Celé dejiny ľudstva sú tým poznačené. Aj keď ľudia očakávajú celkom inú pomoc, Boh im chce dať tú najlepšiu. Môžem povedať aj za seba, že Boh miluje hriešnikov, ktorí sú si vedomí svojej hriešnosti a hriech ľutujú. Svätý Boh túžobne očakáva vyslovenie vety: „Bože, buď milostivý mne hriešnemu!“ Tam, kde sa takto vyznáva je Pán Boh najbližšie. V skutočnosti nerozhoduje veľkosť hriechu, ale úprimnosť kajúceho srdca. Uvedomením hriechu a jeho vyznaním začína NOVÝ ŽIVOT! V tej chvíli získa odpustenie svojich hriechov. Kajať sa a prežiť odpustenie, to je najväčší dar, aký človek môže v tomto živote dostať. Je to MILOSTĚ BOŽIA. To je neporovnateľne viac, ako byť prepustený z doživotného väzenia. To znamená - Stať sa najšťastnejším a najslobodnejším človekom na svete. To je začiatok spoznávania Boha, začiatok obrátenia a znovuzrodenia. V nasledujúcich riadkoch, chcem opísať svoje obrátenie a spoznanie Boha. Chcel to opísať najjednoduchším spôsobom, hoci si uvedomujem, že pre niekoho to nebude jednoduché pochopiť. Ak si človek neuvedomí hrôzy pekla a zatratenia, oveľa ťažšie si uvedomí slasti neba a vykúpenia.

Ak niekto neprežil ťarchu bremena hriechu, ťažšie prežije radosť zbavenia sa ho. Ak niekto neprežije hĺbky poníženia je málo pravdepodobné, že prežije výšky Božej slávy. O tom hovorí apoštol Pavol: (IKor 2,14-15) „Telesný človek nechápe veci Ducha Božieho, sú mu totiž bláznovstvom. A nemôže ich poznať, pretože sa majú duchovne posudzovať.“

Úvodom chcem podotknúť, že aj keď som bol náboženský založený, v skutočnosti Boha som nepoznal. Žiadne náboženstvo sveta nedá človeku pravé poznanie Boha. K tomu je potrebná osobná skúsenosť, ktorú nemôže poskytnúť žiadny človek, ani len najlepšia teologická škola. Je dokázané, že možno veriť v niekoho (či niečo) bez toho, žeby sme ho (alebo to) poznali. Zlí duchovia veria, že Boh existuje. Čítame, že aj démoni veria, ale trasú sa (Jak 2,19) Existuje aj nepravé poznanie Boha, nepravá viera, ako aj viera bez skutkov viery, tzv. mŕtva viera. atď. Osobné spoznanie Boha je nevyhnutné. Pretože v deň súdu zaznie aj pre mnohých veriacych: „Nikdy som vás nepoznal, odíďte odo mňa, páchatelia neprávosti!" (Mt 7,23) S Bohom sa možno stretnúť ako s človekom. Možno sa s Ním aj rozprávať, ako s priateľom, Možno Ho istým spôsobom aj vidieť... Tak, ako to povedal Pán Ježiš: „Blahoslavení čistého srdca lebo oni UVIDIA BOHA"! (Mt 5,8) To je skutočnosť.

Prichádzam k záveru: Nie nejaká teória, ani vedomosť o ňom dávajú život večný, ale OSOBNÉ SPOZNANIE BOHA - AKO OSOBY - tak ako to vyslovil Pán Ježiš Kristus vo veľkňazskej modlitbe (Jn 17,3): „A VEČNÝ ŽIVOT SPOČÍVA VTOM, ABY POZNALI TEBA, JEDINÉHO, PRAVÉHO BOHA, I TOHO, KTORÉHO SI POSLAL JEŽIŠA KRISTA."

Tu i ide o praktické poznanie Boha, ktoré dáva človeku nový život. Takíto život majú tí, ktorí sa narodili z Boha. „Ten kto sa narodil z Boha, nehreší, ako hovorí Písmo sväté". (1 Jn 3,6) Hĺbka pádu do hriechu, a uvedomenie si vlastnej hriešnosti viedli ma k hľadaniu Boha. Chcel som mať istotu, že ak Boh skutočne existuje, môže sa mi dať určitým spôsobom poznať. Nemýlil som sa. Boh však pozoruje úprimnosť nášho hľadania. Ak je ono opravdivé, a vytrvalé Pán Boh sám vychádza v ústrety a dáva sa nám poznávať. Spôsobuje to prostredníctvom Ducha Svätého, ktorý usvedčuje človeka o hriechu, nevere a o súde. (Jn 16,8-11) Keď mu „otvoríme" naše vnútro, vniká do neho hlboká ľútosť.

Ľútosť nad skazeným životom, a nad životom bez Boha. Začal som sa kajať. Bolo to ako „umývanie" vnútra. Plakal som z hĺbky duše. Aj keď som vedel, že to neboli moje slzy, ktoré mi zmyli hriechy, ale jedine KRISTOVA KRV. Často som musel vyjsť do ulíc, či do prírody, aby som sa vyplakal. Takýmto spôsobom sa začalo moje vnútro uzdravovať. (Tí ľudia, ktorí si nechcú priznať svoje hriechy a hriešnu prirodzenosť, nemôžu spoznať Boha, zrejme ani slasti neba.) A až potom nasledovala neopísateľná radosť... Zo začiatku som si to ani nevedel vysvetliť, čo sa deje so mnou, ale neskôr, áno. Keď som vyšiel večer von, a díval sa na hviezdy, zrazu mi prišlo na um, že túto oblohu som už videl. Bolo to v detstve v stave nevinnosti. A teraz znovu, akoby vo väčšej velebe a sláve vidím anjelov a moci nebeské... Len v hlbokkej pokore ľutovania bolo to možné. Áno, vedel som to dobre, že je to presne to, čo hovoril Pán Ježiš: „Hovorím vám: taká radosť je aj medzi anjelmi Božími nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie." (Lk 15,10) Bolo to ako nebeský telegraf, vysielajúci posolstvo, že zmierenie s Bohom už nastalo, že hriechy sú už odpustené, že ma Pán Boh prijal. To mi nikto nemusel povedať, vedel som to. A zrejme, mal som z toho veľkú radosť. Ako keby sa nebo znížilo na zem. Odvtedy sa mi čoraz viac žiadalo hľadiť k nebesiam. Bol to pohľad do nebeskej ríše, do ríše Božích anjelov. Spočiatku som sotva mohol pozdvihnúť svoje oči a to pre úžasnú svätosť neba. Pochopil som slovo: Neuvidí ma človek, bez toho aby nezomrel. Po pokání to už zase išlo. Splnilo sa vyše uvedené slovo z (Mt 5,8)

Bolo to mimoriadne zaujímavé, že po kajaniu sa, sa celý okolitý svet pre mňa veľmi zmenil... Všetko mi pripadalo krajšie, milšie, láskavejšie: Ľudia, zvieratá, príroda, svet aj vesmír... Vyzeralo to tak, akoby som sa znovu narodil. Dnes už veľmi dobre viem, že to nebol okolitý svet, ktorý sa zmenil, ale zmenený som bol ja... Keď Boh očistí naše vnútro, očistí zároveň aj náš zrak, sluch, cit, ducha, dušu i telo. Toto všetko je práca Ducha Svätého.

To bolo moje znovuzrodenie. Aj v tomto živote Boh robí všetko nové. „Preto ak je niekto v Kristovi je NOVÝM STVORENÍM - staré veci pominuli, hľa, nastali nové." (2 Kor 5,17) Treba pripomenúť, že pri znovuzrození sa zmení vnútro človeka, ale zovňajšok zostáva nezmenený. Biblia preto rozoznáva vnútorného a vonkajšieho človeka. Hovorí o mysli tela, a mysli Ducha. Tiež vyučuje a pripomína o určitom „boji" medzi týmito dvoma oblasťami. Duch Svätý mení našu povahu, charakter, dušu, myseľ, ale telo len posväcuje. Nemení ho, preto podlieha porušeniu a smrti. Vykúpenie tela nastane až v deň vzkriesenia - t.j. v posledný deň! Človek teda už nemusí slúžiť hriechu. Je slobodný a voľný, čo

spôsobila Kristova obeť na Golgotskom kríži. Človek na tom nemá žiadnu zásluhu. Akú zásluhu mal Saul, budúci apoštol, na svojom obrátení? Vonkoncom žiadnu. Rovnako to bolo aj u mňa. Na strane človeka rozhoduje iba to, či túto spasiteľnú Božiu ruku prijme, alebo nie. Takto nastali i v mojom živote najkrajšie dni, Dni znovuzrodenia, ktorých cieľ je večný život. V Biblii čítame: „Mnoho raz, a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom, skrze prorokov, v týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a skrze ktorého stvoril aj veky." (Žid 1,1-2)

Boh má rozličné cesty a rozličné spôsoby, ktorými môže prehovoriť k človeku. Jeho hlas nie je tak neznámy, ako sa mnohým zdá. Veď On stvoril zem aj vesmír a „V ňom žijeme a hýbeme sa" hovorí Písmo a „nie je ďaleko od žiadneho z nás". (Sk 17,27-28) Už je dosažiteľný. On k nám hovorí prostredníctvom stvorenej prírody, hudobných diel, svedomia, ako aj rôzne životné situácie. Najviac prostredníctvom svojho SLOVA A DUCHA SVÄTÉHO. Slovo nám zanechal Syn Boží, ako sme vyššie spomenuli. V mnohých prípadoch je to však, žiaľ tak, že ľudia, i keď počujú, nedopočujú, hľadiac nevidia, ani nerozumejú... Takto sa o tom hovorí v Písme svätom: (Mt 13,13-16) Podobne je to aj s počutím evanjelia. Pre mnohých nič neznamena. A predsa je tu mnoho miliónov svedkov, ktorým evanjelium zmenilo život. To, čo je niekomu na život, inému môže byť na smrť, ak to nepochopí, alebo ak sa pred tým uzavrie. Ani toto nie je novosťou, píše o tom Pavol apoštol. (2 Kor 2,15-16)

V nasledujúcich riadkoch chcem opísať svoje postupné poznávanie Boha, než som počul skutočný „hlas Syna Božieho" podľa (Jn 5,24) Aj v mojom prípade, to bola i samotná príroda, krásne hudobné diela a čítanie zaujímavých kníh. Pán Boh má mnoho prostriedkov. Moja cesta viedla do tajov Božej bytosti... Nie je jednoduché vniknúť do nebeského sveta bez Ducha Svätého. Tak, ako nebeský (neviditeľný) svet je obsiahnutý v Duchu Svätom, tak je v ňom obsiahnutý aj viditeľný. Obidva svety boli stvorené slovom Božím, viditeľný svet však ráz zanikne.

Pretože Boh je Duch, nemohol sa zjaviť človeku inak ako v osobe anjela - a ku koncu vekov v osobe Syna Božieho. Aj vo stvorených veciach možno vidieť jeho božstvo a večnú moc. Príroda je Božou svätyňou a človek korunou stvorenstva, aby bol „Božím chrámom." (IKor 3,16) Aj žalmista Dávid ospevuje slávu Božiu slovami: „Nebesia rozprávajú o Božej sláve, a obloha svedčí o diele jeho rúk." (Žalm 19) Možno teda spoznávať Boha v prírode. A ako sme už spomenuli, v hudobných dielach, piesňach, a v chválospevoch. Známe sú biblické príbehy o Saulovi a Dávidovi Keď Dávid hral na harfe, vtedy zlý duch opúšťal kráľa Saula. (1 Sam 16,23) V príbehu o prorokovi Elizeovi sa hovorí, že keď harfeník hral na harfu, prišla na neho ruka Hospodinova... (2Kráľ 3,15) Je zrejmé, že prítomnosť Božiu nepritiahla len nádhera hudby, ale aj prítomnosť Dávida a proroka. Nie je to tajomstvom, že aj v nebi nielen že sa spieva, ale existuje aj vysoko kvalitatívna hudba. Niečo z tej nebeskej môžeme počuť aj v zemskej.

Mnohé skúšky, problémy života, utrpenia, ktoré Boh dopustí na človeka, donúti ho k hľadaniu Boha. Aj svedomie (cit) človeka, ktoré Boh vložil do človeka, pokiaľ je čisté reaguje na každý priestupok zákona, a to Božieho i ľudského. Keď sa hriechom poškvŕni, prestáva jeho správna funkčnosť. Čítame, že Blahoslavení chudobní duchom, lebo ich je kráľovstvo nebeské. (Mt 5,3) Takíto ľudia majú k Bohu najbližšie. Takisto ľudia s čistým srdcom.

Najjasnejšie, a najpriamejšie k nám Boh hovorí prostredníctvom SLOVA A DUCHA SVÄTÉHO. „Na sklonku týchto dní prehovoril nám v Synovi." Lebo ON je tým VEČNÝM SLOVOM, ako je to zaznamenané v (Jn 1,14): „A On to SLOVO sa stalo telom..." Počas celej existencie sveta a ľudí Boh sa zjavil v Jednej osobe, a tou OSOBOU BOL SÁM PÁN JEŽIŠ KRISTUS. Hľadanie Boha je potrebné, ba nevyhnutné. Len ten, kto hľadá, nachádza, kto klope, tomu sa otvorí, kto prosí dostane. To platí predovšetkým v oblasti duchovného života... Boh vyšiel aj mne v ústrety a dal sa mi spoznať. Aj v mojom živote sa stalo, že prostredníctvom Ducha Svätého:

„Boh zjavil..."

Kde? Ako? To sú veľmi náročné otázky, na ktoré by mnohí chceli získať odpoveď. I pre mňa bolo zaujímavé, že nie v kostole, nie v modlitbe, dokonca ani nie pri počúvaní Božieho slova. Bolo to

vonku, v prírode. Práve som bol na rekreácii v horách stredného Slovenska, pod Sitnom, kde som prežil svoje obrátenie. Často som si vyšiel von do prírody a do hôr. Spoločnosť, v ktorej som sa pohyboval a s ktorou som býval nebola najlepšia, ale mohol som sa vzdialiť od nej. Keď som videl vebné krásy prírody úžas naplňoval moju dušu. Tá nádhera vrchov, skalnatých končiarov, jazier, lesov atď. Vo všetkom sa skrývala neobyčajná Božia sláva a veleba... Teda pozoroval som prírodu, večer hviezdnatú oblohu...

Akýsi studený mráz prechádzal mojim telom, keď som sa díval na divy prírody. V minulosti, keď som sa pozeral na tú istú prírodu, nič ma nenadchýnalo. Teraz, to bolo iné. Neuvedomoval som si, že sa medzi prírodu a môj pohľad staval ten neviditeľný večný Stvoriteľ. Bol to Duch Boží - ktorý sa menuje tiež DUCH SVÄTÝ. On naplňuje celú prírodu a vesmír. Hoci nie je viditeľný, možno Ho istým spôsobom vnímať. Jeho vnem je jasný, vnímateľný. Prvýkrát v živote som vnímal neviditeľného. Boha - Ducha Svätého, (foto č.7) Zjavil sa mi vo viditeľnej kráse prírody, Keď nám Boh otvorí duchovný zrak, vidíme všetko inak. Vidíme to správnym pohľadom. Keď so zotmelo, jasne som vnímal, že táto zvláštna prítomnosť neviditeľného zostala pri mne. Vnímal som, že táto neviditeľná bytosť ide so mnou. Pocítil som to, ako zvláštny tlak na moju dušu, bol to dovtedy neznámy drahý „Boží tlak“ Z tejto neviditeľnej bytosti vyžarovala svätosť a sláva. Mal som úžasnú radosť ale aj určitú bázeň. Nie strach. Nevieť to opísať slovami.

Prežíval som niečo podobné ako patriarcha Jakob na ceste do Bét-elu. (IM 28,16-17) Keď povedal: „Naozaj je Hospodin na tomto mieste... Aké hrozné je toto miesto! Nie je tu nič iné ako dom Boží, a tu je nebeská brána.“ A bol to iba sen. Aj mojou dušou prechádzali vlny neobyčajnej radosti. Bol som preniknutý týmto neviditeľným Duchom Božím. Nikto mi nemusel nič povedať. Vedel som to 100%-ne. To stačilo, vedel som, že sa mi zjavil SVÄTÝ VEČNÝ BOH! Boh je duch. Duch nemá tela ani kostí, ale možné je Ho vnímať...

Pred touto svätou bytosťou, uvedomoval som si svoju hriešnosť... Uvedomil som si prvýkrát v živote, že mám do činenia so svätým Bohom. Vyhŕkli mi prvé slzy pokánia. Predo mnou sa otváral dosiaľ neznámy nebeský svet. V duši mi kolovali myšlienky: Boh existuje je tu, blízko mňa, vnímam Ho... Bol by som to kričal do tichej prírody, ktorá ma obklopovala. Takto vo mne navždy padli „hradby pochybnosti“ o existencii Boha. Tiež nevera sa musela vytratiť z mojej duše. BOH JE, Boh žije, to je realita! Haleluja. Dovtedy boli moje predstavy o Ňom veľmi nepravé. V tichom vzlyku som volal: „Bože Ty si, Ty existuješ, a ja som Ťa doteraz vlastne nepoznal! Si tu, to vnímam! Buď milostivý mne hriešnemu! Odpusť moje hriechy, odpusť moju pochybnosť o Tebe. Keď som Ťa urážal slovami, činmi, či myšlienkami.“ A to vlastne bola moja prvá opravdivá modlitba, modlitba v Duchu a v pravde. Dovtedy som sa modlil iba naspamäť naučené, vysielané do neznáma, bezcieľne. Teraz som nepochybne vedel, že sa modlím k vznešenej Osobe. Vedel som, že ma táto bytosť počuje. Toto moje stretnutie s Bohom, bolo také silné, že sa odvtedy zmenil môj život. Hovoril som si: „Už nikdy viac späť do nevery, nikdy späť do pochybností o Bohu.“ Zaujímavé bolo, že keď som sa poďíval naokolo, svojím vnútorným pohľadom vedel som, kde sa táto božská bytosť nachádza. Bolo to tak, ako keby som videl neviditeľného.

Dobre som rozumel, čo táto bytosť chce, čo hovorí. Reč Ducha Božieho je jasná a mocná, jasnejšia, ako reč prednesená slovami. Teda Boh je DUCH. Má úžasné vlastnosti, naj väčšia z nich je LÁSKA.

Bola už noc, ja som sa nachádzal ešte hlboko v lese a nevedel som, ako sa dostanem k rekreačnému stredisku. Táto bytosť však išla predo mnou a ja som sa dostal priamo ku stredisku. Takto sa mi dal Boh spoznať po prvýkrát. Svoje obrátenie som prežil podobne, ako to Pán Ježiš opisuje v podobenstve, o človekovi, ktorý našiel poklad na poli, či o človekovi, ktorý našiel drahocennú perlu. V obidvoch prípadoch, človek predal všetko, čo mal, aby mohol kúpiť pole, či drahocennú perlu (Mt 13,44-46) Od veľkej radosti najprv tají vec. Niet väčšieho pokladu na svete, ako smieť spoznať Boha a mať s Ním trvalé spoločenstvo. Aj ja som to spočiatku robil podobne.

Môj život bol do toho času bez pravého pokoja, aj bez pravej radosti. Skutočnú lásku som tiež nepoznal, pretože iba BOH JE OPRAVDIVÁ LÁSKA. Popri určitom náboženstve som sa topil v

hriechoch a nerestiach. Nepoznal som pravú slobodu. Nevedel som, že spoznanie pravdy, môže človeka urobiť slobodným. (Jn 8,32) Človek už nemusí byť otrokom žiadneho hriechu, či zlozvyku, atď.

Len pravé poznanie Boha dáva nášmu životu blahodarnú náplň. Pretože kto Boha spozná, obdrží život večný. (Jn 17,3) Ide však o osobné a praktické poznanie. Toto nenahradí žiadna teológia, ani náboženstvo, a ešte menej filozofia. Mnohým ľuďom sveta je poznanie Boha skryté. Pán Ježiš Kristus povedal: „Velebím Ťa, Otče Pane neba zeme, že Si toto skryl pred múdrymi a rozumnými, a zjavil si to tým NAJMENŠÍM." (Mt 11,25) V tomto prípade „najmenší" sú ľudia „chudobní duchom," - ktorým patrí kráľovstvo nebeské... Aj zakladatelia cirkvi, apoštoli a prví kresťania, boli ľudia „chudobní duchom." Vlastnili však viac moci a múdrosti, pretože ju mali od Boha. Boh teda nie je ďaleko od žiadneho človeka, ak Ho tento úprimne hľadá, nájde Ho. Keby ľudia vynaložili toľko úsilia na hľadanie Boha, ako vynaložia, napríklad na hľadanie vlastných vecí a záľub, dávno by Ho boli našli... Pre Pána Boha majú málo času, žiaľ, preto Ho málo, alebo vôbec nehľadajú. Záverom: Nebesia, zem a každé stvorenie na zemi hlásajú slávu silného Boha. Krásne melódie hudby majú v sebe „reč Božiu", ale aj ľudské svedomie, životné udalosti. Ale predovšetkým máme priamu Božiu reč v Biblii, ktorú hlásajú Jeho nositelia: kazatelia, evanjelisti, apoštoli atď. Priamo k ľuďom hovorí aj Duch Svätý. On je Tvorcom všetkého. On sa „oživujúci vznášal nad vodami" už pri stvorení sveta, ako to čítame na 1. strane Písma svätého. On je osobou a má v sebe tajomnú silu. Slovo Božie je síce napísané ľuďmi, ale priamo inšpirované Duchom Svätým. Pri úprimnom čítaní Božieho slova - Biblie - bez ducha nevery a kritiky, skoro každý človek môže vnímať Ducha Božieho.

Z opísaných dejov Písma vystupuje tá istá moc a sláva, ktorá bola prítomná vtedy, keď sa udalosť uskutočnila. Z toho plynie skalopevné presvedčenie, že Biblia má pravdu. SLOVO A DUCH je PRAVDOU. Pán Ježiš Kristus povedal: „Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život" (Jn 6,63) A na druhom inom mieste hovorí: „A Duch je, ktorý svedčí, lebo Duch je pravda." (1Jn 5,6) A na inom mieste je napísané: „Tvoje slovo je pravda." (Jn 17,17) Iba slovo, ktoré bolo napísané, alebo vyslovené inšpiráciou Ducha Svätého, je slovom Božím. Žiaľ, aj Biblia sa pri povrchnom čítaní javí len ako iná obyčajná kniha, hoci má jedinečný hlboký zdroj. „Kráľovstvo Božie nespočíva v reči, ale v moci." (1 Kor 4,20)

Boh sa dáva človeku poznávať rozličným spôsobom. Ak človek nereaguje na Jeho pôsobenie, nebadane sa vzdiali od neho. Neoslavuje Ho, nevzdáva Mu patričnú úctu, takže zmalomyselne a dostáva sa do úplnej odcudzenosti od Boha. Čítame o tom v Rim 1,19-25). Mnohí jedinci už tak pochodili. Tak prežijú život bez Boha.

Vďaka Bohu, že už aj v tom čase, keď som touto cestou, spoznal Boha, existovali v Bratislave charizmatickí veriaci ľudia - malá letničná cirkev neskôr pod názvom Apoštolská Cirkev. Medzi nimi sa vyskytli dary Ducha Svätého. O týchto daroch sa dočítame v Písme Svätom.

V tejto malej skupinke, počtom ako apoštoli bol známy krst Duchom Svätým, ako je opísaný v knihe skutky apoštolov. Skoro všetci sa modlili v nových (resp. v cudzích) jazykoch. Občas zaznievali prorockvá, niektorí zas mali videnie a iné dary. Keď som prišiel medzi nich, prežíval som Božiu prítomnosť. Ich tváre žiarili radosťou, Duch Svätý bol na nich. Zaujímavé bolo, že mi táto atmosféra silno pripomínala Božiu prítomnosť v sitniarskych lesoch. Áno, myslel som si, Boh je ten istý. Jedného dňa sa sláva Božia zniesla na zhromaždenie, dotkla sa aj ma, takže som nevedel nič iné robiť, ako hlasne Boha oslavovať: „Sláva, sláva Bohu", atď. Tento druh bohoslužieb, ktorý sa tam konal, bol zvlášť vznešený. V mojej duši nastala duchovná žízeň. Modlili som sa: „PRIĎ, DUCHU SVÄTÝ!" Dospel som k presvedčeniu, že Boh sa môže dať spoznať tak isto v cirkvi, keď je taľn prítomný Duch Svätý. (Vid' foto č.6) Ešte viac .krát v živote som prežil zjavenie Božie, ale skoro vždy iným spôsobom. Napríklad:

Bolo to v jednu augustovú noc, keď som sa prebudil zo sna. Zrazu som uvidel nad sebou skvejúcu sa nádhernú bytosť... V spálni bolo jasnejšie než vo dne... Tvár bytosti skvela, oči jej žiarili, takže som sa sotva mohol dívať na jej tvár. Hneď som si kľakol pri posteli. Bol som úplne pri vedomí, vedel som o

všetkom čo sa deje. Ak by som nepoznal Božiu prítomnosť tak určite by som pochopil ako rímsky vojaci pri hrobe Pánovom. Oni totiž, keď uvideli anjela Božieho, od strachu pred ním sa zhrozili a boli ako mŕtvi. (Mt 28,4) Prítomnosť Božia je rovnaká, iba reakcie na ňu sú rozdielne. Nepochybne som vedel, že predou mnou stojí anjel Boží. Bolo to po prvýkrát v živote, keď sa neviditeľný stal viditeľným.

Svätá bázeň prenikla moju dušu, nebo sa znížilo do spálne, Boh poslal svojho posla do môjho domu. Božia prítomnosť bola rovnaká ako v sitniarskych lesoch. Lenže vtedy som ho nevidel, iba cítil. Anjel však neprehovoril slovenským jazykom ale Jazykom Ducha". Jednako som však tomu jazyku dobre rozumel! Svoj život som prežil v okamihu, a to minulosť, prítomnosť aj budúcnosť... U Boha je náš život ako otvorená kniha. Jeho odkazom bolo posolstvo Pána Ježiša Krista: „Pod', a nasleduj ma... staň sa mojím učeníkom!" To isté, povedal Pán Ježiš na brehu Genezaretského jazera: „Pod'ťe za mnou a urobím z vás rybárov ľudí..." (Mt 4,19) Keď sa táto nebeská bytosť stratila, v miestnosti znovu nastala tma. Bolo to okolo polnoci. V spálni zostala zvláštna vôňa. Steny, nábytok, a všetko v byte bolo posvätené... (viď foto č.8-9.) Do samého rána bol som svieži a nezaspal som viac. Spomenul som si na to, čo povedal Boží anjel Mojžišovi, keď sa mu zjavil na sinajskej púšti: „Zobuj svoju obuv so svojich nôh, lebo miesto, na ktorom stojíš, je svätá zem" To isté spôsobuje prítomnosť Božia aj v 20 -tom storočí.

Po tejto zvláštnej udalosti som začal dobre chápať vety: „Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha, a to Slovo bol Boh." (Jn 1,1) Boh posla svojich poslov -anjelov- a ich odkaz je večne trvajúce Slovo... Posla aj služobných duchov do služieb tým, ktorí majú zdediť spasenie. (Žid 1,14) V Novej zmluve sa dočítame, že všetci Kristovi učeníci, boli krstení ako dospelé osoby. Aj sám Pán Ježiš Kristus bol pokrstený, keď mal 30 rokov. Tak to čítame aj v Evanjeliu podľa sv. Marka: „Kto uverí a bude pokrstený, bude spasený, kto však neuverí, bude odsúdený." (Mrk. 16,16). Správny postup je: najprv uveriť, potom sa dať pokrstiť. Nielen biblický, ale aj historický možno potvrdiť, že sa prví kresťania nekrstili kúpeľmi, či poliatím ako sa to praktizuje, ale ponorením do vody. Svedčia o tom mnohé baptistériá, objavené vykopávkami. Keď som tomu porozumel, tiež som sa rozhodol dať sa biblický pokrstiť. Deň krstu bol pre mňa očakávaným sviatočným dňom. Pre mňa znamenal prechod cez Červené more, vstup do svätej zeme. Pochovanie starého človeka, aby mohol povstať nový v Kristu. To je cesta do večného života. (Pokrstili ma v lete roku 1948 na kopaniciach pri Novej Lehote -za Piešťanmi.) V mojej duši žižň neprestala. A Pán Ježiš povedal: Tomu kto žízni, dám vodu života zadarmo. A toto sa po niekoľkých týždňoch uskutočnilo. Náplňou mojej modlitby bolo ustavičné: PRÍD, DUCHU SVÄTÝ... A tak prišiel vytúžený:

KRST DUCHOM SVÄTÝM

Po všetkých udalostiach, keď som už prežil zvláštne zjavenie sa Boha, na oblohe, v prírode, a vo vlastnom dome, vnikla mi do duše túžba hlbšie poznať Božie Slovo. Pravidelným čítaním Písma, som porozumel, že nielen Apoštoli, ale aj prví kresťania bývali krstení nielen vodou ale aj Duchom Svätým... Bol to jeden zo zvláštnych zážitkov kresťanského života. Aj Pán Ježiš o tom zaslúbení svojim učeníkom povedal.

Bolo to pri rozlúčke so svojimi učeníkmi, pri večery pred utrpením, potom pred nanebovstúpením (Jn 14,16) + (Sk 1,4-8), keď jasne povedal: „Ján (Krstiteľ) krstil vodou, ale vy budete pokrstení Duchom Svätým, a to už o niekoľko dní." Vyzýval ich, aby neodchádzali z Jeruzalema, ale čakali v meste, lebo tento „krst bude zároveň znamenať prijatie „MOCI Z VÝSOSTI" a bude nevyhnutný pre nastávajúcu službu. Toto zaslúbenie sa onedlho v deň Letníc splnilo. V súčasnosti aj v tzv. kresťanskom svete je krst Duchom Svätým málo známy. Boh je pôvodcom každého jazyka na svete. Hovorenie neznámymi jazykmi je určitým tajomstvom, možno povedať, malým zázrakom. K tomuto činu človek potrebuje už hlbšiu vieru. Je to viera, ktorá má hlboký vzťah k Bohu, čo je určite o mnoho viac, ako len mať nejaké vierovyznanie, (náš dom, v ktorom som prežil zoslanie Ducha Sv. (foto 8,9,11)

Hovorenie neznámym jazykom prichádza prostredníctvom Ducha Svätého. Je to jeho dielo. Už v starozákonnej dobe Hospodin Boh prehovoril k prorokovi Mojžišovi: „Kto dal ústa človeku? Či nie

azda ja, Hospodin? A tak teraz choď a ja budem s tvojimi ústami" (2M 4,11-12). A v NZ Pán Ježiš Kristus opakuje túto pravdu slovami „Lebo nie ste to vy, ktorí hovoríte, ale vášho Otca Duch ktorý hovorí vo vás." (Mt 10,19-20) V SZ je dokonca príbeh, v ktorom aj zviera (oslica) prehovorilo ľudským jazykom. To bolo asi také zázračné, ako keď človek prehovorí jazykom, ktorý sa nikdy neučil. Z týchto príbehov môžeme ľahko pochopiť ako sa udial biblický „Bábel" čiže zmätenie jazykov. Je o tom zmienka v SZ (IM 11,1-9). V 7 verši čítame: „Podme zostúpme a zmätme im tam reč, aby ani jeden nerozumel reči druhého". Bol to sám Boh, ktorý to spôsobil. Hovorenie novými jazykmi je opakom Bábelu. V tom čase sa ľudia mali rozptýliť po celej zemi, aby splnili Božiu vôľu. Na konci vekov, v tomto čase, Duch Boží spája všetky národy. Právě biblické prežitie Ducha Sv. spája ľudí, človeka s človekom tak ako to bolo v čase prvého vyliatia Ducha Svätého v deň Letníc. O tom sa dočítame v knihe Skutkov: „Množstvo veriacich bolo JEDNO srdce a JEDNA duša." (Sk 4,32) Súčasné vylievanie Ducha Svätého spája skutočných kresťanov, s podmienkou, ak sú poddaní Duchu Svätému a počúvajú Ho. Patrí každému znovuzrodenému kresťanovi. To povedal už apoštol Peter: „Veď tento sľub platí vám a vašim deťom, ako aj VŠETkým VZDIALENÝM, ktorých si povolá Pán, náš Boh". O tom: (Sk 2,39). Keď som tomuto porozumel, dostal som neobyčajnú túžbu a smäd... Veril som, že to, čo kedysi bolo aktuálne, musí byť aktuálne aj dnes. Preto som sa ani neuspokojil, kým som to osobne neprežil. Vedel som aj to, že k tomu, aby sme Božích vecí dosiahli potrebujeme určitú vytrvalosť, aj neodbytnosť. Pán Ježiš to sám povedal: „Nebeské kráľovstvo trpí násilie, | násilníci sa ho zmocňujú." (Mt 11,12) Jedná sa o sväté násilie. Čo je to isté ako žízeň... Osobne som tri mesiace vytrvalo zápasil a čakal. Bol to „duchovný boj", nie aj boj so sebou samým. Patriarcha Jakob musel tiež zápasiť, kým obdržal meno IZRAEL. O čo viac my!

Aj samotní apoštolí zápasili, až kým nebol na nich vyliaty Duch Svätý. Modlili sa a postili. Modlil som sa a postil i ja v snahe o posvätený život. Mojou „Vrchnou sieňou" bola moja modlitebná komôrka, ale modlieval som sa aj v prírode, najmä v lese. Často som prebdel až do polnoci. Boh presne tak ako kedysi aj dnes vypočúva modlitby. A keď sme dôslední, dozvieme sa, či ich vypočul, či nie. Máme nato pozorovať ako to robil Dávid. (Žalm 5,4) A jedného dňa, keď som sa vrátil z modlitieb, bolo mi jasné, že Boh vypočul moje prosby. VEDEL SOM, že už viac nemusím o to prosiť. Existuje určité jasné Božie upovedomenie v modlitbách. (1 Sam 1,16-18) Nemali by sme to prehliadnuť. Je to reálne dodnes Tak prišiel môj dlho očakávaný, krst Duchom Svätým, čiže osobný:

DEŇ LETNÍC - deň zoslania Ducha Svätého do môjho života. Jeden z nádherných sviatkov kresťanského - duchovného života. Bolo to 17. októbra 1948 o 15. hodine. (Biblická 9. hod.) Mal som práve ísť na bohoslužbu, ale dostal som vnuknutie ostať doma. Práve som hral na gitare a spieval, keď som dostal vnuknutie ísť do svojej komôrky... A tam len, čo som si kľakol, a začal sa modliť, uvidel som ako cez oblok prenikol ohnivý jazyk... Začal som sa modliť zrejme po slovensky, ale v ďalšom okamihu, ani som si to neuvedomil, začal som vyslovovať slová v novom, neznámom jazyku. Začalo to slovami, potom vetami a potom plynulou rečou... Mohol som rozprávať, ako som chcel a koľko som chcel. Bol som inšpirovaný Duchom Svätým. On usmerňoval môj jazyk a ja som hovoril. Bola to taká „súhra" s Duchom Svätým. Zaujímavé bolo, že po krátkych intervaloch po niekoľkých minútach sa reč menila. Hovoril som vždy inou rečou. Rozdielnosť ja/ykov bola taká jasná, ako keby niekto hovoril po taliansky, španielsky, francúzsky či anglický. Pravdepodobne to boli orientálne jazyky, a medzi nimi reč, ktorá bola podobná francúzštine. Hovoril som asi deviatimi rozličnými jazykmi, pričom myseľ odpočívala, a vôbec som sa nemusel namáhať. Jazykom som nerozumel, iba duchom som vnímal, že ide o tajomné Božie veci. (IKor 14,2) Inými slovami: Pil som VODU ŽIVOTA... Zrazu som v duchu počul pieseň, ktorú akoby spieval spevokol... Bol to nebeský zbor. Melódia nebola ťažká, a tak som sa i ja pripojil a spieval spolu s nebeským spevokolom. V komôrke bolo nebeské ovzdušie, ako keby nebo zostúpilo na zem. V modlitbe som vytrval celé 3 hodiny, hovoriac, spievajúc a oslavujúc Boha v nových jazykoch. Už sa aj zotmelo, keď práve prišiel domov jeden z mojich bratov. Zastal vo dverách (ja som o tom nevedel) a iste musel počul časť hovorenia jazykmi, atď. Pre neho to bolo čosi nové a neslýchané. Keď som vyšiel z miestnosti jeho prvou otázkou bolo: Čo je to? Bol som ale plný Ducha Svätého, preto som mu nezačal vysvetľovať, ale vnuknutím Ducha som prehovoril niekoľko viet v novom jazyku... To bolo pre neho posolstvo, ktoré znamenalo: „Aj nad tebou sa Boh zmiluje, aj ty budeš Božím dieťaťom", atď. Bol to výklad toho, pre mňa neznámeho jazyka. (Tomu som ja i on rozumel!) Bola to vlastne predpoveď jeho obrátenia sa. Táto predpoveď sa presne o rok aj splnila. V

Prahe, kde študoval na vysokej škole dostal sa do kontaktu s tamojšími veriacimi. Tam uveril a prežil obrátenie. Potom sa dal pokrstiť v Chomutove, kde bol pokrstený tiež Duchom Svätým. V zhromaždení mal videnie, že: v horách pod jedľou, zostúpil na neho Duch Svätý a hovoril v nových jazykoch. Odišiel do hôr a tam uvidel jedľu, akú videl vo videní. A keď si kľakol k modlitbe, vtom zostúpil na neho Duch Svätý a hovoril novými jazykmi... Vylievanie Ducha Svätého sa šírilo aj v Čechách.

Všade Ho však predchádzalo volanie: „Prid', Duchu Svätý!" Niektorí, ktorí prišli na návštevu do Chomutova, na nádraží, keď vystúpili z vlaku, prežili krst Duchom Svätým. Tak mocne vanul Duch Boží...

Po prežití svojich Letníc, vyšiel som ešte večer na ulicu a celkom tíško som si opakoval túto zvláštnu nebeskú reč. V tom sa stretli so mnou dvaja mládenci. Práve keď ma obchádzali, povedal jeden druhému: „Pozri sa, tento sa napil lepšieho vína, ako my..." Bola to podobná poznámka, akú dostali apoštoli v deň Letníc. (Sk 2,12-13) Prejavy Ducha Svätého bývajú pre neveriacich ľudí niekedy „nenormálne", hoci v skutočnosti sú na vysokej úrovni Božej múdrosti. Tu platí biblické slovo: „Telesný človek nechápe vecí Ducha Božieho, sú mu totiž bláznovstvom" (IKor 2,14-15) Takto som prežil jedno z drahých zaslúbení, o ktorých sa jasne v každej kresťanskej Biblii píše. (Či je to katolícka, evanjelická, ako aj iného kresťanského vierovyznania) Keďže ľudia nie sú dôslední pri čítaní Biblie, zostáva ľuďom toto nádherné zaslúbenie, o ktorom Pán Ježiš mnohokrát povedal v Mt 3,11, potom v Mrk 12,24 skryté.. Vyše 90% kresťanov Ducha Svätého neprijíma, pretože Ho nepozná. Žiaľ! O prvých kresťanoch sa hovorí že: „prijímali slovo s celou dychtivosťou a každý deň SKÚMALI PÍSMO, či je to naozaj tak!" (Sk 17,11)! Dnes sa ľudia dopúšťajú (ale aj kresťania) dvoch veľkých chýb: 1.buď prijímajú všetko bez skúmania a overovania si v Písme svätom a potom prijmú namiesto pravdy, cirkevné dogmy. 2. alebo bez akéhokoľvek skúmania a overovania odmietajú všetko, čo počujú. Tieto dve veci môžeme počítať za najnebezpečnejšie omyly človeka. Blahoslavený človek, ktorého Boh ochráni od týchto dvoch chýb!

Kvôli tomu, žiaľ, NIKDY nepríde k poznaniu skutočnej PRAVDY. Zabúda sa, že Boh dal Písmo sväté ako KOMPAS, v tme a ako RADAR v hmle. V sebavedomí tvrdíme, že vieme všetko a práve toto sebavedomie zatarasí cestu nielen ku poznaniu pravdy, ale aj ku všetkým Božím zaslúbeniam. Preto blahoslavení zostávajú iba chudobní duchom. V Písme svätom čítame, že učený kňaz - kazateľ - Apollo, nechal si vysvetliť „cestu Božiu" dôkladnejšie od neučených manželov Akvilu a Priscilly. (Sk 18,26) Blahoslavení pokorní...

Biblické prijatie Ducha Svätého nás prenáša do nových dimenzií duchovného života. Otvára nové obzory našej viery, je to pokračovanie života znovuzrodeného človeka. V tomto čase začal Pán Boh vylievať Ducha Svätého na náš národ. Dnes už azda nie je takej cirkvi kde by túto skúsenosť, aspoň jednotlivci, neprežili. Je to splnenie Joelovho proroctva (Joel 2,28) „Vylejem svojho Ducha na každé telo..." Je tým myslený Jesenný dážď". „Jarný dážď" bol v dobách prvých kresťanov, ale existoval po všetky veky a stáročia. Príde všade tam, kde Boží ľud po ňom žízni a privoláva: „Prid', DUCHU SVÄTÝ!" Príde tam, kde o Neho vytrvalo prosia a očakávajú.

Po roku 1948 sme sa zhromažďovali skoro každý večer. Stretnutia trvali asi od 18 hod. do 24 hod., niekedy do 2 hod. po polnoci, respektívne až do svitania. Bolo zaujímavé, že nikto sa necítil unavený, či ospalý. Prítomnosť Božia osviežuje ducha, dušu i telo. Pri plnosti Ducha Svätého človek prežíva zázraky. Tak to bolo aj niekedy. Zákon Ducha života premáha fyzické zákony tela. Toto sa nedeje ustavične. Ináč platí slovo, ktoré povedal Pán Ježiš Kristus: „Duch je síce hotový, ale telo je slabé." (Mt 26, 41) Preto je opodstatnené napomenutie: „Bďte a modlite sa." Tak môžeme pochopiť, ako mohol prorok Mojžiš stráviť na vrchu Sinaj 40 dní a nocí bez potravy. Zrejme bol v stálej Božej prítomnosti. Boh dal v modlitebnom krúžku prejavy ďalších darov, napríklad: dar videnia, dar rozoznania duchov, dar výkladu jazykov, dar proroctva, niekedy aj dar uzdravovanie, či vyhánania démonov. On je darcom všetkých darov, dielom Ducha Svätého - TEŠITEĽA. Cieľom všetkého je oslava Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Všetko čo učí a pôsobí Duch Svätý zhoduje sa s učením Písma sv. so skúsenosťami apoštolov a prvotných kresťanov. Duch Svätý je TEN ISTÝ, ako bol na počiatku

CIRKVI. Nezmenil sa, preto sú i skúsenosti s Ním tie isté. Rovnaké skúsenosti mali aj iné charizmatické skupiny.

Uprostred týchto modlitebných zhromaždení sa nám občas zjavovali anjeli, prizerajúci sa na priebeh bohoslužieb. Tak ako sa o tom zmieňuje Písmo sväté (1Pt 1,12) Niekedy prostredníctvom Ducha prišlo i posolstvo, buď jednotlivcovi, alebo cirkvi. Boli zjavované skryté, alebo zabudnuté hriechy. Nad zhromaždením bol viditeľný oblakový stĺp, viacfarebná dúha, alebo kvetena raja. Samozrejme, že vo videní. Naše stretnutia sa často začínali so slzami pokánia a vyznávaním hriechov. Potom prichádzala nevšedná radosť, podľa 1Pt 1,8: „A tak plesáte radosťou nevysloviteľnou a oslávenou." Z ničoho iného na svete nemožno mať takú radosť. Preto svätosť a čistota je základom spoločenstva s Bohom. Bez posvätenia nikto neuvidí Boha. Takisto bez zmierenia nemožno mať spoločenstvo s Ním. To, čo platí vo večnosti, platí aj v časnosti.

Existuje niekoľko druhov služieb Božích, ale služba Ducha je len jedna. Zmieňuje sa o nej apoštol Pavol v 2Kor 3,7-11 Nezmenila sa Približný vzor služby Ducha máme opísaný v 1Kor 14,23-26, kde apoštol Pavol píše: „Keď sa zídete, každý má niečo: má chválospev učenie, zjavenie, hovorenie jazykmi, či ich výklad, to všetko nech je na budovanie." Ani ostatné spôsoby služieb Božích sa nevyklúčujú ak nevybočujú z medzi slova Božieho. Ako časom prebiehali také „Služby Ducha" medzi nami? Opíšem jedny z nich:

V miestnosti, kde sa stretávali veriaci bolo neobyčajne ticho. Odznievali len tiché modlitby, smerujúce pred Boží trón... Keď sa všetci zišli klakli sme si a spoločne sa vrúcne pomodlili. Prítomnosť Ducha Svätého v miestnosti bola citeľná. Keď utíchol šum modlitby, vstal jeden z bratov a povedal: „Vidím otvorené nebo a anjelov vznášajúcich sa na oblakoch na toto zhromaždenie. V rukách držia trúby a harfy, pripravení ku oslave." Vtom vstal ďalší, otvoril Bibliu, a čítal žalm 148, zvolajúc: „Haleluja! Chváľte Hospodina z nebies! Chváľte ho na výsostiach. Chváľte Ho všetci anjeli, všetky jeho zástupy" atď. Keď brat dočítal žalm, anjeli vzali do rúk harfy a trúby a začali hrať, pričom zhromaždenie začalo spievať. Nad zhromaždením bol prítomný nebeský zbor. Pri spievaní viacerí spievali v nových jazykoch a všetko tvorilo nádherný súzvuk. Potom vstal iný brat a povedal stručné posolstvo pre prítomných. Posolstvo povedal v novom jazyku, načo vzápätí nasledoval výklad v zrozumiteľnom materinskom jazyku. Keď sa výklad skončil, znovu vo videní bolo ukázať, ako anjel Boží podal do rúk ďalšiemu bratovi Bibliu. Bez toho, žeby to bol/povedal dotýčny brat vstal, vzal Písmo, prečítal časť evanjelia, a slúžil slovom/Božím. Slovo odznievalo v moci Ducha Svätého a prenikalo prítomných.../Uzdravovalo chorých a vyhánalo nečistých duchov... Podľa Žalmu 107,20: „Znovu posielala svoje slovo a uzdravuje ich." Tak to bolo aj teraz. Boli prítomní aj deti ale vôbec nevyrušovali. Naopak, boli ticho, alebo sa tiež modlili. A keď sa nad zhromaždením zjavil huf anjelov, ľahli si na dlážku a dívali sa rovno na povalu na miesto, kde sa anjeji zjavili. To je dôkazom toho, že deti vnímajú nebeské bytosti najlepšie. Zhromaždenie trvalo 3-4 hodiny, ale nikto sa neponáhľal domov. Prítomnosť Božia spôsobovala zvláštnu atmosféru, v ktorej každý chcel byť možno čo najdlhšie. Nikto sa neponáhľal domov. Keď nebeské bytosti vystúpili do neba, zhromaždenie sa skončilo, (foto 22)

Tento druh služby Ducha je aj v novozákonnej dobe rovnako dosažiteľný. Je dokázané, že Duch Svätý sa vylieval počas všetkých stáročí tak isto, ako na počiatku v Jeruzaleme. Kde je vyliaty, tam prejavia sa rovnaké znamenia služby (včítane divov a zázrakov) ako na počiatku. Nie je pravdou, že by Boh v 20. storočí bol nejako „obmedzený" vo svojej moci. Príčinou neprijatia tohto drahého zaslúbenia je neznalosť Písma, nedostatočná viera, niekedy ľahostajnosť aj nevera. Ale aj satan, odveký nepriateľ človeka chce imitáciou krstu Ducha začerniť celú pravdu o tom, ako keby pravý biblický krst Duchom Svätým neexistoval.

Krst Duchom Svätým patrí rovnako VŠETKÝM znovuzrodeným kresťanom! Tak (o čítame v Sk 2,39: „Lebo vám patrí toto zaslúbenie a všetkým, ktorýchkoľvek si povolá Pán náš Boh". Ak sa v niektorej kresťanskej cirkvi neprijíma, to je iba dôkazom ich nesprávneho alebo nedostatočného učenia.

Ďalšou dôležitou biblickou pravdou je, že Pán Ježiš splnomocňuje svojich služobníkov do práce. Urobil to, aj počas svojho krátkeho pobytu na zemi. „Ježiš si zvolal dvanástich a dal im silu a moc... a

poslal ich hlásať Božie kráľovstvo." (Lk 9,1-2) Bez splnomocnenia ich neposielal.

Samotný krst Duchom Svätým je vlastne splnomocnením ku svedeckej službe, ako sa o tom dočítame v Skutkoch apoštolských v 1,8 verši Inak sa nazýva tiež „MOCOUI Z VÝSOSTI" (Lk 24,49) Keď učenici prežili túto skúsenosť, už nečakali. Osobitné splnomocnenie dáva Boh pre zvláštne úlohy budovania cirkvi. Pán riadil aj misijné cesty apoštolov. O tom sa dočítame v Skutkoch 13 kap. potom v Skutkoch 16 kap. a na iných miestach. A v liste Rim 10,15: „Ako však budú kázať, ak nie sú poslaní?" V nasledujúcich riadkoch chcem opísať mnohé skúsenosti v oblasti vysielania Duchom Svätým za účelom šírenia kráľovstva Božieho a hlásania Kristovho evanjelia.

DUCH SVÄTÝ V ČINNOSTI

ŠÍRENIE RADOSTNEJ ZVESTI V SPOLUPRÁCI S DUCHOM SVÄTÝM.

Úvodom treba pripomenúť, že zasľúbenie Ducha Svätého je dané, aby nám pomáhal vo všetkých oblastiach pozemského života, ale predovšetkým, a nadovšetko v oblasti duchovného života, zameraného na kráľovstvo Božie. Kristov príkaz znel: „Choďte do celého sveta a zvestujte evanjelium všetkému stvoreniu" (Mk 16,15) V každodennom živote tiež platí: „Hľadajte však najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosti a toto všetko vám bude pridané." (Mt 6,33) On je s nami, v každej situácii života ako UTEŠITEĽ a DUCH PRAVDY, ako UČITEĽ, RADCA aj VODCA. Zastupuje samého Pána Ježiša Krista, najmä v rozhodujúcich záležitostiach. „Jeho muselo prijať nebo až do časov napravenia a obnovenia všetkého" (Sk 3,21)

A keďže Pánov príkaz znel: „Budete mi svedkami najprv v Jeruzaleme, potom v Judsku, v Samárii... a tak až do posledných končín zeme", vzal som si ho k srdcu a začal som ho uplatňovať v praxi. Pre mňa Jeruzalemom bola Bratislava. Vlastný dom, susedia mesto a okolie. Isté je, že vo vlastnom dome, prípadne v mieste nášho bydliska bolo najťažšie šíriť evanjelium. Ale aj to je vôľa Božia, aby sme to konali. Ak sa totiž neosvedčíme doma, ťažko sa osvedčíme mimo domova. Žiadny prorok nie je vzácny vo svojej otcine a domove. To by sme mali vedieť. (Lk 4,24) Ale nemôžeme zostať skrytí. To hovorí i Písmo: (Mt 5,14-15)!

Začal som teda svedčiť svojim susedom, svojim bývalým priateľom, kamarátom, príbuzným. Mnohí počúvali zvesť so záujmom, niektorí zo zvedavosti. Iní, pravdepodobne, ma ani nepochopili, ale vždy sa našli jednotlivci, ktorí pochopili. Reakcie boli rôzne. Jedno som však vedel, že je svedčiť treba a že je to dôležité. Mal som veľmi mnoho zážitkov. Napríklad bol som vnuknutím Ducha Svätého poslaný do cintorína. Tam som uvidel plačúcu ženu stáť pri hrobe. Prihovoril som sa jej a rozprával o večnom živote, o nádeji vzkriesenia... Jej slzy zármutku sa obrátili na slzy radosti... Prijala radostnú zvesť, uverila, neskôr prišla až do nášho domu, aby počúvala ďalšiu zvesť evanjelia. Takto som bol poslaný do mnohých domov, na ulice a námestia za jediným účelom: zvestovať Kristovo evanjelium... Mojimi jedinými nástrojmi boli: Biblia a spevník. Naučil som sa hrať i na gitaru, ale tam, kde som nemohol prísť s gitarou, tam som iba jednoducho spieval.

Jedného dňa, keď som sa modlil mal som videnie: videl som chrám svätého Martina a plošinu pred ním, a Duch Svätý ma posielal k tomu miestu so slovami: „Choď k miestu, ktoré som ti ukázal!" V prvej chvíli som nevedel, o čo ide... Mal som istého dobrého priateľa - teológa, s ktorým som bol vo vojenskom pracovnom tábore. Rozišli sme sa bez toho, žeby sme si vymenili adresy. Mal som túžbu s ním sa stretnúť, ale ako? Vedel som len toľko, že je z Nitry. - Ešte ráz som sa sklonil na kolená, a uvidel som to isté videnie s tým istým posolstvom... Vybral som sa teda tam. Ako som išiel ulicami mesta, chcel som zájsť na poštu, ale Duch Svätý mi nedovolil. Práve v tej chvíli som zbadal žiarivé krídla anjela ktorý išiel predom mnou smerom k tomu chrámu... Keď som došiel na miesto, uvidel som pri kríži plačúcu ženu. Myslel som si, že ma Pán k ne} posielal... Ale nebolo tomu tak. Prešiel som na druhú stranu, kde bola tá plošina, a tu zrazu vyjde z kostola mladý muž, ktorý ma pozdravil: „Pavel, Pavel, ako je to možné, že sa tu stretávame?" (Bol to ten spomínaný priateľ z Nitry, s ktorým som sa chcel stretnúť). Hneď som mu povedal, ako ma Duch Svätý v ranných hodinách poslal na toto miesto.

Potom som mu zvestoval evanjelium. Bol prekvapený a radoval sa posolstvu. To, čo v živote hľadal, a chcel počuť, nenašiel ani v cirkvi, ani na teologickej fakulte... Plné evanjelium sa dopyču iba od znovuzrodených kresťanov. Takto sa obrátilo viacero kňazov a teológov, najmä takých, ktorí prijali a uznali Kristovo plné evanjelium. Niektorých som osobne krstil. Viacerí boli i pokrstení Duchom Svätým. Aj dnes takisto platí, čo niekedy povedal apoštol Peter: „V pravde spoznávam, že Boh nehľadá na osobu ale v každom národe ten, kto sa Ho bojí a činí spravodlivosť je Mu príjemný." (Sk 10,34-35.) (foto 71) Teda, ten kto hľadá, nájde.

Ráz cestou z práce, dostal som jasné vnuknutie, aby som išiel do nemocnice. Vedel som, že do ktorej, lebo Duch Svätý mi to zjavil. Keď som tam vstúpil a sadol si na lavicu, zrazu ku mne prišla jedna pani s prosbou, či by som jej nepomohol odvieť domov istú pacientku. Dlhú čakali na sanitku, ale neprichádzala. Odpovedal som jej: „Rád to urobím, je to naša kresťanská povinnosť!" Keď sme pacientku viedli, ozvala sa: „Vás tu iste poslal Boh, bez vás by sme sa domov nedostali." Ja som odvetil: „Vskutku ma tu poslal Boh, lebo som bol už na ceste domov, ale vrátil som sa sem..." A pokračoval som zvest'ou evanjelia... Obidve boli nadšené, pretože to bola ich najväčšia túžba. Keď sme vkročili do bytu, na stole ležala Biblia... Otvoril som ju a čítal: „Lebo tak Boh miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nik kto verí v Neho, ne zahynul, ale mal večný život." (Jn 3,16) Počnúc týmto slovom vyučoval som Slovo Božie... a všetko sme potom ukončili spoločnou modlitbou. Táto rodina uverila v Pána Ježiša a viackrát sme ju navštívili. Keď mal zomrieť muž tejto pacientky, Boh nám dal o ňom videnie, že stojí na brehoch Jordánu a má sa prebrodiť na druhú stranu... Onedlho vskutku zomrel.

Ráz som cestoval na vidiek. S modlitbou som vstupoval do vlaku a vnuknutím Ducha Svätého som si sadol do kupé, kde už sedel istý pán. Sadol som oproti nemu. O chvíľku vytiahol z tašky veľkú knihu - bola to Biblia... Keď ju začal čítať, hneď som sa mu prihovril, či aj rozumie tomu, čo číta... Odpovedal, že len málo... Tak som mu začal vysvetľovať Slovo Božie. V oddelení zaznievalo iba Božie slovo... Keď sme sa lúčili, pýtal som sa ho, že kto mu daroval Bibliu? - Vyslovil meno, jeho najlepšieho priateľa. Bol to: Peter Gabánek, môj vlastný brat! Prácu, ktorú on začal, som ja s pomocou Božou dokončil.

Dostal som celkom jasný pokyn od Ducha Svätého ísť na jednu križovatku... Keď som tam došiel, začalo pršať, takže som chcel odísť. Ale Duch Svätý mi nedovolil odísť... O chvíľku prišli dve ženy a rozprávali o veciach viery. Na otázku, ktorú dala jedna druhej, ja som odpovedal... Boli neobyčajne prekvapené. Začal som im zvestovať evanjelium. Tešili sa z toho. Hneď z cesty išli so mnou do zhromaždenia, a jedna z nich sa hneď odovzdala Pánovi, a bola pokrstená Duchom Svätým, (foto 20)

Ráz pred obedom, pri varení, dostal som jasný pokyn od Ducha Svätého, vyjsť na ulicu... Odložil som hneď všetko čo bolo na sporáku a vyšiel som na ulicu. Videl som dve ženy, ako sa jedna druhej snažia vysvetliť evanjelium ale nemali dosť znalostí. Teda obidvom som vysvetlil cestu spasenia. Vďaka Bohu, jedna z nich sa dala na cestu nasledovania Pána Ježiša Krista. Druhá mi po nejakom čase povedala, ako ráz v noci prežila pokrstenie Duchom Svätým, pričom dostala dar jazykov. O čom dovtedy nikdy nepočula. Inokedy zas cestou domov, zavolať na mňa istý záhradník, ktorý bol práve pri práci a spytoval sa: „Prosím vás mladý pán, povedzte mi, z čoho máte takú veľkú radosť, pozorujem vás keď tu chodievate okolo..." Odvetil som: „Mojou najväčšou radosťou je Pán Ježiš Kristus, môj Spasiteľ, ktorý ma obdaril Duchom Svätým" a tak medzi plotmi som mu zvestoval plné evanjelium... Vďaka Bohu, nie nadarmo!

Oddávna som mal túžbu mať zhromaždenie vo vlastnom dome. Samozrejme, modlil som sa zato. Jedného dňa som sa v skorých ranných hodinách prebudil a dostal jasné vnuknutie: „Zariad' dnes jednu z izieb ako modlitebňu!" Načo? pomyslel som si, pre tých niekoľko ľudí? Ale rozpoznal som, že to je Boží hlas. Prežíval som to podobne ako Šimon Peter na brehu Genezaretského jazera, ktorý povedal na pokyn Pánov: „Pane, celú noc sme pracovali, ale nič sme nechytli. Na Tvoje slovo však spustím sieť!" A tak aj ja som sa hneď dal do práce... Povynášal som nábytok a podonášal z iných izieb stoličky, spravil „kazateľnicu"... Skončil som okolo 9. hodiny ráno, vyšiel na dvor a tam som zazrel skupinu neznámych ľudí. Ich prvou otázkou bolo: „Prosíme vás, nachádza sa v tomto dome

modlitebňa?" „Áno", odpovedal som, „práve je pripravená!" Prišlo toľko ľudí, že keby som sa nebol pripravil, bol by som mal problém. Boli prítomné aj neznáme priateľky. Hovoril som o obrátení Saula. (Sk 9.kap.) Jedna z priateliek začala plakať... Bola to osoba, ktorá prenasledovala veriacich. S veľkým dôrazom som čítal vetu: „Saul, Saul, prečo ma prenasleduješ?" Stačilo by len na miesto „Saula" vysloviť jej meno. V minulej noci mala aj sen o tom, v ktorom jej Pán podobne prehovoril, po dvakrát počula tú istú vetu. Kajala sa pri tej príležitosti odovzdala svoj život Kristovi. To bol asi najdrahší „úlovok" dňa. (foto 8,11) Potom nechala sa i pokrstiť.

O niekoľko mesiacov neskôr keď som už v Bratislave na viacerých miestach vydal svedectvo o Kristovi Duch Svätý ma začal posilať do blízkeho okolia Bratislavy, ako napríklad do Limbachu, do Šamorína, do Čukárskej Páky, kde sa v tom čase začali tvoriť malé lokálne zbory. Na týchto miestach začal som aj so službou slova Božieho. Viem, že ma nielen Duch Svätý k tomu nabádal, ale aj miestni kazatelia. Keď Pán dril slovo, kázeň odznievala v moci Ducha Svätého. Stávalo sa, že Pán potvrdzoval službu aj s menšími zázrakmi. Duch Svätý vanul na všetky strany, (foto 13-21)

Neskôr, keď som zotrval vo vytrvalých modlitbách (aj s pôstom), cítil som, že ma Pán chce poslať aj do ďalších miest a dedín. Niekedy som modlil aj 4-6 hodín. Keď som bol unavený, Pán mi poslal posilnenie. Vo videní mi ukázal, ako nebeská bytosť prináša kalich s oživujúcim nápojom... V tých rokoch sa už začalo s prenasledovaním kresťanov, preto ani nebolo jednoduché hlásať evanjelium. Napriek tomu som jasne prežil, že ma Duch Svätý posila na misijnú cestu... aj keď som hneď ani nevedel, že kde... Prečítal som si celý Nový zákon. Keď som čítal Evanjelium podľa Matúša 10. kapitolu, bolo mi jasné, že cez ňu hovorí ku mne Pán. Bolo to v lete v roku 1949, keď som sa pustil na cestu s bicyklom. Cesta bola krásna, bez prekážok. Moja cesta viedla Žitným Ostrovom A to cez Šamorín -Túzok (pri Okeči) - Komárno - Lapašské Ďarmoty (pri Nitre) - Obsolovce - Nová Lehota (pri Piešťanoch)- a späť do Bratislavy. Keď som prišiel na Túzocký majer, bola práve žatva. Vyšiel som s veriacimi do polí, pomáhal som im pri práci. Naučili ma kosiť obilie..., ale zároveň aj „duchovnú žatvu". Všade bolo telesnej i duchovnej práce dosť, a robotníkov málo.

Skoro každý večer boli bohoslužby a tak som sa aj na nich zapájal do služby. Odtiaľ som pokračoval do Komárna, kde sa zopakovala podobná misijná služba. Domov som sa vrátil s mnohými vzácnymi skúsenosťami a zážitkami, (foto č.33) O rok, v roku 1950 sa cesta zopakovala.(Ale menšie návštevy robil som stále). Najprv som sa na ňu duchovne pripravil. Mal som podobné vnuknutie, hoci telom som bol ešte doma, ale duchom už na vinici Pánovej. Stalo sa, že prišiel ku mne istý brat, a povedal mi, že mu Pán ukázal, ako sa chystám do práce na vinici Pánovej... Bolo tak, aj keď on sám o tom nevedel... Cestoval som vlakom, až do Nového Mesta n/V a odtiaľ do Dolného Srnia k jednej neznámej rodine... Táto rodina ma prijala, ako posla Božieho... Každý večer som tam im prinášal evanjelium - slovom, piesňami, svedectvami. Viacerí ľudia prijali Pána a niektorí boli pokrstení Duchom Svätým. Potom som pokračoval v ceste do Zemianskeho Podhradia, kde sa služba zopakovala. Ďalej do Pred-Bošáčky, do Ivanoviec. (Zo zboru v D. Srni vznikol vlastne zbor, ktorý sídli v Novom Meste n/V.) ktorý je t. č. mnohonásobne väčší. Mnohé dedinky v tom okolí, boli zasiahnuté evanjeliom. Hoci jeho šírenie už v tom čase bolo „nelegálne", (foto 72.+ 14).

Moja ďalšia misijná cesta smerovala do Čiech, konkrétne do Prahy, Chomutova a okolia. Pamätám sa, že keď som prišiel do Chomutova, hoci som mal adresu, nevedel som nájsť hľadanú rodinu. Vrátil som sa na stanicu a na schodoch do vedľajšej budovy, som si sadol a hneď zaspal... Snívalo sa mi, že anjeli chodili po tých istých schodoch... a dostal som uistenie, že hľadanú rodinu ráno určite nájdem. A tak sa aj stalo. Bolo to vzácné spoznávať nových priateľov po celej republike, a zvestovať im Božie kráľovstvo... V Prahe mi napríklad istý brat v Kristovi, u ktorého som býval, povedal, že má mnoho priateľov v meste, ku ktorým ma zavedie. On síce nevie dobre svedčiť, preto chce aby som to ja robil... Takto sme navštívili desiatky rodín v Prahe, nesúc im evanjelium Pána Ježiša Krista. V nastávajúcej noci som mal sen, že sme hľadali perly v meste a vďaka Bohu, viaceré sme aj našli, z čoho sme sa veľmi radovali, (foto č. 55)

Takto nasledovali ďalšie misijné cesty, niekedy aj niekoľko ciest v jednom roku. Takto som pochodil skoro celé bývalé Československo, Slovensko, Moravu aj Čechy. Možno povedať, že od Michaloviec

až po Karlove Vary. Oblasť po oblasti, kraj po kraji. Ale i tak som všetky nepochodil. Po nástupe tzv. komunistického režimu, sa situácia čoraz zhoršovala a dostavilo sa aj spomínané prenasledovanie. Vedeli sme, že sme sledovaní, niektorí z našich veriacich sa dostali aj do väzenia, modlitebne sa zatvárali a súkromné majetky konfiškovali, ľudí preverovali. Jedného z mojich rodných bratov tiež uväznili. Bolo v roku 1952, keď som mal nastúpiť na vojenskú službu.

Keď som však pred komisiou prehlásil, že som kresťan a veriaci človek, že zbraň do rúk brať nebudem, ani prisahať, hneď ma poslali do vojenského pracovného tábora, kde som strávil jeden a pol roka, a potom ďalší jeden a pol roka v samotnom väzení... až kým nebola vyhlásená amnestia. To sa zopakovalo 3 krát počas bývalého režimu. Ale slovo Božie nemožno uväzniť, ako hovorí Písmo sväté. A tak i tam som s pomocou Božou šíril radostnú zvesť so vzácnymi zážitkami s Bohom. Vždy, keď som sa z väzenia vrátil, pokračoval som v šírení evanjelia. Bola to vôľa Božia, hoci boli podmienky čoraz ťažšie. Prežil som pritom zázračnú Božiu ochranu. Neskôr boli podmienky pre zvestovanie evanjelia v zahraničí lepšie ako doma a tak som absolvoval mnohé zahraničné misijné cesty. Prvá takáto zahraničná cesta smerovala do Maďarska, do Budapešti. Keďže som ovládal maďarčinu vyzvali ma poslúžiť Božím slovom, \ jednom z najväčších zborov v Budapešti. Pamätám sa, ako mi pri lúčení kazateľ toho zboru podával okrem kytice kvetov novú maďarskú Bibliu na pamiatku. Vtedy som ešte netušil, že to bol len „štart“ do ďalších misijných ciest, ktoré som neskôr v Maďarsku absolvoval.

Boli to desiatky ciest a trvali 2-4 týždne, a to nielen v Maďarsku, ale tiež v Rumunsku, v Bulharsku a v bývalom východnom Nemecku. Menej takých ciest bolo v Rusku, Poľsku, v Juhoslávii. Po revolúcii to boli západné štáty: Západné Nemecko, Švajčiarsko, Dánsko, Anglicko, Grécko, Izrael, USA, Kanada, tiež Švédsko, atď. (A tieto sa ešte neskončili) Boli to vzácne cesty s mnohými vzácnymi skúsenosťami na poli kráľovstva Božieho. Všetky nemôžem opísať, iba niektoré z nich, hlavne tie, ktoré som si zapamätal, (foto zábery: asi od č. 36 - 67) No, ešte v krátkosti sa vrátim ku skúsenostiam, ktoré som mal na misijných cestách po Slovensku. Pri istej príležitosti, keď som cestoval na Žitný ostrov, stratil som adresu, kde som mal ísť. Bolo to v zimnom období, pricestoval som posledným vlakom a stratu adresy som zistil, až keď som vystúpil z vlaku. K tomu už bola noc, teda z ľudského pohľadu zlá a beznádejná situácia. Nie však z Božieho. Nevedel som, čo budem robiť. Ale Duch Svätý mi vnukol: modli sa a oslavuj Pána Boha! Porozumel som Božiemu hlasu, a tak som to i urobil... Kľakol som si do snehu, zdvihol ruky a keďže nikoho v blízkosti nebolo, oslavoval som Boha hlasne, a modlil sa. Zrazu ma obklopilo svetlo a v tom svetle bol názov tej dediny a adresa rodiny kam som mal ísť.. Dokonca bol vyznačený aj smer, ktorým som mal ísť... Brodiac sa snehom prišiel som na jednu križovatku, kde som zbadal smerovku s názvom dediny. O hodinu som už bol v rodine, kde som chcel byť. Vtom mi prišiel na myseľ žalm 46, v ktorom sa hovorí: „Boh je naše útočisko a šila, najistejšia pomoc v súženiach...“ Haleluja. (foto 18,68,69) Vanutie Ducha Svätého na Morave. S veľkým požehnaním som sa vracal zo služby v zbere v Uherskom Brode na Morave. Niektorí tamojší veriaci prežili krst Duchom Svätým, z čoho som mal úprimnú radosť. Spozoroval to aj sprievodca a po kontrole lístkov, sa vrátil ku mne, a spýtal sa ma: „Prosím vás, povedzte* mi, z čoho máte takú veľkú radosť?“ Ja mu nadhodil: „Vedeli by ste to uhádnuť?“ Povedal: „Asi idete zo zábavy?“ „Nie“, odvetil som. „Zo svadby?“ „Nie!“ Nakoniec povedal: „Už viem, vyhrali ste v lotérii!“ „Nie“, povedal som, „asi neuhádnate, preto vám to poviem: Mojou najväčšou radosťou je Pán Ježiš Kristus, Jeho spasenie a Jeho drahé evanjelium, ktoré hlásam... To je drahšie než celý viditeľný svet“ Vysvetlil som mu, odkiaľ idem, čo som prežil... a on žasol. A tak som mu zvestoval EVANJELIUM slovom aj skutkom, a to bolo cieľom, (foto 73)

Inokedy, keď som cestoval vlakom, prisadol si ku mne istý cestujúci. Začal čítať humoristický časopis, ale bol pri tom smutný... Prihovoril som sa mu a povedal som, že viem o jednej knihe, ktorú keby čítal a riadil sa podľa nej nebol by viac smutný, ale mal by radosť „nevýslovnú a plnú slávy.“ (1Pt 1,8) Po chvíli uvažovania povedal: „Myslíte tým Bibliu?“ „Áno“, povedal som, „na ňu myslím!“ „To je jediná kniha na svete, ktorá môže poskytnúť, ak ju človek číta s vierou, najväčšiu radosť a spokojnosť. Vy ju máte doma odloženú a zaprášenú...“ A On odvetil: „Ako to viete? Je to naozaj tak“. Potom som vytiahol Bibliu a čítal som mu Evanjelium podľa Jn 3,1-6. Pozrel sa na mňa a pokračoval: „Pred týždňom som cestoval týmto vlakom domov a istý mládenec vzal do rúk Bibliu a čítal mi túto istú stať, čo mi vy čítate!“ Pokračoval som: „Vedzte, že to je Božie volanie, musíte sa ZNOVUZRODIŤ

inak nikdy nevojedete do kráľovstva Božieho", povedal som. Dnes je tu váš čas, zajtra môže byť neskoro... Stíšil som sa a uprene hľadel na neho. Lúčil som sa s ním modlitbou v slzách, pričom som mal aj videnie: „Istá matka držala nemlúvňa na svojich rukách...

Vstupovať do neznámeho domu, a ešte k tomu v neznámej dedine by som si sotva trúfal. Ale na vnuknutie Ducha Svätého som sa odvážil a vstúpil. Keď som vošiel do predsieni, všade bolo ticho a nikoho tam nebolo... Zdvihol som oči a prečítal si na stene v predsieni biblický nápis: „Neboj sa, lebo ja som s tebou!" To mi dodalo odvahu a vkročil som do ďalšej miestnosti. Nečakaná neznáma návšteva, ale predsa veľmi vítaná. Boli to veriaci manželia, ktorí už dávno čakali na podobnú návštevu... oni túžili totiž po krste Duchom Svätým, a už sa nato aj pripravovali. Všetci sme volali: „Príď, Duchu Svätý!" A neprešla ani hodina a Duch Svätý zostúpil na domácu pani - sestru v Kristovi - a ona začala oslavovať Boha v nových jazykoch. Nebeská radosť naplnila dom a ja som pokračoval v ceste... (foto 70)

Duch Svätý ma viedol do ďalšej dediny. Keďže autobus v tom čase nešiel, musel som ísť peší. Zrazu vedľa mňa zastalo vozidlo Červeného kríža. Šofér ma pozval nasadnúť a keď sa ma opýtal, že kam idem, stručne som mu odpovedal: „Vy zachraňujete ľudí z telesných chorôb a úrazov, my z duchovných." A tak som mu začal hlásať slovo a hovoriť o Kristovi a Jeho spáse. Keď sme docestovali do dediny, nevedel som, že ma tam bude čakať tak mnoho práce. Každý večer prišli noví priatelia počúvať evanjelium. Prišli aj takí, ktorí sa chceli odovzdať Bohu, vyznať svoje hriechy a prežiť uzdravenie. Keď som sa už chystal odísť, dostal som ešte zvláštne vnuknutie, ísť do susedného domu... Vedel som, že susedka je veriaca ale jej manžel bol neveriaci, ktorý sa hneval na ženu, že uverila v Pána Ježiša Krista. Začal som u nich hlásať evanjelium, hrať na gitare... Jeho manželka sa s deťmi pripojila, ale manžel behal po dome... Keď sa konečne objavil, sadol si ku dveriam a počúval nás. Zvestovanie evanjelia prinieslo zmenu v dome a zavládlo pokojné a radostné ovzdušie. Dokonca jej manžel privolil, takže som mohol v ich dome aj prenocovať. Ráno, keď som sa chystal na odchod, zavolať si ma bokom a povedal: „Keby ste včera neboli prišli do nášho domu, ja by som už dnes pravdepodobne nežil..." (foto č.25) Keď som sa ho spýtal, prečo, povedal mi: Chcel som si vziať život, môžem vám ukázať i povraz, na ktorý som sa chcel poviesť... Tento človek skutočne uveril, dal sa i pokrstiť a dodnes chodieval na bohoslužby. Vďaka Bohu! Týmto spôsobom som bol poslaný do viacerých domov za účelom šírenia Kristovho evanjelia. Niekedy mi bol ukázaný dom, do ktorého mám vkročiť, inokedy mesto, dedina či kraj, kde mám ísť. Som svedkom toho, že aj anjeli sú nápomocní pri šírení tohto posolstva. Oni ho síce nezvestujú, ale pomáhajú pritom. Dočítame sa o tom pri obrátení Kornélia. Anjel sa mu síce zjavil, ale slovo Božie mu nezvestoval. Zvestoval mu ho apoštol Peter. (Sk 10. kap.)

Duch Svätý pomáha nielen pri bohoslužbách, ale aj pri zjavovaní skrytých hriechov. Je však potrebné, aby aj cirkev bola na určitej úrovni duchovného života. Služba vyznávania hriechov je nesmierne dôležitá. Nesmie sa zanedbávať, pretože nevyznané hriechy ochromia nielen rast a život jednotlivca, ale aj zboru. Tak napríklad, prišiel som do neznámeho mestečka, a to ešte v ranných hodinách, a videl som, ako sa istá pani dobíjala do domu. Oslovil som ju: „Pani, keby ste sa takto dobíjali do nebeského kráľovstva, dávno by ste bola v ňom..." Začudovala sa tomu. Hneď som ju i pozval na bohoslužby. Prišla. Pán mi dal slovo z evanjelia Jána 8. kap., kde je reč o žene, ktorá upadla do hriechu cudzoložstva. Hneď po skončení kázne, ma táto žena zavolať do vedľajšej izby a pýtala sa, kto mi rozprával o nej, pretože som hovoril veci z jej vlastného skrytého života... Nikto mi o nej nehovoril, ale bol to Duch Svätý, ktorý mi dával na myseľ, čo mám hovoriť. Žiadala si, aby sme sa za ňu modlili, žeby jej Pán Boh odpustil viny minulého života, čo sme aj z lásky urobili...

Bolo to na jedných bohoslužbách, keď na zhromaždení spočívala ťažká atmosféra. Nepoznali sme príčinu. Krátko nato dostal som zjavenie a hneď som ho aj vyslovil: „Videl som, ako istý Človek vypil nadmerné množstvo alkoholu, a tak prišiel na toto bohoslužobné zhromaždenie." Nastalo ticho, až napokon istý človek povedal: „Ja som to urobil..." Hneď nato v slzách prosil o odpustenie, jednak Boha, jednak celé zhromaždenie. Ako keby ťažký kameň odvalili zo stredu zhromaždenia. A už sme mohli uvoľnene pokračovať v službe.

Pri vyznávaní hriechov sa ráz stalo, že niektorí buď zatajili, alebo zabudli na niektoré zo svojich priestupkov. Ale aj v tom Duch Svätý bol nápomocný. Mal som napríklad, videnie, ako sa po skončení vyznávania, pod oltárom nachádzali krvou skropené vyznané hriechy... nad oltárom však visela fľaška alkoholu s krčmou a s dotýčným. Dotýčný vyznal, že je pravdou, že ešte chodí do krčiem a pije. Až po tomto vyznaní bol tento hriech prikrytý. Lebo je napísané: „Tomu, kto prikryva svoje prestúpenia, nepovedie sa šťastne, ale ten, kto vyzná a opustí, dôjde milosrdenstva." (Pr 28,13)

Pri ďalšom človeku keď skončil vyznávanie hriechov, Boh dal zjavenie, ako v práci hrá so skupinou robotníkov karty... Hneď sa priznal, že je tomu tak. Pri ďalšom bolo zjavené, že sa v jeho dome nachádzajú kovové lišty... sám som tomu hneď nerozumel... On odvetil: „To je pravda, viacero kovových lišt som ukradol a mám ich doma." Podobne Pán zjavil zaoberanie sa okultnými vecami, ako horoskopom, veštením, bielou, či čiernou mágiou, jogou, hypnózou, atď. Ale tiež zavraždenie nenarodeného dieťaťa, rôzne podvody v každodennom zamestnaní, atď. Toto zjavovanie sa však nedeje vždy a všade. Pán Boh očakáva pravdivosť a česťnosť od človeka, ktorý sa kajú, ale ľudia sa často snažia hriechy ukryť tým, že ich proste nepovedia. To je však na ich vlastnú škodu. Preto Pán Boh dáva niekedy zjavenia skrytých hriechov na výstrahu, pretože On vie i tak o všetkom... V deň súdu príde VŠETKO na svetlo... Toto je spojené očakávaným nevyhnutným cieľom: DOSIAHNUŤ SPÁSU DUŠE A ISTOTU VEČNÉHO ŽIVOTA! To je veľká vec, ktorú by mal dosiahnuť človek pokiaľ ešte žije. Čisté svedomie je zárukou požehnaného a plodného duchovného života, ako aj istoty večného života.

Svedectvá

UZDRAVOVANIA CHORÝCH

V SPOLUPRÁCI DUCHA SVÄTÉHO

Boh stvoril človeka ako dobrého a zdravého jedinca, a to duchovne, duševne u telesne zdravého. Pretože ho stvoril na SVOJ OBRAZ. Prví ľudia nepoznali ani hriech ani chorobu. Choroba sa objavila až po páde človeka a od tej doby sa rapídne šíri.

Sami sme sa presvedčili, že choroby, ktoré dnes existujú, pred 10. respektívne pred 20. rokmi neexistovali. Boh však mal a vždy má pomoc pre človeka, i pre celé ľudstvo. Z Písma svätého chápeme, že Pánu Bohu išlo predovšetkým o šírenie evanjelia a o budovanie kráľovstva Božieho. Hlásanie evanjelia však On vždy spájal aj s uzdravovaním chorých. To však bolo ako druhoradé. Prvoradé bolo spasenie duše. Pretože s chorým telom sa možno dostať do neba, ale s chorou dušou a duchom, čiže s hriechom, nie. Hriech a choroba spolu úzko súvisia. Keby nebolo hriechu, nebolo by ani chorôb... Keď Pán Ježiš Kristus uzdravil človeka, ktorý bol 38 rokov chorý, povedal mu: „Hľa, ozdravel si, už nehreš, aby sa ti nestalo niečo horšie!" (Jn 5,14) To napomenutie nebolo daromné. V starozákonnej dobe Pán Boh povedal: „Ak skutočne budeš poslúchať hlas Hospodina, svojho Boha a budeš robiť, čo je v Jeho očiach správne, ak poslúchneš jeho prikázania a zachovávať budeš všetky jeho ustanovenia, nijaké choroby nedopustím na teba, lebo ja, HOSPODIN SOM TVOJÍM LEKÁROM" (2Moj 15,26). Z tohoto slova vidíme úzku súvislosť medzi Bohom a človekom, medzi zachovávaním Božích prikázaní a ľudským zdravím. Preto je toľko chorých na svete, lebo toto prikázanie je najviac zanedbané. Toto starodávne prikázanie so zaslúbením nestratilo svoju platnosť ani v novozákonnej dobe. Je platné dodnes, hoci o tom miliarda ľudí nevie, poťazne nechce vedieť. Podľa uvedeného výroku z knihy Mojžišovej, môže byť človek tvorcom svojho zdravia, alebo aj jeho ničiteľom... Pán Boh miluje hriešnika, ale nenávidí hriech. Dopraje zdravie i hriešnikovi. Ale blahoslavenejšie je, ak hriešnik dopustením choroby začne hľadať Boha, ako keď príčinou nedostatku a zdravia na Boha zabúda. Preto je: blahoslavený človek, ktorého tresce Boh. (Job 5,17) S chorobou na tele sa možno dostať do neba, ale s hriechom na duši, nie. Pán Boh síce odpúšťa hriech i nepravosť každému, kto ich oľutuje, ale ich dôsledky mnohokrát zostávajú. (Podľa Starého zákona trestá nepravosť a vinu otcov na synoch až do 3-4 generácie, 2Moj 34,7.) Toto vyhlásenie úzko súvisí s tzv.

dedičnými chorobami, keď už chorý nemôže za to, že je chorý. V SZ dobe, keď izraelský národ na púšti reptal proti Bohu, dopustil na neho jedovatých hadov, takže po uštipnutí mnohí zomreli. Nato Boh rozkázal prorokovi, aby postavil sochor (stĺp) a naň pripevnil medeného hada (podobu jedovateho hada), aby každý infikovaný, keď sa pozrie na neho, zostal nažive: Dnes, v NZ dobe, je tajomstvo zázračného uzdravenia skryté vo vnútornom POHĽADE VIERY NA UKRÍŽOVANÉHO PÁNA JEŽIŠA KRISTA!! Nie bez významu sa hovorí: „Ukrižovaný Kristus je BOŽIA MOC A BOŽIA MÚDROST'." (1Kor 1,23-24) Ako v SZ dobe, tak aj v NZ dobe, je stále rozhodujúci: POHĽAD VIERY. V tomto čase je to pohľad na Golgotský kríž a KRISTA. „Kto verí v Syna má večný život, kto však neposlúcha Syna, neuvidí života, ale hnev Boží zostáva na ňom." (Jn 3,36) Aj v samotnom mene JEŽIŠ spočíva neobyčajná moc. V Ježišovom mene sa poddávali učeníkovi démoni, boli uzdravovaní chorí boli tiež kriesení mŕtvi. Tieto prejavy sú viditeľnými skutkami Ducha Svätého.

Písmo sväté učí o tom, že veriacich budú sprevádzať znamenia. Na prvom mieste: v Ježišovom mene budú vyháňať démonov - čiže zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi... na chorých budú klásť ruky a budú sa mať dobre, atď. (Mk 16,17-18) Táto svätá moc pramení z Kristovej obete na kríži. Slovo o kríži je mocou Božou, preto aj uzdravuje. A o Kristovi je napísané, že svojou obeťou jednak vyniesol naše hriechy na kríž a jednak v JEHO SINAVICIACH je naše uzdravenie. (1Pt 2,24) V skutočnosti ide o nádherný uzdravujúci prameň a zdroj. Tento úplne dostačuje. Stráca účinok len vtedy, ak chýba v nás viera a poslušnosť. Zachovávanie Božích prikázaní, ako aj vyššie spomínaná Kristova obeť, je úžasnou prevenciou pred všetkými chorobami!

Pritom všetkom netvrdím, žeby veriaci človek nemohol byť chorý, alebo to, žeby lekárska veda nebola potrebná. Naopak: každý veriaci človek, by mohol byť dobrým lekárom, a to najmä v oblasti ducha a duše, niekedy i tela. Pán Ježiš Kristus nie bez významu hovoril príbeh o „milosrdnom Samaritánovi" Samaritán sa dokázal ako skutočný lekár voči tomu, ktorý padol do rúk lotrov. Milovať bližného patrí medzi najväčšie prikázania. O evanjelistovi Lukášovi sa hovorí ako D „milovanom" lekárovi. Aj lekársku službu ľuďom daroval Boh, za účelom všemožne im pomôcť. Pretože ľuďom chýba skutočná viera. A keďže v mnohých prípadoch, človek dokáže inému človekovi pomôcť, aj táto samaritánska služba, je „službou lásky", ktorá je najdôležitejšia v živote veriaceho človeka.

To ale neznamená, žeby všetky tie choroby museli byť. Je viac než isté, že keby sa ľudstvo riadilo slovom Božím a žilo by podľa Božích prikázaní, mnoho bied a chorôb by vôbec na svete nemuselo byť. Žiaľ, čím viac sa rozmnožuje hriech, tým viac sa rozmnožujú choroby. Čoho všetci môžeme byť svedkami.

Podľa učenia Písma svätého každá choroba, okrem úrazov, úmyselného ničenia svojho či cudzieho zdravia - má v sebe „ducha choroby". (Aj lekárska veda to potvrdzuje tak, že choroby spôsobujú mikróby, baktérie, vírusy, atď.) Teda je to určitý „život", a keď tento život odumrie, chorý sa uzdraví. Aj Pán Ježiš často nazval chorobu satanovým otroctvom (poviazaním) a podobne. Keď sa púta uvoľnili došlo k uzdraveniu (k oslobodeniu) Chcem opísať niektoré zvláštne prípady uzdravenia, ktorých som bol svedkom.

V istej známej rodine, zomierala ťažko chorá matka. Horúčka jej stúpala na viac ako 41 °C, takže privolaný lekár tvrdil, že to neprežije. Pulz bol čoraz slabší, až ho už nebolo možno cítiť... Celá rodina však sa intenzívne za ňu modlila: Manžel, deti, aj známi veriaci. Trvalo to asi 2 hodiny. Zrazu, ako keby ju zasiahol elektrický prúd, vyskočila z postele a zvolala: „Chváľte Boha, lebo som bola mŕtva a On ma vzkriesil!" A začala sláviť Boha a chodiť po izbe... Horúčka vskutku ustúpila a matka bola uzdravená. Keď položila svoje ruky na dcéru, aj ona bola naplnená Duchom Svätým a začala hovoriť novým jazykom, a oslavovať Boha... V celom dome zavládla radosť a ovzdušie neba. (foto 72)

V ďalšej rodine zas ležal chorý syn, ktorý mal viac ako 38°C teploty. Bol silne prechladnutý. Boli sme od seba vzdialení asi na 2 km. Keď som sa modlil, dostal som videnie, že metla Božia bije ich dom. Nerozumel som hneď tomu o čo ide a čo chce Pán. Keď som však tam prišiel, zistil som, že ich syn leží v horúčke. Vošiel som k nemu a v modlitbe, v mene Pána Ježiša vyháňať ducha horúčky. O chvíľu dieťa vstalo a samo prehovorilo niekoľko viet v nových jazykoch... Prežilo uzdravenie. Sláva

Bohu! Keď som bol na návšteve vo Vysokých Tatrách, v Štrbe, povedali mi, že je tu istá veriaca sestra chorá na chrbticu. Od bolesti plakala. Položil som na ňu ruky, a podobne prikazoval duchu choroby, aby vyšiel znej... O chvíľku prestala stonať, až napokon necítila žiadne bolesti. Vo videní mi bolo ukázané, že usmrtený dravec je pod jej nohami a sestra zlomila barle. Jej tvár zažiarila radosťou a hneď prestala stonať, (foto 16)

Bol som na bohoslužbách v Tekovských Lužanoch. Na spiatočnej ceste, ešte vo vlaku, dostal som jasné vnuknutie, že v Nových Zámkoch mám prerušiť cestu. Bol začiatok týždňa, dôvod som nevedel, ale poslúchol som. Keď som išiel ulicami mesta, v duchu som vnímal prítomnosť anjelov. Vedel som, že sa tu má stať niečo mimoriadne. Bol som vedený do domu istých veriacich ľudí. A hneď po príchode som sa dal do rozhovoru s nimi. Len čo som si pomyslel, prečo ma Pán sem poslal, zaklopal niekto na dvere... Vstúpila pre mňa neznáma pani, ktorá plakala kvôli svojej chorobe. Vtom zaznela v duchu Božia odpoveď: „Kvôli tejto žene som ťa sem poslal...“ Ona trpela silným reumatizmom na rukách i dlaniach, mala ich skrútené a bola práve na ceste k lekárovi... Oslovil som ju, povediac, že existuje aj nebeský LEKÁR, ktorý ešte i dnes zázračne uzdravuje. Otvoril som Písmo sväté a čo je zaujímavé - presne na mieste, kde sa opisuje uzdravenie chromého človeka v Lystre - (Sk 14,8-10) - Čítal som to nahlas, a prízvukoval, že keď veríme, aj dnes sa môže stať to isté... Videl som, že tá pani má vieru. Všetci sme si kľakli a vtom zaznelo hlasne: „V mene Ježiša Krista, vystri svoje ruky!“ A dotýčná žena vystrela ruky a začala nimi hýbať tak, ako chcela... zvolala: „Som uzdravená, som uzdravená, chvála Bohu! Už môžem pohybovať rukami, ako chcem!“ Plakala od radosti a ďakovala Bohu. Bola na ceste k pozemskému lekárovi, ale pomohol jej nebeský. V jej prípade sa splnilo: „Tvoja viera ťa uzdravila“ ako to zvykol povedať Kristus Pán mnohým uzdraveným. Sláva buď Jemu! (foto 74) On je ten istý, včera, dnes i na veky.

Inde, keď sme sa modlili za chorých, dostal som videnie, že nie my, ale nebeská bytosť kládla ruky na chorých... Istá tam prítomná sestra však pochybovala o tom... Vtom som zbadal na stole verše z Písma svätého. Povedal som jej: „Vyber si verš z Písma.“ A keď si vytiahla, čítala: „A Ježiš vystrel svoje ruky a dotkol sa ho, a povedal: Chcem, buď čistý!“ (Mt 8,3!) Aj pri tejto chorej sestre sa tak stalo. Dostala vieru a začala ďakovať Bohu, oslavovala Ho a prežila uzdravenie. Niekedy, pre utvrdenie svojej viery potrebuje človek určitý viditeľný dôkaz. Tak ako Kristus povedal: „Keby ste nevideli znamenia a divy, neverili by ste“ (Jn 4,48) Aj v Maďarsku na cestách Pán spoluúčinkoval pri službe slova a potvrdzoval ho zázračnými uzdraveniami. V Budapešti som jedného dňa povedal bratovi, u ktorého som býval, že ma Svätý Duch posielal na určité miesto. Keď sme išli ulicou, tvrdil, že nemá tým smerom žiadnych známych. Ale o chvíľu povedal, že tu býva jeden z jeho priateľov. Povedal som: „Sme na mieste!“ Keď sme vošli dnu, z poschodia bolo vidno do jeho bytu, a on ležal na posteli chorý... Ani nám neprišiel otvoriť dvere, keď sme zaklopali, len na nás zavolať: „Prosím vás, zavolajte okamžite pohotovosť, som veľmi chorý.“ Vidiš bratú, to je ono, prečo sme sem boli poslaní. Vedomí si toho, že nás sem poslal Pán, čakali sme na zázrak. Nevolali sme lekára, ale dobíjali sme sa dnu. Konečne nám otvoril. Vskutku bol vážne chorý, mal aj vysokú horúčku.

Sklonili sme sa pri jeho posteli a vrúcne modlili... O chvíľu sa už aj on modlil s nami. V mene Kristovom sme prikazovali horúčke... a ustúpila... Vstal z postele a začal sa prechádzať po izbe. Nakoniec zvolal: „Zdravý som, bratia, ďakujem Bohu i vám, že ste prišli!“ Skoro zakolísala naša viera, ale on pevne tvrdil, že je tomu tak. Pred nami sa poumýval, obliekol a išiel s nami na večerné bohoslužby. Haleluja!

Vedel som, že v mestečku Šiofok sa nachádzajú úprimní veriaci ľudia. Ale nemal som žiadnu adresu a nikoho som v tom meste nepoznal... Čo spraviť? Práve som cestoval tým smerom a v duchu som sa modlil: „Ó, Pane, u Teba je všetko možné, pomôž mi v tom!“ Asi na predposlednej zastávke, vstúpili do oddelenia dvaja muži B z ich rozhovoru som postrehol, že oni patria práve k tým (mne neznámym) veriacim zo Šiofoku. Potešil som sa a hneď som sa im prihovril. Aj oni boli príjemne prekvapení a prv než vlak zastavil na stanici, bez toho, žeby som im niečo hovoril, jeden z nich ma s veľkou láskou pozýval k nim na návštevu... Takto moja lúžba a modlitba bola presne naplnená. V duchu som poďakoval Bohu. Pozvanie som prijal, pohostili ma. A v noci som mal zvláštny sen, ako sa v jeho dome prechádzali anjeli z miestnosti do miestnosti. Na druhý deň mi povedal, že majú v zbore istého

človeka, ktorý utrpel porážku a leží už niekoľko dní, či by som sa (am nešiel a pomodlil sa za neho... Povedal som, že to vďaka urobím. Išli sme tam spolu a keď sme vošli do domu, tento človek nehybne ležal, očami, rukami, nohami nepohyboval. Nepamätám sa, že by som podobný stav v minulosti videl. Lieky, ktoré mu lekár predpísal, mu vôbec nepomáhali. Začali sme sa modliť, prikazovali porážke, aby od neho odstúpila. Bol to doslovne duchovný zápas o uzdravenie... Vďaka Bohu asi po hodine začal pacient hýbať nohami, očami... Keď som odchádzal, mal som videnie, že tento človek vstal, chodil, ba čo viac, jazdil znovu na bicykli. Hneď na druhý deň sa to splnilo, ale ja som sa o tom dozvedel až doma. Asi po 4 dňoch, som dostal list, že tento muž, ktorý dostal porážku, na druhý deň vstal a je celkom zdravý... Pisali, že jazdí už aj na bicykli. Boh sa oslávil, (foto 37)

Na ďalšom mieste, počas bohoslužieb, mal som zjavené, že istý človek prišiel na zhromaždenie s veľmi ustarosteným a ťažkým srdcom. Pýtal som sa, kto to je? Ozval sa, až vtedy, keď som sa pýtal po druhý krát. „Prepáčte, ja som to“ povedal, že On musel nechať manželku doma chorú, aby mohol prísť na bohoslužby. Hneď som prerušil službu slova, a povedal som: Teraz sa všetci budeme modliť za ňu. A tak sme aj urobili. Potom sme pokračovali v bohoslužbách. Asi po 20 minútach sa otvorili dvere, jeho manželka vstúpila a povedala pred celým zhromaždením: „Ďakujte so mnou Pánu Bohu, doma som prežila uzdravenie! Haleluja!“ Celé zhromaždenie, zaplesalo, všetci oslavovali Boha a ďakovali za Jeho neobmedzenú moc. Podobnú skúsenosť som mal aj na inom mieste, kde bola tiež chorá žena, ktorá prišla v polovici bohoslužieb, so zvesťou, že ju Pán uzdravil. Predtým, sme sa modlili za ňu, bez toho, žeby ona vedela o tom. S pozdvihnutými rukami stála vo dverách a so žiariacou tvárou ďakovala Bohu za uzdravenie. Sláva Bohu!

Podobných prípadov uzdravení z chorôb bolo mnoho. Uvádzam len niektoré z nich na utvrdenie viery pre tých, ktorí hľadajú uzdravenie prostredníctvom viery v Božiu moc. V tých prípadoch, keď k uzdraveniu nedošlo, Pán Boh dal radu prostredníctvom Ducha Svätého, čo treba robiť. Napríklad: modlili sme sa za jednu sestru, ale uzdravenie na tele nedosiahla. Dostala však pokyn, aby sa 3 dni postila a potom bude uzdravená. Ona však nechcela poslúchnuť. Bola smutná, že nebola uzdravená... Po nejakom čase si to rozmyslela a 3 dni sa postila. Jedného dňa sa s ňou stretol kazateľ zboru a videl, že má radostnú tvár. Hneď sa jej spýtal, že čo sa s ňou stalo? Odpovedala: „Viete, ja som sa 3 dni predsa postila (ako mi bolo nariadené) a som zdravá!“ Aj táto skúsenosť potvrdzuje, že Boh vedie človeka aj inou cestou k cieľu. O tom máme zmienku aj v Písme svätom (Mt 17,21) V istých prípadoch si uzdravenie vyžaduje určitú „spoluprácu“ s Bohom. Pán chce, aby človek s Ním spolupracoval. Z tohto dôvodu Pán Ježiš povedal človeku, ktorý bol 38 rokov bezvládný, a bol uzdravený: „Hľa, ozdravel si, už nehreš, aby sa ti nestalo niečo horšie!“ Čítaj v: (Jn 5,14) Preto sa hovorí o daroch uzdravovania, ako o „darocho milosti“. Je to Boh, ktorý „prepožičiava“ tieto zvláštne dary ľuďom. Každopádne popritom pôst a modlitby sú mnohokrát výdatnou pomocou k uzdraveniu tela i duše. Na to by sme nemali zabúdať.

PREJAVY DUCHA SVÄTÉHO

PROSTREDNÍCTVOM DIVOTVORNEJ MOCI

Tak isto, ako pôsobia dary uzdravovania, pôsobia aj divotvorné moci. Ľudia radi vidia nadprirodzené veci. Zázraky a divy mimoriadne priťahujú. Sám Pán Ježiš povedal: „Ak neuvidíte divy a zázraky, neuveríte.“ (Jn 4,48) Žiaľ však, že mnohí ani tak neuverili keď zázraky uvideli... Svet sa v tom nezmenil.

Úvodom môžeme povedať, že opravdivú, skutočnú LÁSKU VIERU, a NÁDEJ -sprevádzajú zázraky. Ony sú bližšie k nám, než čokoľvek iné. Možno tvrdiť, že ako ďaleko sme od týchto drahých cností, tak ďaleko sme aj od zázrakov. Láska robí divy. Začína to ale v mále. Veď je to Boh, ktorý robí divy. Jeho LÁSKA v nás je takým „kanálom“ divotvorných moci. Bez lásky sa ťažko dejú.

Skúsenosti, ktoré som osobne prežil, považujem iba za malé prejavy Božích zázrakov. Napriek tomu

som žasol, (aj iní) keď sa udiali.

Napríklad: V máji roku 1970 bolo mimoriadne sucho, a to najmä v strednej Európe. Bol som práve vtedy na misijnej ceste v Maďarsku. Všade sa nachádzal piesok, bol naviatí ako na púšti...

Keď som sedel vo vlaku, počul som ako sa ľudia medzi sebou rozprávali, že ak nebude dažďa, nebude ani úrody... Prihovoril som sa im, že v tomto nepomôže žiadna technika a veda, jedine ak, tak Pán Boh... Niektorí sa smiali, iní mlčali a rozhovor sa skončil. Na večer som pricestoval do obce Tápio, kde bolo asi 200 členné zhromaždenie. Tamojší kazateľ ma požiadal, aby som poslúžil slovom Božím. Keď som otvoril Bibliu, oči mi spočinuli na Jakobovom liste 5,17-18, kde sa píše o prorokovi Eliášovi, ktorý najprv vyprosil od Boha, aby nepršalo, a potom, po istom čase (3 a pol roka), aby pršalo a zem, aby priniesla úrodu. Mal som jasné vnuknutie hovoriť na túto tému. Slovo bolo dané v moci Ducha Svätého... Povedal som, že Boh je mocný zoslať dážď aj v tomto období, veď On je ten istý včera, dnes, aj na veky... On je darcom duchovných aj telesných požehnaní. Modlitba v Duchu Svätom vstúpila pred Boží trón, všetci prežili duchovnú „sprchu“. Neskoro v noci, keď sme vychádzali z modlitebni, bolo ešte úplne ticho. Keďže bol Mesiac v splne, malé obláčky sa ukázali na oblohe... O polnoci, som mal krásny sen: Videl som proroka Eliáša v nebeskej sláve... vedel som, že je to on... a zároveň ma prebudila víchrica, spojená s výdatným lejakom. Vyšiel som von, presvedčiť sa. Nemýlil som sa, pršalo až do rána. Príroda ožila... bolo to veľké osvieženie pre zem... Ráno, sme si všetci spomenuli, na modlitby, za „sprchu“ duchovnú aj telesnú. Boli sme svedkami, toho že Eliášov Boh vypočúva modlitby aj v 20. storočí. On je živý Boh a daná Mu je každá moc na nebi i na zemi. Rozhovor vo vlaku, dané Božie slovo, modlitby, zvláštny sen, ako aj zobudenie na prišlý lejak, to nie sú len náhodné skutočnosti. Jasne potvrdzujú, že Boh je ten istý a Biblia má pravdu. Zázraky sa dejú aj v prítomnej dobe. (foto 36)

O niekoľko rokov zase mnoho pršalo. Nachádzal som sa v opačnej situácii. Bol som opäť na ceste, tentoraz na východnom Slovensku. Nemal som so sebou plášť do dažďa, ani dáždnik. Mal som ísť peši z Turni do osady Háj, čo je asi 4 km vzdialenosť. Keď som vystúpil z vlaku, tmavé oblaky zakryli oblohu, a začalo pršať. Vykročil som a neďíval na oblaky, ale na cestu, a duchu vrúcne modlil... Vtom sa tmavé mračno rozpoltilo a vo vzniknutom pruhu svietilo slnko, pričom po oboch stranách, toho pruhu pršalo... Modlil som sa v Duchu Svätom, a o chvíľu som zastal pred domom, kde bývali domáce pobožnosti. Domáca pani, sestra v Pánovi, keď ma prišla privítať, povedala: „To nie je možné, veď ty nie si ani mokrý?“ Ja som odpovedal: „Ale u Boha je všetko možné!“ Divila sa tomu, lebo v dedine bol veľký lejak, (foto 77)

Nečakane som dostal telegram, že asi 10 ľudí príde ku mne na návštevu... Bolo to v sobotu popoludní. V tom čase obchody už boli zatvorené, na prípravu bolo neskoro. Rozmýšľal som v hĺbke srdca, čo robiť...? Tichý hlas Ducha Svätého ma viedol k modlitbe. Modliť sa? Zdalo sa mi to neprirodzené, ale potom som zistil, že to bola Božia vôľa. V modlitbe som sa cítil čoraz príjemnejšie a spokojnejšie... Keď som skončil, podišiel som k oknu. Videl som, že jedna pani prichádza a nesie veľkú krabicu. Vošla, položila ju na stôl so slovami: „Toto vám posielajú veriaci z Budapešti!“ Keď som balík otvoril, našiel som v nej mnoho vypražených rezňov, ako aj napečených koláčov... Bola to Božia odpoveď. Polievku sme prirobili, takže bolo všetkého dost, a ešte sa aj zvýšilo... Vyše 15 ľudí sa nasýtilo. Znovu sme videli starostlivú Božiu ruku.

Ráz som dostal telegram z Bulharska, ale prišiel veľmi oneskorene. Poslal ho kazateľ burgasského zboru, ktorého som mal ísť čakať na nádražie. Už som mal byť na stanici, keď som prevzal telegram. Ale vnuknutie Ducha Svätého znelo: „Chod' naproti kazateľovi...!“ On sa vybral zo stanice sám a pred mostom vystúpil a šiel pešo cez most. Ja som tiež, dostal vnuknutie vystúpiť z autobusu a ísť pešo cez most... Tak asi uprostred mosta niekto rozťahal náruč a šiel mi oproti... Aj ja som rozťahal náruč a šiel. Takto sme sa stretli a v slzách objali... Boh riadil jeho i moje kroky, (foto 48)

NÁVŠTEVA NEZNÁMEHO HOSTĽA: Biblia nás učí: „Aby sme nezabúdali na pohostinnosť, lebo ňou niektorí, nevediac, pohostili anjelov.“ (Žid 13,2) Stalo sa tak vtedy, keď som potreboval uistenie, týkajúce sa môjho povolania..

Nemal som ešte celkom jasnú cestu života, a preto Boh poslal do môjho domu „neznámeho host'a" Kto ním bol, dodnes neviem. Ale pre mňa bolo dôležité, že som dostal odpoveď. Mojou túžbou bolo, môcť Pánu Bohu slúžiť celým svojím životom... Nevedel som, ako mi to bude umožnené. Vedel som však, že u Boha je všetko možné. On je schopný urobiť cestu aj cez more... Aj keď k tomu vyžaduje od nás hlbšiu oddanosť. Ako aj Kristus Pán to naznačil v Evanjeliu podľa Lukáša: Lk 14,26-35 „Ak niekto prichádza ku mne a nemá v nenávisti svojho otca i matku, ženu i detí, bratov a sestry, ba aj svoj život, nemôže byť mojim učeníkom." Tak isto hovorí na inom mieste: „Ak niekto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj KRÍŽ a nasleduje ma. Lebo kto by chcel zachrániť svoj život, stratí ho, a kto by stratil svoj život, nájde ho." (Mt 1.6,24-25) Teda s pomocou Božou, odhodlal som sa na všetko. Povedal som vo svojej duši niečo podobné, ako povedal apoštol Peter: „Pane, som hotový ísť s tebou do väzenia, aj na smrť" (Lk 22,33) Hoci som to nevyslovil, netušil som, že sa to splní... No, ale sa vrátim k tomu neznámemu host'ovi.

Snívало sa mi, že som bol v raji, pri strome života... Nebešťania sa so mnou zhovárali a pri lúčení dali nádhernú perlu. Povedali mi, že tento deň budem mať doma zvláštnu návštevu... Tej perle som tak porozumel, že to je Božie kráľovstvo, ktoré som od Boha obdržal, podľa slova: (Mt 13,45-46) Ešte sa nerozvidnelo a ja som ten sen porozprával svojmu otcovi. Povedal som mu, že dnes dostaneme zvláštnu návštevu... Zaujímavé bolo, že tomu veril a vôbec nepochyboval. Dal som do poriadku byť, všetko poumýval, na stôl som prestrel biely obrus... Okolo 9 hodiny som vyzrel z okna a videl som neznámeho človeka kráčať k domu... Keď som sa lepšie poďíval na neho (bolo to cez videnie) zbadal som, že sú okolo neho nebeské bytosti, anjeli. Vošiel, privítali sme ho a potom pohostili... Zaujímavé bolo, že vedel o mojom bratovi, ktorý v tom čase sa nelegálne dostal na západ. Vedel aj o mojich problémoch. Uist'oval nás, že je všetko v poriadku. Sme v Božích rukách, aby sme sa o nič nestarali, lebo náš nebeský Otec vie, čo potrebujeme... Ja som bol v tom čase bez zamestnania, mal som však nemalé predsavzatia: a 1) chcel som slúžiť Pánovi celým životom. 2) chcel som sa dostať <lo Izraela 3) chcel som sa oženiť podľa vôle Božej... To všetko boli moje predsavzatia. Čo ďalej v mojom živote? Keď som nad týmito vecami rozmýšľal, tento host' sa stroho na mňa pozrel. Ako keby sa cez neho samotný Pán díval na nás. Tu zrazu začal hovoriť neznámou rečou... potom zrozumiteľne povedal: „Ty si Peter, Skala, a na tej skale vybudujem svoju cirkev, ktorú nepremôžu ani brány ríše pekla..." Zrejme hovoril ešte viac, ale všetko som nestačil zapamätať. Jeho pohľad a toto slovo, vliali znova do môjho vnútra živú vieru a nádej. V tej chvíli som znovu uvidel anjelov okolo neho, zaznel zvuk nebeských trúb, pričom zvláštnou vôňou sa naplnil byt a nebe sa znížilo... Skoro všetko sa odohralo v duchu. Potom su pobral, pozdravil a rýchlo odišiel. Chcel som ho ešte vyprevadiť, ale nestihol som. Prišiel som k bráne, a hoci bolo od nej vidieť viac ako 200 metrov na obe strany, nikoho som nikde nevidel. Ako mohol tak rýchlo zmiznúť, nevedel som. Vybral som sa až do mesta, že ho snáď niekde uvidím, ale nikde. Otočil som sa a na jednej stene domu bolo čerstvo veľkými písmenami napísané: „Peter". Pripomenulo mi to jeho zvláštnu reč a odkaz. Bola to zvláštna návšteva, aká sa mi doteraz nezopakovala. Bol to anjel, premenený na človeka, alebo človek perfektne použitý anjelmi!? To mi zostalo skryté. Podstatné je, že priniesol nový impulz do môjho duchovného života.

Po niekoľkých mesiacoch a rokoch, sa mi všetky vyššie spomínané predsavzatia splnili. Prešiel som však medzitým ešte cestou kalvárie. Cesta dolu vedie ale neskôr „hore". Zázračným spôsobom som dostal zamestnanie. Zázračnou cestou som sa dostal do svätej zeme, do Izraela. Zázračným spôsobom som bol uvoľnený zo zamestnania, aby som sa mohol venovať plne službe kráľovstva Božieho. Napokon zvláštnymi cestami som sa dostal i do manželstva. Vďaka Bohu za všetko!

Je pravdou, že za všetko som sa nielen dôsledne modlil, ale i očakával. To čo som vložil do Božích rúk, sa neobyčajnou cestou splnilo. Naučil som sa čoraz viac dôverovať samému Bohu a spoliehať sa na Neho. Nesklamal som sa. Nielen zlato, ale aj viera sa prepaľuje a čistí v ohni. A „ohňom" v živote veriaceho človeka sú denné skúšky. Zrejme predovšetkým tie, ktoré prichádzajú, keď si zastaneme svoje miesto, ako veriaci znovuzrodení kresťania.

Ako som vyššie spomínal, išiel som najprv „cestou dolu". V mojom prípade bola to cesta kríža, väzením. Ale aj táto cesta, bola zvláštnou školou života. O nej sa dočítame v ďalšej časti knižky.

Po návrate z väzenia nebolo pre mňa jednoduché dostať zamestnanie. Tzv. „kádrový posudok“ išiel s človekom všade. Aj keď som podal žiadosť o zamestnanie, nič nevyšlo. Po troch mesiacoch hľadania, zrazu mi Duch Svätý vnukol, aby som sa prestal starať o zamestnanie... Jedného dňa, práve keď som si žehlil prádlo, dostal som jasné vnuknutie: teraz choď a ďakuj za zamestnanie Všemocnému Bohu! Bol som šokovaný, ale urobil som to. Z celej sily som vzdal vďaku Bohu. (hoci som o ničom nevedel a nič nevidel...) V tej modlitbe som prežil, že je všetko vybavené. Keď som vyšiel z „modlitebnej komôrky“ na dvore pod stromom stal v bielom obleku muža jeho prvou otázkou bolo: „Býva tu pán P. G.“ - „To som ja!“ - On nato: „Zajtra môžete nastúpiť u nás do zamestnania!“ Bola to odpoveď ako z neba. Bolo to zvláštne. Najprv som musel poďakovať Bohu, potom až šéfovi podniku... Bolo to Výskumný ústav liečiv. V tom čase, to bolo asi najlepšie miesto, aké som mohol dostať, čo sa týkalo personálu, aj miesta. Božím riadením a modlitbami dostala sa moja žiadosť až na tento ústav. Aj tu sa potvrdilo, že „viera je podstatou toho v čo dúfame a zdôvodnením toho, čo nevidíme, ako sa o tom píše v liste Židom (Žid 11,1)

Podobným spôsobom sa mi splnila túžba, môcť vidieť svätú zem. Už od mladosti sa skrývala vo mne táto túžba. Mnohokrát som ju vyslovil v modlitbe. Nie žeby bola potrebná ku spásu. V minulom režime cestovať na západ, bolo skoro nemožné, a zvlášť do Izraela. Ráz som mal sen o tom, že stojím na vrchu Nebo, odkiaľ prorok Mojžiš uvidel svätú zem. V tom čase sa mi dostala do rúk obrázková knižka o Izraeli, takže len na fotografiách som videl svätú zem. Prešli roky, ale Boh nezabudol na moju túžbu. Prišiel rok 1968, keď Pán Boh dal, že sa na čas otvorili hranice. Vtedy ma viedol k tomu, aby som si podal žiadosť o vízum do Izraela... Dlhو neprichádzala žiadna odpoveď. A predsa jedného dňa, keď som sa modlil, mal som videnie, že sa dívam z Olivového vrchu dolu na mesto Jeruzalem. Tichý hlas Ducha Svätého hovoril: „Tvoja modlitba je vypočutá!“ Stalo sa to tak až v januári roku 1969, keď mi Duch Svätý vnukol: „Teraz sa poďakuj, za vybavené víza do svätej zeme!“

Poslúchol som, hoci som o ničom ešte nevedel. Počas modlitby som mal videnie, že biela ruka položila na stôl vybavené doklady: Pas a víza a odišla... Len čo som vstal z kolien, niekto zaklopal na dvere. Bol to poštar a skutočne položil na stôl vybavené víza a cestovný pas do Izraela. O mesiac, keď som sedel na Olivovom vrchu, uvidel som pred sebou ten istý pohľad, už v skutočnosti ako som ho videl ešte doma. O všetkých skúsenostiach som podrobnejšie napísal v knižke: „CESTA HORE DO JERUZALEMA“, (foto č. 81)

Najväčšou túžbou môjho života bolo, - slúžiť Pánu Bohu a Pánu Ježišovi Kristovi celým životom. Pokiaľ som bol zamestnaný, bola len malá možnosť, pretože bola obmedzená. Mnohokrát som za peniaze vykupoval čas, ako to radí Písmo sväté. V živote veriaceho človeka je čas veľmi drahý. Ide o každú hodinu, lebo to, čo pre Neho vykonáme, má večnú hodnotu. I keď bez Neho, nemôžeme nič vykonať. Potreboval som byť uvoľnený zo zamestnania, aby som mal viac času pre P. Boha. Vedel som, že u Boha je všetko možné, ale nevedel som, ako sa to stane. Za bývalého režimu nebolo možné pracovať v cirkvi na plný úväzok. Nemali sme k tomu povolenie a boli sme aj prenasledovaní. Ale Boh vie všetko zlé obrátiť na dobré. Aj Egypťania sa mýlili vo vzťahu k Izraelcom. A napokon museli zaplatiť „tvrďšiu daň“, ako keby boli konali spravodlivo. V dejinách sa to ustavične opakuje. Najmä vtedy, ak Boží ľud chce konať Božiu vôľu a spravodlivosť. V mojom prípade, to bolo tak, že keď som sa vrátil z väzenia, uznali ma za „chorého“ hoci tak zle to v skutku nebolo. Boh má moc ľuďom „zavrieť“ oči vtedy, keby oni v nevedomosti chceli ublížiť. Vopred som mal videnie, že pôjdem pred lekársku komisiu, a oni ma uznajú za „invalidného“. (I keď moje zdravie bolo len z časti narušené po viac ročnom väzení) Keď som po modlitbe otvoril Bibliu, uzrel som slovo, ktoré je napísané o prorokovi Eliášovi: „A krkavcom som prikázal, aby ňu zaopatrovali potravou“ V tomto prípade „krkavcami“ boli ľudia. Takto som sa dostal do invalidného dôchodku, pričom som mal úžasnú možnosť venovať sa veciam kráľovstva Božieho - hlavne šíreniu Kristovho evanjelia. Potom, po revolúcii, pracoval som nejaký čas na plný úväzok v cirkvi, ako som pôvodne chcel. Mohol som byť na misijných cestách nielen týždne, ale aj celé mesiace... To bolo splnenie ďalšej mojej túžby a modlitby.

Boh sa o nás stará, ak sa skutočne riadime Jeho večným slovom. Stará sa o veci, ktoré potrebujeme. Nedáva nám však veci, ktoré by nám mohli uškodiť - i keď niekedy nevediac o ne prosíme. Teda, keď

naplníme prvú časť verša Mt 6,33 Boh naplní druhú časť. Niekedy musíme aj my zložiť určitú daň, lepšie povedané určitú obeť. Dodnes sa pamätám na viacero ďalších požehnaných misijných ciest, ktoré som absolvoval a skoro každá z nich priniesla žiadúce ovocie.

Napríklad, cesta na severnú Moravu, do Sliezska. Keď som bol v Hrádku ve Slezsku, mal som videnie. Do tejto osady som už priniesol evanjelium, a chcel som ísť ďalej. Ale kde, nevedel som. Mal som videnie: videl som cestu do mesta Třinec, a po ceste šiel voz Červeného kríža, ktorý viezol evanjelium. Božím riadením dostal som sa tam do istej rodiny. V ich súkromnom domčeku sme sa začali pravidelné stretávať. Najprv to boli 2 manželské dvojice ktoré uverili a tvorili základ zboru. Keď ich už bolo asi dvanásť, bolo znovu dané zjavenie, ako sa veľký biely obrus spúšťal zhora a v ňom som videl sedieť všetkých, ktorí prijali evanjelium.. Všetci mali oblečený biely odev. Povedal som im, že je napísané: „Kto uverí a pokrstí sa, bude spasený...” Všetci vyjadrili ochotu nechať sa pokrstiť. Nevedeli sme kde, ale aj tento problém nám vyriešil Pán. Ukázal nám miesto, kde máme ísť,, (opäť vo videní) Osvecovali ho lúče slnka spoza oblakov a tak i bolo, keď sme tam prišli... Novo uverení zostupovali do rieky a boli radom krstení v mene Pána Ježiša Krista. Neskoršie boli krstení aj Duchom Svätým a prebudenie začalo. Počet duší rýchlo rástol na 50, potom na 100. A vďaka Bohu, cirkev stále rastie. Takže z jediného klasu narástol dvojnásobok, a potom znovu dvojnásobok, až sa naplnila jedna sála v kultúrnom dome, ako je tomu dnes... V tom čase však ich nebolo ani toľko, koľko je znímk v klase, (foto 17) + (foto 76) Prv než prišlo prebudenie, prišlo tiež prenasledovanie. Ale vďaka Bohu, vôbec nenarušilo ďalšie budovanie cirkvi. V minulom režime sme sa stretávali len v súkromných domoch. Keď polícia po nás pátrala, boli sme zhromaždení v dome, kde sa zmestilo asi 100 ľudí. Dostali sme však potešujúce zjavenie: vysoký anjel sa postavil do dverí, stál pri vchode a svojimi krídlami zakryl dvere do budovy. Takto nás nevedeli nájsť, a nenašli ani do dňa, keď prišla zmena režimu. V tomto spoločenstve uveril aj vedúci činiteľ Třineckých železniční. Počas návštevy v Bratislave, Pán ho pokrstil Duchom Svätým. So žiariacou tvárou a vrúcnou láskou vydával svedectvo o svojom obrátení. V okolí Třince som navštívil aj ďalšie osady. Prišli aj ľudia, ktorí sa zaoberali s tzv. špiritizmom. Ale Duch Svätý to okamžite zjavil. Keď sme sa za nich modlili, bolo ukázané že vychádzajú z horiaceho pekla... Takí ľudia, ktorí sa zaoberajú s čiernou, či s bielou mágiou, čarodejstvom, hypnózou, telepatiou či akoukoľvek okultnou vedou, sú v nebezpečí zo strany zlého ducha. Pri zaoberaní sa s okultnými vecami, môže človek ľahko prísť pod vplyv démonov. Pretože tieto veci sú vo svete veľmi rozšírené, Boh dal veriacim v Neho dar vyhánania zlých duchov. Človek, ktorý je naplnený Duchom Svätým, vlastní tento dar. Zlí duchovia sa vedú pretvarovať aj na „anjelov svetla" preto je potrebný aj dar rozlišovania duchov. Zrejme, že aj na základe Božieho slova možno rozoznávať duchov. Pán Ježiš Kristus prízvukoval tiež že: „Po ich ovoci ich poznáte" (Mt 7,20) Aby veriaci človek mohol vyháňať zlých duchov, k tomu potrebuje moc a svätý život. Často však je potrebný aj pôst a modlitby.

Keď sme na istom mieste vyhánali z ľudí zlých duchov zjavili sa v podobe: jašterov, krokodílov, hadov, žiab a iných netvorov. Boli zväzovaní mocou Ducha Svätého a vyhánaní rozkazom v mene Ježiša Krista. Videl som, ako sa hnevali, keď museli vyjsť a opustiť bytosť človeka. V tú istú noc sa prihodilo, že som sa prebudil zo spánku a keď som otvoril oči, videl som zlých duchov v izbe, kde som spal. Znovu som im v mene Pána Ježiša prikázal odísť a hneď nato sa stratili. Ešte v noci som nad tým rozmýšľal. Prišlo mi na um slovo z Mt 12,43-45) „Keď nečistý duch vyjde z človeka, blúdi po vyschnutých miestach. Hľadá odpočinok, ale ho nenachádza, vtedy hovorí: Navrátim sa do svojho domu, odkiaľ som vyšiel... vtedy ide a pojme so sebou sedem iných duchov, horších ako je sám a vojdúc prebýva tam. Posledné veci toho človeka bývajú horšie, ako prvé." (Bez dovolenia samého človeka sa to nestane) Prekvapil ma aj príbeh, keď Pán Ježiš Kristus vyhnal nečistých duchov z posadnutého človeka. Duchovia ho prosili, aby ich neposielať do priepasti. (Lk 8,31) Čo predstavuje „priepasť"? Môže naznačovať iba definitívny žalár, odkiaľ už niet úniku. Lebo, ak sa zlý duch vyženie len z človeka, môže sa ešte pohybovať v pozemskej sfére. Môže sa usídlit' na rozličných miestach, v mestách, krajinách, v štátoch, atď. Takéto miesta sú poznačené najmä tým, že do nich ťažko preniká evanjelium. Na očistenie, respektívne aj oslobodenie takých miest, je nutný špeciálny zápas Ducha Svätého a Božia moc. Z Písma svätého vysvitá, že aj Gadarenský kraj pri Genezaretskom jazere bol kraj zamorený zlými duchmi. (Mrk 5,1-15)

Istý mládenec, ktorý sa zaoberal s okultizmom, dostal sa do takého nebezpečného stavu, že sa to

odzrkadľovalo i na jeho správaní. Zlí duchovia dali najavo, že ho nepustia. Keď sme sa modlili a zápasili o neho, dostali sme videnie, že ho zväzujú siedmi zlí duchovia. Okolo nich bol samý oheň. Asi po hodinovom zápase, museli ho zlí duchovia opustiť. Prvým prejavom oslobodenia bolo, že získal normálnu tvár a začal sa s nami rozprávať... Po oslobodení, priniesol plnú tašku kníh okultného charakteru a povedal: „Spáľte to, nechcem mať s tým nič spoločné!"

Modlili sme sa i za bývalých učiteľov jogy. Aj tu sa zopakovalo to isté. Učiteľku jogy, hodilo o zem. Vydávala zo seba zvieracie zvuky, penila a zvíjala sa... Ale zápasili sme za ňu vytrvale a zlý duch ju musel opustiť. Vonkajší prejav bol ten istý, tvár sa jej zmenila, bola normálna a tak je tomu až dodnes..

A teraz o ďalšej splnenej túžbe života - o vstupe do manželstva. Som svedkom toho, že úprimne veriaceho človeka Boh neopustí v žiadnej situácii života. Mnohí mladí veriaci ľudia majú problémy s pohľadom na budúcnosť, najmä čo sa týka ich povolania (zamestnania) voľby partnera, prípadného súženia, nedostatku, atď. Som svedkom toho, že v živote poznania Boha, nemusí mať nikto obavy. Veriaci človek sa nemusí príliš starať, ale nemôže byť ani veľmi pasívny (a vôbec nie ľahostajný, či lenivý). Božie zaslúbenia nefungujú, ak sme vlažní v duchovnom živote a nedbanliví v každodennom. Celé Písmo sväté poučuje, že máme byť vrúcní duchom.

Problémy a skúšky prídu tak v živote neveriaceho, ako v živote veriaceho človeka. Lenže inak ich prekonáva veriaci, inak neveriaci človek. S Bohom je všetko riešiteľné. Spravodlivý človek nemusí siahať po nespravodlivých zákrokoch. Je to nesprávne, ak veriaci človek volí za životného partnera, neveriaceho človeka. Alebo, ak sa obáva utrpenia, najmä utrpenia pre Krista. To všetko je následkom toho, že sme svoj život cele nevložili do Božích rúk ale konáme sami bez toho, aby sme najprv jednali s Bohom. Boh zostáva i tak zvrchovaným pánom života, Jemu nemôžeme ani radiť, ani rozkazovať. Naopak, máme si nechať od Neho radiť a plniť Jeho požiadavky pre náš život.

Nemôžeme očakávať, že na „každé zavolanie" musíme ihneď dostať odpoveď. Pán Boh nám dal preto aj svoje SLOVO, v ktorom nájdeme odpoveď na viac ako 90% našich otázok a nejasností. Jeho slovo je svetlo pre náš chodník. Ale dal nám i DUCHA SVÄTÉHO, a aj On nám v istom zmysle slova zjavuje pravdu. Museli by sme byť duchovne na výške, aby sme mali dostávať vždy skorú odpoveď na naše modlitby. Spomeňme si na patriarchu Abraháma, Izáka, Jakoba ako dlho museli čakať, až sa splnili ich modlitby? Abrahám na syna, Izák na manželku, Jakob na najčestnejšie miesto a meno:

„IZRAEL" atď. Na ich životoch vidíme dobre, že koľko trpezlivosti si vyžaduje splnenie Božích zaslúbení. Pri tom Abrahám a čiastočne aj Jakob zlyhali. Ale Boh im pomohol, dostať sa do cieľa. Len si pripomeňme Izákovu situáciu. On už prekročil vek, v ktorom mal byť ženatý. Dokonca jeho otec sa musel postarať o túto záležitosť. Mal Božiu bázeň, neodvážil sa vziať si ženu z národa, kde žili. Tam žili len pohania.. Otec Abrahám, patriarcha posielal služobníka na vzdialenosť 2.000 km, aby synovi Izákovi priviedol manželku. A budúca Izáková manželka Rebeka, neváha odísť navždy zo svojho domova, aby dostala veriaceho manžela. Toto je príklad úžasnej lásky jednak k samému Bohu, ale aj k partnerovi. Je to príklad pre požehnané manželstvo a príklad lásky cirkvi ku Kristovi. U Izáka je príkladné, že by v živote radšej zostal sám, než by vstúpil do takého manželstva, ktoré by bolo proti Božej vôli. A Rebeka sa vlastne obetovala. Taká dlhá cesta sa v tom čase konala raz či dva razy za život. Ako keby stratila svojich, hoci ich nestratila. Lebo asi po 20 rokoch sa dostáva tam aj Izákov syn Jakob, ktorý potom bol určitým „základom" Izraelského národa. Z tohto príkladu vidíme, že Boh korunuje všetko, čo je podľa Jeho vôle a naopak, nepožehnáva, čo nie je podľa Jeho vôle. Vidíme to pri Ezavovi. Teda cesty Božie, bývajú nevyspytatelné, niekedy aj ťažké, ale o to viac, požehnané. Chcem napísať niekoľko myšlienok na túto tému. Prijal som to ako poučenie, že všetky starosti, ktoré rozptyľovali moju myseľ, boli zbytočné. Čo je neobyčajne dôležité: každé naše predsavzatie viesť odovzdať do Božích rúk! Najprv som sa usiloval spoznávať svoj dar života. Keďže Písmo sv. odporúča zostať slobodným, usiloval som sa byť slobodný čo možno najdlhšie. (Mt 19,10-12) a (IKor 7,7-9) a to najmä cieľom, venovania sa kráľovstvu Božiemu. Ako prekážky sa javili ťažkosti, súvisiace s prenasledovaním. Aj kvôli tomuto uprednostňuje apoštol Pavol stav slobodný pred stavom ženatým. (IKor 7,26) Je to však skôr výnimka, ako pravidlo. Ale neľutujem ten čas, aj keď mi bolo

čoraz jasnejšie, že slobodný nezostanem. Najmä po tom, keď už obaja rodičia zomreli a všetci súrodenci z domu odišli a opustili. Odvtedy som sa už nielen modlil, ale sa snažil niečo aj „podnikať“. Svoj vstup do manželstva neopisujem ako vzor, ale ako jednu z možností, (každí je totiž vedený individuálne vo svojom živote) Každé vedenie Duchom, musí byť v súlade s učením Písma svätého. Pán Boh má pre každého osobitnú cestu, s rovnakým cieľom. Pre všetkých platia rovnaké zákony. Som presvedčený, že neexistuje ideálne, prostredníctvom charizmatických darov založené manželstvo. Tak ako duchovný život, aj manželstvo podlieha rozličným skúškam a pokušeniam. Keby sa nevydarilo, partneri by mohli „obviniť“ aj samého Boha. Stalo sa to aj v raji, keď Adam nepriamo „obvinil“ Boha. Po svojom poklesku povedal: „Žena, ktorú si mi dal, aby bola pri mne, dala mi zo stromu a jedol som“ Zabudol na poslušnosť voči samému Stvoriteľovi, Pánu Bohu.

Pán Boh ale môže potvrdzovať kroky človeka v každom jeho predsavzatí. Teda aj v manželstve. Jeho slovo však zostáva suverénne. So svojou budúcou manželkou som sa prvýkrát stretol na modlitebnom zhromaždení. Keď som sa na ňu pozrel, mal som zvláštne vnuknutie od Ducha Svätého: To je tvoja budúca manželka! Moju dušu prenikla svätá bázeň. Hoci som zapochyboval, predsa sa to po niekoľkých rokoch, stalo skutočnosťou. Boh mi to potvrdil vo sne aj vo videní, rovnako ako mojej manželke. Mala v tom čase zvláštne sny: snívalo sa jej, že bývala s otcom v Bratislave... Čo sa neskôr aj splnilo, pretože keď jej matka zomrela, otec každú zimu býval v Bratislave. Ďalší sen bol, že strieborným lietadlom letela do Bratislavy. Inokedy sa jej snívalo, že videla stenu izby obloženú samými kvetmi, a medzi nimi bol nápis, že sa bude volať: „Gabánková“ - teda, mojím priezviskom. Cez svadobnú noc, pri poslednej modlitbe, mal som podobné videnie. Na stenách bolo plno kvetov a nebeskí anjeli sa dívali zhora na nás. (foto 80) Vtom sa ukázala pred nami vysoká opona a keď sa na obe strany otvorila, zaznel hlas: „A pôjdete novou cestou života“. Za oponou viedli schody, ktoré stúpali čoraz vyššie k nebu. Odvtedy kráčame novou spoločnou cestou života a sme Pánu Bohu vďační za ňu. (foto 82) Pán Boh požehná cestu života, aj keď človek stojí v živote sám slobodný, aj keď je v manželstve. Pretože s Ním je požehnaný každý stav, ale bez Neho-žiadene. Toto platí iba vtedy, keď poznáme Boha. Vtedy, keď kráľovstvo Božie dáme na prvé miesto a chránime sa pred hriechom. Isté príslovie hovorí: „Požehnanie Hospodinovo je to, čo obohacuje, a nepridáva s ním trápenie.“ To platí v manželstve, i v celibáte.

Ďalšou mojou skrytou túžbou bolo: smieť trpieť pre Krista, pre Jeho pravdu. Keď som vnikol do tajomstva Kristovho života, do tajomstva Jeho utrpenia a pokory, užasol som vo svojej duši. Myslím, že to je to najhlavnejšie čo vytvára pravú podstatu Kristovho nasledovníka a Jeho charakter. On sám povedal: „Vezmite moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a nájdete odpočinutie svojim dušiam.“ (Mt 11,29) Niet inej cesty do Božej slávy! Kto nepozná cestu „dole“ nespozná ani cestu „hore“. Aj Pán to povedal: „Kto sa povyšuje, bude ponížený a kto sa ponízuje, bude povýšený.“ Pán to ukázal najprv na dieťať, potom na seba samom. O Ňom je zmienka: „Zriekol sa tejto hodnosti, keď vzal na seba podobu otroka stal sa podobný ľuďom a zjavil sa ako človek, ponížil sa a stal sa poslušným na smrť, a to na smrť na kríži. Preto Ho Boh nad všetko povýšil...“ (Fil 2,7-9) Po svojom vzkriesení, to potvrdil: „Či nemusel Kristus toto všetko pretrpieť a tak vojsť do svojej slávy?“ (Lk 24,26) Takto vyzerá cesta do Božej slávy, ako aj cesta priblíženia sa k Bohu.

V Starozákonnej dobe si Boh vyvolil židovský národ, aby ostatnému svetu reprezentovali život v poznaní Boha. V súčasnej Novozákonnej dobe Boh povolal k tomuto každého znovuzrodeného človeka. Je to jediný život, ktorý môže zmeniť život jedinci, život spoločnosti aj národa. Ak sa ho neprijme nemá účinok. Boh dal pre to všetko, možno povedať to najdrahšie. Dal svojho Syna, dal Ducha Svätého otvoril cestu späť do strateného raja. Dal všetko, pre to, aby vybudoval cirkev, ktorú ani „brány ríše smrti nepremôžu“ Všetky doteraz spomínané dary Ducha Svätého slúžia na jej vybudovanie. Keď bude vybudovaná, tieto „pomôcky“ nebudú potrebné. V súčasnosti je na škodu, ak sa neprijímajú a nepoužívajú. Dary a charizmy Ducha Svätého existovali už v dobách prvej cirkvi.

Boh vlastne obnovuje to, čo tu už bolo. Keby dnešné kresťanstvo vedelo, o čo ide, určite by sa o to staralo. Žiaľ, je to pred nimi skryté, tak ako v dobách Kristových. Sám Pán povedal: „Ďakujem Ti, Otče, Pane neba i zeme, že si skryl tieto veci múdrymi a rozumnými a zjavil si ich nemluvňatám.“ (Mt 11,25) Keby ľudská múdrosť nahradila vieru v Boha nebolo by treba toľko nemocníc, rozličných

ústavov, liečební, polepšovni, väzení. Keby ľudia prijali pomoc, ktorú Pán Boh ponúka, iste viac ako 50% pacientov by mohlo vyjsť z nemocníc a z rôznych ústavov... Ľudia, žiaľ, túto pomoc zväčša neprijímajú, ba mnohí ju odmietajú. Takto im nemôže byť spomožené. Rovnako ako v Kristových dobách, keď povedal: „Lebo stučnelo srdce tohoto ľudu. Ušami ťažko počuli a svoje oči zažmúril, aby snád' nejakými očami nevideli, ušami nepočuli, srdcom neporozumeli a neobrátili sa, a uzdravil by som ich." (Mt 13,15)

Nevera a neposlušnosť sú teda prapríčinou každej biedy. Žijeme v dobe keď sa plnia Kristove slová: „Ale či Syn človeka nájde vieru na zemi, keď príde?" (Lk 18,8) Ako často opakuje Kristus Pán vetu „Majte vieru Božiu!" Alebo: „Veriacemu je všetko možné." Ale, ani sám Pán Ježiš Kristus neurobil divu tam, kde nebolo VIERY. Čítame to v (Mk 6, 5-6) Pretože bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu, a zrejme ani nič dosiahnuť. Viera je to, čo drží človeka, jedinca, i ľudstvo. To isté platí aj o láske a nádeji. Ak sa tieto stratia, človek vlastne zomiera, a ak nie je zmierení s Pánom Bohom, rúti sa do záhuby. Mnohí ľudia veria v Pána Boha, v Jeho existenciu, majú tiež určité náboženstvo, presvedčenie atď. ale pritom neveria Slovu Božiemu. Z toho vyplýva, že ho nedodržia a neveria v jeho moc. Je to výlučné Slovo Božie, ktoré svojou životodárnou silou zasahuje do všetkých oblastí života. Vieme, že aj zlý duch, verí v existenciu Boha, ale nepomáha mu to nič. - (Jak" 2,19) - Preto len zachovávanie Slova Božieho, a prikázaní, vedie k životu, ktorý pozná svojho Stvoriteľa. Pán Boh vložil do znovuzrodeného človeka dvakrát po tri drahé poklady: je to VIERA, LÁSKA A NÁDEJ. A potom je to: PRAVDA, KRISTOVA OBEŤ A DUCH SVÄTÝ.

Na základe týchto kladných mravných vlastností, cností buduje svoju cirkev na zemi. Len tí, ktorí ich prijali, zúčastňujú sa na nich a sú členmi Jeho cirkvi. Sú Kristovým telom, živými kameňmi NOVÉHO JERUZALEMA. Názvy rozličných cirkví, tradície, dogmy, ceremónie, atď. atď. nemajú žiaden význam! Dôležitý je život a kladné mravné vlastnosti. (T. j. kresťanské cnosti) Náš duchovný život musí byť založený na skale. A tou SKALOU je BOŽIE SLOVO - PRAVDA, zjavená PÁNOM JEŽIŠOM KRISTOM! To čo nebolo položené na tejto skale, sa celkom iste v posledný deň zrúti. Tak ako to je napísané v Mt 7,26-27: „Každý, kto počuje tieto moje slová a ČINÍ ich, pripodobníť rozumnému človekovi, ktorý postavil svoj dom na skale. A spustil sa lejak a prišli rieky zaviali vetry a oborili sa na ten dom a nezrútil sa, pretože bol založený na skale. Každý kto počuje tieto slová a nečiní ich, pripodobníť človeku bláznovi ktorý vystavil svoj dom na piesku. A spustil sa lejak a prišli rieky, a zaviali vetry a zavadili o ten dom, a padol a jeho pád bol veľký" Týmto končil Kristus Pán svoju reč na hore blahoslavenstva. A Jeho posledným odkazom bolo: „Buď verný až do smrti a dám ti korunu života!" (Zj 2,10) Amen.

AKO DUCH SVÄTÝ BUDUJE A CHRÁNI CIRKEV

V DOBE PRENASLEDOVANIA

ÚVODNÉ SLOVO:

V nasledujúcich riadkoch opisuje autor knižky svoje poznatky a skúsenosti z doby prenasledovania veriacich. Náboženský útlak veriacich sa začal v roku 1948, po februárovom prevrate, a trval až do roku 1989, teda viac ako 40 rokov. Autor knihy, aj napriek náboženskému útlaku, širil evanjelium a s pomocou Božou podarilo sa mu vybudovať menšie stanice a nové zbory, ktoré vtedy fungovali iba nelegálne. Keďže život viery a zachovávanie Božích prikázaní bral vážne, dostal sa do rozporu s vtedajšími zákonmi. Najprv v škole, potom na vojenskej službe, neskôr v civilnom živote. Bol to hlavne paragraf č. 178, vymyslený tzv. totálnym komunistickým režimom. Trikrát sa dostal do väzenia, ale Boh bol aj tam s nim. S Božou pomocou kázal evanjelium aj vo väzení, pretože Slovo Božie nemôže byť spútané. Aj v tomto prípade platilo: „A na tej skale si postavím cirkev, a pekelné brány ju nepremôžu." (Mt 16,18) Odkedy existuje Jeho cirkev po všetky veky bude prechádzať určitým súžením. Sám Pán povedal: „Na svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet." (Jn 16,33) Práve v ťažkých situáciách života, Boh dokazuje svoju neohraničenú a predivnú moc. Aj v tejto

stati je uvedených zopár žiarivých príkladov, ktoré potvrdzujú, že Boh Otec a Pán Ježiš Kristus sú tí istí včera, dnes až na veky.

Nech aj tieto poznatky a skúsenosti, slúžia všetkým na povzbudenie do života veriacich, ktorí sa nachádzajú v rôznych utrpeniach, hlavne pre Krista ako aj pre tvoriace sa kráľovstvo Božie na zemi.

Ľudové príslovie hovorí: „Ruža nie je bez trnia, ani život bez trápenia.“ A ďalšie príslovie hovorí: „Trpezlivosť rúže prináša.“ Aj tieto príslovie obsahujú v sebe zrnká pravdy. Aj keď je veľký rozdiel medzi utrpením a utrpením. Aj každodenný život je naplnený mnohými ťažkosťami a pokušeniami. Veľmi rozhoduje na tom, ako je pevne človek duchovne, duševne (i telesne) založený. Slabý ľahšie podľahne pokušeniu ako silný. Silný môžeme byť len v Kristu. (1 Jn 2,14) Inak znáša utrpenie spravodlivý človek, inak nespravodlivý. O tom je zmienka i v Písme svätom: „Mnohé zlo musí vytrpieť spravodlivý, Hospodin ho z každého vyslobodí“ (Žalm 34,20) Najväčšie utrpenia si spôsobuje človek sám, alebo spôsobuje voči druhému. Otom svedčia neustále trvajúce malé i veľké svetové vojny, revolúcie, nepokoje a ustavične narastajúca kriminalita. Keď Boh stvoril človeka, postavil ho do prostriedku raja, na najlepšie miesto. Prvý človek však neobstál v boji s pokušením a zlyhal vo vzťahu k Bohu - Stvoriteľovi. Preto ho Boh musel vyhnat' z raja. Božou vôľou však je dostať človeka späť do raja, dostať ho do pôvodného stavu. Keď dôkladne čítame Písmo, zistíme, že je tomu tak. Ľudstvo však nepočúva hlas svojho Stvoriteľa, presne tak ako v predpotopnej dobe, preto sa utrpenie čoraz viac množí..

Boh - Stvoriteľ poslal na svet človeka, ktorý bol a je jediným PROSTREDNÍKOM medzi Bohom a ľuďmi. On nebol nikdy z raja, ani z neba vyhnaný. Aj keď telom bol na tejto zemi, dušou, duchom bol v nebi.(Jn 3,13) On nielenže ukázal cestu do strateného raja ale sám sa stal CESTOU DO NEHO. On bol a je: CESTA, PRAVDA I ŽIVOT

Jeho meno je PÁN JEŽIŠ KRISTUS - v žid. jazyku - Ješuah Hamašiah. Skutočné poznanie tejto osoby a Boha, dávajú človeku VEČNÝ ŽIVOT. Večný život má svoj ZAČIATOK už tu na zemi. Začína sa vo vnútri človeka, teda v jeho srdci. Potom preniká ďalej. Prijatím osoby Pána Ježiša, svojho Spasiteľa, človek sa stane Božím dieťaťom. Ten, kto zachováva jeho slovo, neokúsi smrti na veky. (Jn 1,14 + 8,51)

Len život Ježiša Krista - Syna Človeka - vrhá svetlo do života každého človeka. ON JE SVETLOM SVETA. A ten, kto jeho nasleduje, nebude chodiť v tme, ale bude mať svetlo života. (Jn. 8,12) On ukázal svojím životom, ako čeliť zlému, ako premáhať dobrým zlé, ako je možné žiť víťazným životom. Spoznali to i jeho opravdiví nasledovníci. Boli to prví učeníci, žiaci Kristovi, ktorých vtedajší pohanovia pomenovali: „Kristovcami“ čiže kresťanmi. Ich heslom bolo: „Via lucis -via krucis“ čiže „Cesta svetla - je cestou kríža“. Aj oni spoznali spôsob víťazenia nad zlým, nad pokušením, víťazstvo lásky nad nenávisťou, víťazstvo pravdy nad lžou, atď. Bola to však cesta sebazaprenia, cesta kríža a pokory. Touto cestou kráčal aj sám Pán a Vládca neba a zeme. Nie kvôli sebe, ale kvôli nám. Kvôli záchrane jednotlivca ako aj celého ľudstva. Je napísané: „A On je zmierením za naše hriechy, ale aj za hriechy CELÉHO SVETA!“ (Un 2,2) Ďalším hlbokým tajomstvom je, že: „Boh bol v Kristovi mieriac so sebou svet, nepočítajúc im ich hriechov..." (2K 5,19) Tieto pravdy sú mnohým dodnes neznáme. Keby ľudstvo o tom skutočne vedelo, mohlo by byť vyslobodené. Aj život Kristov bol cestou kríža. Počnúc od narodenia, po Jeho verejné vystúpenie. Od betlehemských jaslí po Golgotu, Getsemane, Gabathu, via Dolorosu až na Kalváriu... V pamätnej záhrade, kde v smrteľnom zápase sa jeho pot podobal kvapkám krvi... Viedli ho ako zločinca ku Kaifášovi, Heródesovi a Pilátovi... kde bol kruto zbičovaný a trňovou korunou korunovaný... Prijal sinavice pre naše uzdravenie. Potom musel niesť ťažký drevený kríž na vrchol Golgoty... kde musel prijať päť smrteľných rán na svoje telo, aby sa uzdravilo päť našich zmyslov poškvrnených hriechom... A na najpotupnejšom, ale zároveň najslávnejšom mieste sveta, VRCHU GOLGOTY odpykal PEKLO NA ZEMI ZA KAŽDÉHO ČLOVEKA NA SVETE!! - Toto bola najdrahšia obeť akú kedy Pán Boh dal svetu. Tu bolo potvrdené, ako Boh miloval a miluje svet - Jn 3,16 - Takto dokonal najväčšie, najvýznamnejšie aj najslávnejšie dielo celej histórie ľudstva. Dokonalú ZÁCHRANU, VYKÚPENIE, ODPUSTENIE HRIECHOV človeku, pričom mu vrátil VEČNÝ ŽIVOT! Odvtedy už

nikto nemusí zahynúť. Ak niekto predsa zahynie, tak len preto, že toto spásonosné dielo neprijal, alebo zamietol.

Takáto bola cesta kríža Syna Človeka pre našu záchranu. Už sa nikdy nemusí opakovať. „JE DOKONANÉ" platí 100 %-ne. Kristov kríž bol krutý, ťažký bez akéhokoľvek milosrdenstva. Ľudia tomu ťažko rozumejú. Každý hriech musel byť podľa zákona potrestaný... Starozákonné usmrtenie zvieratá nestačilo na dokonalé odpustenie. To bol iba prechodný obrad. Tento obrad len hriechy „prikryl" ale ich neodňal. Musel prísť „Baránok Boží", len On ich mohol odňať. Hriech musel byť odčinený na ľudskom tele. Teraz už vďaka Bohu, je odpýkaný! Odteraz už nik nezomrie kvôli svojej hriechnosti. Ak zomrie, tak iba kvôli neprijatiu tejto dokonanej spásonosnej obete. Všetko je už vykonané, človek nemusí robiť iné, iba prijať túto záchranu a žiť zbytok života tak, akoby On žil...

Zostáva však ešte jeden druh kríža, ktorí niesli všetci Boží ctitelia všetkých vekov. Ten však nie je taký ťažký ani krutý. Naopak, tento kríž je ľahký a užitočný. Je pritom slávny. Tento kríž už nie je pre zmytie hriechov, ale kvôli Kristovi, Jeho kráľovstvu a spravodlivosti. Pán Ježiš Kristus povedal: „Ak niekto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma". Lebo: „Kto nenesie svojho kríža a nejde za mnou, nemôže byť mojim učeníkom!" (Mt 16,24) + (Lk 14,27) Tieto zásady sú nevyhnutné pre každého Kristovho nasledovníka. Pretože zákon Ducha života v Kristu Ježišovi nás oslobodil spod zákona hriechu a smrti Rim 8,2 - zostáva iba nesenie kríža pre Krista...

Kristov kríž je slávny a drahý, ľahko sa nekúpi. Inými slovami: je to vlastne spravodlivosť, láska a pravda, ktoré sa vo svete veľmi ťažko prijímajú a uplatňujú. Pretože sa jej nedáva miesta. Tam, kde sa prijíma a uplatňuje spravodlivosť, láska a pravda, tam sa vlastne prijíma ON! Kto neprijíma Jeho SLOVO, t. j. Jeho PRAVDU, neprijíma ani JEHO! Preto ľudia nemôžu prijať ani Jeho ducha. Keď prišiel na svet, nenašiel nikde inde miesta, iba v jasliach. Písmo hovorí: „Bol vo svete (SLOVO) a svet ním vznikol ale svet Ho nepoznal. Do svojho vlastného prišiel a jeho vlastní Ho neprijali." (Jn 1,10-11) Toto sa opakuje v celých dejinách ľudstva. Lebo Boh je LÁSKA, SPRAVODLIVOSŤ A PRAVDA. Boh v osobe Syna človeka nikdy nepoužil násilie. Počas svojho zemskeho života vyhlásil: „Líšky majú svoje brlohy, nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde skloniť hlavu." (Lk 9,58) On stojí pri dverách ľudského srdca a klope a len tam, kde mu otvorí, vojde. Neužíva násilie... Horliť za pravdu a spravodlivosť znamená dostať sa na cestu kríža. Pravda nemôže prebývať na vysokých hodnostárskych miestach. Lebo tam chýba pravá láska. Svetlo je potrebné tam, kde je tma. Čo je vlastne tma? Tma je neláska, nespravodlivosť a lož.

Pre Kristovho žiaka platí: „Vy ste svetlom sveta", ako aj, „Vy ste soľou zeme." Má sa dokázať práve tam, kde je duchovná tma. O tom hovorí: (Mt 5,13-14) „Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyznam i ja pred svojim Otcom, ktorý je v nebesiach. Toho však, kto by Mňa zaprel pred ľuďmi, toho i ja zapriem pred svojim Otcom ktorý je v nebesiach." (Mt 10,32-33) Inak to ani nemôže byť. Žiť v plnosti lásky nemožno inak, iba s krížom Spasiteľa Pána Ježiša Krista. Povedal: „Ale hovorím vám, svojim poslucháčom: Milujte svojich nepriateľov! Dobro robte tým, ktorí vás nenávidia... Tomu kto ťa udrie po líci, nastav aj druhé. A tomu, čo ti berie plášť, neodopri anj odev." atď. „Dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú a modlite sa za tých, ktorí vás utiskujú." (Lk 6,27-30) Povrchná láska nedokáže zniesť ani utrpenie, ani kríž. Preto poznávacím znamením Kristovho učeníka je láska. Milovať v každom čase znamená byť skutočným bratom. V súžení sa to dokáže. Kto nemiluje blížneho v čase súženia, istotne nemá lásku Božiu.

Tak isto aj ten, kto sa bojí, nie je dokonalý v láske. Lebo dokonalá láska vyháňa strach. Kto prebýva v láske, prebýva v Bohu. Iba ten, kto miluje pozná Boha. Ten, kto nemiluje, nepozná Boha - lebo BOH JE LÁSKA!- To sú večné pravdy, ktoré sa nikdy, nikdy nezmenia. (1 Jn 4,7-8)

Pán Ježiš Kristus pripisuje blahoslavenstvo trpiacim a prenasledovaným pre spravodlivosť, pravdu a evanjelium. Písmo sväté nás učí o rozličných druhoch utrpení a pokušení. A Jakubov list poučuje, že pokušenia máme považovať za radosť, pretože pôsobia dokázateľnosť našej viery a spôsobujú drahocennú trpezlivosť. (Jak 1,2-4) Dokázala by sa naša viera bez skúšok? Zlato sa skúša v ohni a drahé kovy ešte drahším a tvrdším kovom. Podobne je to v duchovnom živote. Existuje však veľký

rozdiel medzi skúškami a utrpeniami, či pokušeniami. Poklesky do hriechu, chybné kroky života, následky prestupovania Božích prikázaní a ani choroby neprinášajú spomínané blahoslavenstvo.

Aj keď vieme, že všetky veci slúžia na dobro tým, ktorí milujú Boha (Rim 8,28) Ale blahoslavenstvo, o ktorom je tu reč prichádza pre Božie slovo, pre zachovávanie Božích prikázaní, atď, v ktorom je človek bez viny, a má dobré svedomie. Takéto utrpenie je cenné pred Bohom. Tu platí slovo: „Kto sa vás dotýka, dotýka sa zrenice môjho oka." (Zach 2,12) Opravdiví nasledovníci Krista Pána majú účasť na tomto druhu utrpenia, ale je skryté pred vlašnými a povrchnými veriacimi. Vzácná je iba taká viera, za ktorú je človek hotový aj trpieť, ak je v súlade s pravdou.- Neprestali totiž platiť slová, ktoré vyslovili Kristovi apoštoli: „Cez mnohé súženia musíme vojsť do kráľovstva Božieho." (Sk 14,22) Aj dnes, v 20. storočí vedie do neba tá istá cesta. Do večného života vedie len úzka cesta. Niežeby sme si týmto „vydobýjali spasenie, ale si udržiavame vydobyté spasenie". Cesta do života večného sa nikdy nezmení. Aj keď sa v prvých storočiach šírilo evanjelium vo veľmi ťažkých podmienkach (príčinou prenasledovania) predsa napríklad v Ríme 1/5 obyvateľstva stala sa nasledovníkmi Kristovými.

Istý panovník rímskej provincie si pozval radcov k sebe, aby mu poradili, čo má robiť, aby zamedzil šíreniu Kristovho evanjelia v krajine. Po mnohých rozhovoroch a radách, vstal jeden radca a povedal: „Ak vyženiete Kristových nasledovníkov z vašej krajiny, utrpí najviac chudobní ľud, lebo oni sú jediní, ktorí chudobných podporujú. Ak ich zavriete do žalárov, poskytnete im úžasnú príležitosť, aby sa rozprávali s ich Bohom a i utvrdíte ich ešte viac vo viere. A ak im vezmete život, otvoríte im dvere do neba! Toto sú hlboké pravdy, ktoré potvrdzujú Božie Slovo.

Znovuzrodený veriaci človek, sa vie na každom mieste, aj v rôznych situáciách prejavíť ako Boží človek: či už v rodine, zamestnaní, v škole, doma, na ulici, atď. Všade má úžasnú možnosť prejavíť sa či už slovom, skutkom, alebo životom. Všade má možnosť vyznať Pána Ježiša Krista. Tam, kde Ho vyzná, tam si ho zastane Najvyšší Boh a Pán. Zároveň sa meno Kristovho vyznavača pripomína v nebesiach. (Mt 10,32) Tento svätý zákon neprestal platiť. Všade tam, kde sa vyznáva Kristus, znižujú sa nebesia až po zem. (1Pt 1,12) To platí aj pri zvestovaní evanjelia. Obyčajne to stojí určitý zápas, niekedy aj kritiku, poníženie, alebo posmech. Ale vyplatí sa to, lebo je to slávne. To je svätá chvíľa spojenia s nebom. V živote veriaceho človeka, nie je snád nič dôležitejšie, ako čo vyznávať Krista. Musí to však dokázať aj životom. Tým spĺňa podmienky svojho najvyššieho povolania v živote. (1Pt 2,9) Tak isto spĺňa najdôležitejšiu úlohu, ktorú Pán Ježiš Kristus zveril Svojim nasledovníkom. (Mt 28,19)

ZAZNAMENANÉ SKÚSENOSTI

BOŽEJ OCHRANY A VEDENIA DUCHA SVÄTÉHO

Už vyššie som spomenul, že nebeský svet sa znižuje tam, kde sa vyznáva Kristus a kde sa zvestuje evanjelium. Zároveň sa aj zblížuje, hlavne tam, kde veriacim hrozí určité nebezpečenstvo. Aj ľudové príslovia hovoria: „Keď je núdza najvyššia, pomoc Božia najbližšia." V Biblii je o tom plno zmienok, napríklad: „Hospodinov anjel táborí vŕokol bohabojných, a vyslobodí ich." (Žalm 34,8) Boh dáva zvláštnu ochranu okolo svojho ľudu. V Jóbovej knihe dokonca satan povedal: „Či Jób je zadarmo bohabojný? Neohradil si ho zo všetkých strán i s jeho domom i so všetkým čo má?" (Jób 1,9-10) Toto platí i na všetkých znovuzrodených veriacich ľuďoch. Keď Pán Boh dopustil skúšku na spravodlivého Jóba, stalo sa to tak len s dovolením Pána Boha. Boh ochraňuje svoj ľud prostredníctvom anjelov. Keď dopustil na učeníkov, tiež len dovolením Krista.

Anjeli sú služobní duchovia, posielaní do služieb tým, ktorí majú zdediť spasenie. Oni nemajú fyzické telá ani kosti, len duchovné telá. Nezjavujú sa vždy ako len osoby, ale tiež ako vládcovia živlov, ohňa, vetra či vŕod. Čítame o tom v Žid 1,7. Pán Ježiš Kristus rozkazoval prírode tak isto, ako človeku. To je úžasné, akým spôsobom zjavuje svoju ochranu a všemohúcnosť. Jemu je totiž všetko možné. Na tomto mieste chcem uviesť niekoľko skúseností v súvislosti s Božou nadprirodzenou ochranou v časoch

prenasledovania.

Bolo to v jednej dedine stredného Slovenska, kde sa hlásalo evanjelium a potom nastalo prebudenie. Ostatní občania ale dali podnet na prenasledovanie nových veriacich. Neskoro večer, keď mali ísť na bohoslužby, čakali na nich v krovinách s palicami i kameňmi. Vo chvíli, keď ich zazreli, počuli kroky ozbrojených pochodujúcich vojakov. Niektorí z nich tvrdili, že ich aj videli. Prenasledovatelia dostali strach a ušli... Hlukom pochodujúcich vojakov sa prejavila ochrana Božia. Veriacich bolo veľmi málo. Aj v starozákonnej dobe sa udiala podobná príhoda, ale tam vo veľkom meradle. (2Kráľ 7,6-7) V inej dedine sa zase stalo, že vpadol do miestnosti kde sa konali bohoslužby, istý neveriaci človek, ktorí nenávidel veriacich. V ruke mal sekeru, a s ňou prišiel až pred kazateľnicu. V tom sa veriaci začali nahlas modliť a chlap zrazu padol pred kazateľnicou na zem... Nemohol ani sám vstať, museli mu pomôcť a odviesť ho domov... "Bol to Boží zásah, o akom sa v Biblii dočítame viac krát. (Např. aj v 2Kron 26,19-20) Tento človek sa však neskôr obrátil a stal veriacim.

Mnoho príkladov Božej ochrany pochádza z obdobia 1. a 2. svetovej vojny. Ja sám som mal podobný zážitok pri bombardovaní nášho mesta. Stačilo len trochu inak konať a bol i by sme prišli o život. Koľkých veriacich ľudí zachránila ich modlitba, iných zase Písmo sväté, počutie Božieho hlasu, atď. Tak napríklad, v budove, kde sa konali modlitebné stretnutia, prehovoril Duch Svätý, aby sa z nej čím skôr vysťahovali. A oni tak urobili. Pri prvom nálete táto budova dostala plný zásah. Cez vojnu, mala skupinka vojakov spať pod stanom. Istý veriaci človek si postlal na dobrom mieste, ale prišiel neveriaci a násilím mu zaujal to miesto. V noci pri prestrelke prenikla stan guľka a trafila toho neveriaceho človeka. Keby tam bol ten veriaci, prišiel by on o život... Viacerí, ktorí vojnu prežili ukazovali prestrelené Písmo sväté, ktoré nosili so sebou a skoro na poslednej stránke Písma bola zachytená guľka... Počul som svedectvá, že jedinci, ktorí dali Bohu sľub pri veľkých bojoch a v ťažkých situáciách, boli zázračne zachránení.

V dobách prenasledovania, keď bolo zakázané stretávať sa, Pán Boh zázračným spôsobom ochraňoval veriacich. Stalo sa tak priamym vnuknutím, alebo posolstvom Ducha Svätého. Kým prišla tajná polícia, veriaci boli na už inom mieste. Takúto skúsenosť som osobne prežil napríklad v Uherskom Brode. Prv, než sa začali bohoslužby, dostal som jasné vnuknutie od Ducha Svätého: „Vyjdi von z domu!" Hoci som dôvod nepoznal, vyšiel som a prešiel až na okraj mesta. A tam som dostal ďalšie jasné vnuknutie: „Teraz sa vráť!" Keď som sa vrátil, všetci prítomní žasli, pýtajúc sa, kde som bol? Povedali mi, že ako náhle som vykročil z domu, prišla tajná polícia a len pred chvíľkou odišla... V bohoslužbách sme pokračovali na inom mieste. Podobnú Božiu ochranu som prežil pri návšteve veriacich v Devíne a na iných miestach. Pričom všetkých kontrolovali a mňa vynechali...

Aj počas prenasledovania, s pomocou Božou podarilo sa založiť mnoho domácich skupiniek, dokonca aj zopár zborov, ktoré trvajú dodnes. Cirkev prešla, víchricou súženia, ale možno povedať, že ňou nepohla. Aj tu sa splnilo slovo Pána Ježiša Krista: „A na tej skale si postavím svoju cirkev a pekelné brány ju nepremôžu." Skutočná Kristova cirkev sa nerodí v pohodlí ani v nečinnosti, ale v súžení. Tak ako prví Kristovi nasledovníci. Od nich pochádza príslovie: „Sanquis martýrum, semen Christorum est." Čiže: „Krv mučeníkov, je semenom nových Kristovcov" - „Kresťanov". Tak ako Kristove utrpenia, aj utrpenia Kristových nasledovníkov sú zvlášť prítlačlivé. (Lk 2,35) V tom čase, dary Ducha boli nepostrádateľné. Len v spolupráci s Duchom Svätým bolo možno budovať Cirkev. Stalo sa to vo Vendryni, pri Třinci, kde sme sa nelegálne okolo 100 duší v jednom dome zhromažďovali, (foto 76 + 75)

Boli sme práve v tom dome, keď tajná polícia pátrala po nás. Cirkev sa však intenzívne modlila, lebo sa o tom vedelo... Vo videní nám Pán zjavil, že sa anjel postavil ku dveriam budovy a svojimi krídlami zakryl vchod... nenašli nás, haleluja! Bolo že to radosti a oslavovania Boha, akého som dávno nepočul. Mal som pocit, aký mal Izrael, keď prešiel cez Červené more a Hospodin spôsobil, že celé egyptské vojsko sa v ňom utopilo. (2Moj 14,28) Spomenul som si tiež na zvláštny zásah Božích anjelov v Sodome v ktorom býval Lot so svojou rodinou. Anjeli oslepili rozzúrení dav ľudí, ktorí chceli ublížiť nevinnému Lotovi. Boli tak vyčerpaní, že prestali s útokom a vôbec nenašli dvere do jeho domu... (IMoj 19,9-11) Tak Boh koná aj dnes. Božia ochranu sme prežili aj pri krstoch, pohreboch a

podobných podujatí. Keďže sme povolenie k spomínaným náb. úkonom nedostali, museli sme ich konať nelegálne.

Co sa týka vodných krstov: Pamätám sa na krsty, keď som krstil pri Trenčíne aj v Bratislave, pri Dunaji, na rôznych miestach. (Na Slovensku, v Čechách na Morave aj v zahraničí, kde bolo treba) Mnoho krát sa nenašiel, kto by sa krstu ujal. Spadalo to tiež pod spomínaný paragraf č. 178. V Trenčíne som mal možnosť krstiť prvých veriacich ľudí rómskeho pôvodu. Boli to manželia, ktorí vážne prijali zvesť o spasení. Pred nami vhodili cigarety i fajku do ohňa, pred nami spálili všetky okultné knihy, aj veci.

Keď sa s ním stretol evanjelický farár na ulici, spýtal sa ho, čo sa s ním stalo? (Prežil totiž obrátenie a s tým veľkú zmenu svojho charakteru.) On odpovedal: že sa s ním stretol Pán Ježiš Kristus. Ako viem, stalo sa to aj v skutočnosti - v nočnom videní.

Často sme krstili nových veriacich aj na voľnom priestranstve. Nebolo to jednoduché. Lebo vo dne bolo vidieť na veľkú vzdialenosť (Neskoršie som sa dostal do väzenia pre tieto „nelegálne úkony“ - Ale o tom budem písať v ďalších riadkoch.) Pamätám sa, ako ku mne prišiel jeden katolícky teológ so žiadosťou, že chce byť pokrstený ako dospelý. Hovoril, že bolo mu zjavené, že krst nemluviť nie je biblický a nezodpovedá učeniu Písma svätého. Najprv sme sa zdráhali ho pokrstiť. Ale potom sme mali dané zjavenie, že kráča úzkou cestou života a nesie svoj kríž... Mal túžbu byť pokrstený v Dunaji. Tak sme sa spoločne tam vybrali. Prv než sme zišli a do rieky vstúpili, na brehu sme sa pomodlili. V tom utvorila sa slabá hmla, a v nej vo videní boli vidno anjelské bytosti. Práve sa po Dunaji plavila loď. Keď som sa lepšie pozrel, aj pri samotnej lodi boli anjeli. Bola to ochrana Najvyššieho. S veľkou radosťou sa po krste vrátil do svojho domova s vedomím, že bol pokrstený do Kristovej smrti cieľom odpustenia svojich hriechov, aby pokračoval v novote života. Tak boli pokrstení aj viacerí kňazi, teológovia, ako aj mnohí na slovo vzatí veriaci ľudia, (foto 71) Osobne som poznal istého veriaceho človeka, kazateľa, ktorého Boh vyslobodil z cely smrti. Stalo sa to počas 2. svetovej vojny, keď odmietol vykonať to, čo bolo proti Božiemu zákonu. Bol odsúdený na trest smrti a držali ho na cele smrti. V cele smrti sa nevedel zmieriť so svojím osudom. Nespál, neprijímal pokrm, ale vytrvale sa modlil, aby ho Boh vyslobodil. Keď sa blížila posledná polnoc, vo chvíli, keď sa modlil, zrazu v cele zažiarilo veľké svetlo, akoby stovky žiaroviek. Vo svetle jasne rozpoznal anjelov, ktorí ho prišli utešovať... Povedali mu, že prišli s posolstvom od Boha: Pán Boh vypočul jeho modlitby. Povzbudzovali ho, aby sa nebál smrti, že nebude vnímať žiadnu bolesť, lebo budú prítomní (anjeli) a vypravdia ho na druhú stranu života. Zároveň spomínali, že už mnoho martýrov odprevadili na druhý svet a aká slávna bola ich cesta... Zrazu sa medzi anjeli objavil archanjel a ten mu povedal: „Počuli sme v nebesiach tvoje modlitby a Pán Boh nás poslal k tebe. Vezď, že máme moc vyslobodiť ťa aj z cely smrti, pretože sme už mnohých vyslobodili, ale ponúkame ti slobodnú voľbu. Vezď, že je pre teba pripravená nádherná mučenícka koruna. Ak ťa ale vyslobodíme, dostane ju niekto iný.“ A on sa vo veľkom zápase rozhodol predsa ešte pre tento život. V tej chvíli od neho anjeli odišli. Ďalšie okolnosti sa dozvedel z iných prameňov. Ešte v tú noc prišiel o život sudca, ktorý ho odsúdil. (Stalo sa to pri „prípitku“ na popravu dotyčného veriaceho, že spadol na šiju a zomrel.) Jeho odsúdenie bolo znovu prejednané, dostal doživotné väzenie. O niekoľko mesiacov sa vojna skončila a on bol prepustený na slobodu. Jeho martýrsku korunu však dostal iný veriaci.

Ďalší brat v Pánu, ktorého som osobne poznal, prežil podobnú cestu kalvárie. Strašne ho bili, takže po celom tele mal modriny i jazvy a krv z neho tiekla. Ale nevzdal sa viery, ani lásky ku Kristovi. Bol verný Pánu Bohu, hoci k smrti nedošlo. Ako spomínal, že tie rany necítil, takže sa mohol pritom modliť a oslavovať Boha. Potom v jednu noc, keď ležal na nemocničnom lôžku nastalo v izbe veľké svetlo... Vo svetle videl nebeskú bytosť, ktorá položila ruky na neho, a bol okamžite uzdravený. Ostatní nevedeli čo sa s ním stalo, lebo bol zmenený do nepoznania. Rany mu ne boli vidieť ani stopy po mučení.

Písmo sväto píše o „kríži veriaceho človeka“ ako o niečom, čo je milosťou, slávou alebo blahoslavenstvom. Apoštol Pavol ako prvý spomína: „Vám je z milosti dané za Krista, nie len aby ste v Neho verili, ale aj aby ste za Neho trpeli“. (Fil 1,29) Aj ostatní apoštolovia v súvislosti so súžením

hovorí o veľkom blahoslavenstve, ako aj o sláve. Utrpenia pre Krista sú v skutku drahocenné. Možno povedať, že nepriateľ - diabol nám túto milosť až závidí (On totiž bo! v Božej sláve, ale je z nej vyhostený) Preto sa snaží prinášať rôzne iné utrpenia, ale nie pre Krista. Preto musíme bdiť a nedávať miesto netrpelivosti, nepokoju, alebo reptaniu, ale ani strachu, či bázní. Inak by sme stratili to, čo je Nám Bohom pripravené a to je veľmi drahé.

Napriek všetkým týmto skúsenostiam však neverím, žeby Boh ochraňoval „hazard“ svojvôľu, Činy, pri ktorých sa prestupujú Božie prikázanie. Obzvlášť nebezpečné sú, podujatia, ktoré sú zbytočné (Napríklad v športoch, v ktorých môžeme prísť o zdravie, alebo o život. V nich nemôžeme očakávať Božiu ochranu) Inak, aj keď Boh niečo dopustí, ale určite neopustí (alebo má určitý, často pre nás neznámy zámer) Ľudia sa často odvolávajú nato, že kde bol Boh, keď sa stalo nejaké nešťastie. Zabúdajú však nato, kde bol (a je!) človek, keď ho Pán Boh po celý život neúnavne a láskavo upozorňoval? Hlavne prostredníctvom svojho SLOVA, ale aj cez jeho vlastné SVEDOMIE a DUCHA SVÄTÉHO!! Týka sa to tak národa, ako aj jednotlivca. To je zo všetkého najzávažnejšia otázka. Boh však nám pomáha aj v našich slabostiach a nevedených chybách - a odpúšťa nám - vďaka Jemu. Táto vlastnosť je v Božej povahe, ako hovorí Písmo sväté: „On je dobrý aj k nevďačnom a zlým.“ (Lk 6,35) Duch Svätý nás vedie správnou cestou. Chybou však býva, že dôsledne nepočúvame Jeho hlas, alebo nevnímame Jeho slovo. Bohu nie je neznáme, čo sa deje s nami, aj keď sa nám niekedy zdá, že o nás nestojí. To však nie je pravda. Inak prežíva súženie veriaci človek, inak neveriaci. Veriaci človek má neporovnateľne väčšie výhody ako neveriaci, aj keď môže niest' neporovnateľne väčší kríž. Rozdiel je len v tom, že veriaci človek prežíva súženie s Božou ochranou, neveriaci bez nej.

V Písme sa hovorí: „Pán vie vytrhnúť pobožných z pokušenia a nespravodlivých ponechať až ku dňu súdu a potrestať.“ (2Pt 2,9) Dôležité je i slovo u Iz 59,1-2: „Hľa, ruka Hospodinova nie je prikrátka, aby nemohla zachrániť, ani Jeho ucho nie je priťažké, aby nemohlo počuť. Ale vaše neprávosti spravili medzeru medzi vami a vašim Bohom a vaše hriechy skrývajú pred vami Jeho tvár, aby nepočul.“

Najlepšou obranou v súžení je oslavovanie Boha, spev, alebo modlitba v jazykoch. Prorok Mojžiš spieval slávnú pieseň: „Mojou silou a mojou piesňou je HOSPODIN...“ Mojžiš spieval túto slávnú pieseň pri Červenom mori. Apoštolovia Pavol a Sílās zase spievali chválospevy vo väzení. Určite z nich tiekla aj krv, lebo s množstvom rán boli uvrhnutí do žalára. Pri tom však nenariekali nešťazovali sa a nepripustili pochybnosti, aj keby dôvody k tomu mali. Tu sa spojilo nebo so zemou... zatriasli sa základy žalára, okovy popadali, dvere sa pootvárali. Žalárnik bol prvý, ktorý padol k nohám apoštolov s prosbou: „Páni, čo mám robiť, aby som bol spasený?“ Potom sa dal pokrstiť a v jeho dome vzniká prvá cirkev na území dnešnej Európy... Podobná situácia však môže aj inak dopadnúť. Stačí k tomu myšlienka pochybnosti, veta nedôvery, slová reptania, atď. Tu je veľké ponaučenie pre všetkých, ktorí sa nachádzajú v podobnej situácii, v súžení, v pokušení, hlavne v utrpení pre Krista. Bdejme a modlime sa, aby sme nevošli do pokušenia!

Nezabudnime, že keď je núdza najvyššia, pomoc Božia býva najbližšia. Toto platí najmä pre úprimných veriacich, teda pre tých, ktorí ani vo všednom živote nezabúdajú na Pána Boha. Vidíme to na životoch apoštolov, ale aj na životoch všetkých bohabojných a sväto žijúcich ľudí. Tak Boh má príležitosť osláviť sa pri nás. V takom čase je dôležité chrániť sa každého reptania negatívnych myšlienok, ako aj vyslovovania negatívnych rečí. Tak, ako to robil spravodlivý Jób. Pán Boh ho zato úžasne odmenil. Negatívne slová a myšlienky priťahujú negatívneho, teda zlého ducha. Pán Boh je tým vlastne nútený, vzdialiť sa od nás. Naopak, pozitívne myšlienky a reč, priťahujú dobrého ducha. Takto má Boh príležitosť urobiť zázračnú zmenu situácie. Takáto je cesta k Božím zázrakom. Je veľmi pravdepodobné, že preto nevidíme vo svojom živote toľko zázrakov, že náš postoj v tomto smere nie je správny. Väčšina ľudí je plná nespokojnosti. Nie sú spokojní so stavom, v ktorom sú, so životom v ktorom žijú, nie sú spokojní s ľuďmi, dokonca ani so svojimi najbližšími, ani so zamestnaním, s vrchnosťou, atď. atď. Nie sú spokojní, keď sú chudobní, nie sú ani spokojní keď majú všetkého dostatok. Tak z nespokojnosti vzniká nevďačnosť, horkosť, z nevďačnosti reptanie, kritizovanie, neláska neodpúšťame a z toho všetko zlo. Takto sa najprv naruší duševné zdravie a neskôr je veľký nábeh i na narušenie telesného zdravia. To je cesta do istej skazy a zatratenia...

Naopak, jedine cesta spokojnosti a vďačnosti je zlatou cestou života. Tak učí aj Písmo sväté: „Veľkým ziskom je však pobožnosť spojená so spokojnosťou.“ (ITim 6,6) Máme byť spokojní so všetkým, čo máme, čím sme, v akej situácii sa nachádzame, atď. Spokojnosť, povďačnosť, skromnosť, láskavosť, je cestou k blahu. Len takáto cesta vyvedie z mravnej skazy, nielen jednotlivca, ale aj národ. Podľa učenia Písma sv. má znovuzrodený veriaci možnosť: vždy sa radovať. O tom platí drahocenný návod v Liste Filipanom 4,4-7) Duch Svätý ho zároveň vedie k: neprestajnému modleniu sa. A ďakovaniu za všetko, atď. Ďalší návod je napísaný v (ITes 5,16 22) Keďže život veriaceho je závislý na viere, ktorú dostal od Boha, musí zápasiť aj o ňu, o vieru, ráz vopred danú svätým. (Jud 1,3) Znovuzrodený človek mal by viesť víťazný život, navzdor všetkým nezdarom. Je užitočné vedieť, že máme plakať s plačúcimi, ako aj radovať sa s radujúcimi a mať súcit so všetkými. Nikdy ale nemáme strácať nádej, pretože smútok bez nádeje nie je z Boha. Takýto smútok vedie do zúfalstva. A zúfalstvo nie je z Boha, ale zo zlého ducha - z diabla. Znovuzrodený človek sa môže radovať nielen v utrpení, ale aj v chorobe, dokonca aj v deň svojej smrti. Pretože má svoj život v Božích rukách. Minulosť, prítomnosť i budúcnosť vložil do Jeho rúk. Má istotu večného života. To je najdrahšie.

V nasledujúcich riadkoch chcem opísať skúsenosti a poznatky z vlastnej krížovej cesty života. Sú to zážitky z čias prenasledovania, z pobytu vo väzení. Možno, že niektorí čitatelia budú tieto správy a skúsenosti ťažko chápať. Nie je to nič nové. Najviac rozhoduje na oddanosti Pánu Bohu a na osobnom vzťahu k Božím prikázaniam. Človek, ktorý je vrúcny čitateľom Boha, bude určite viac prežívať s Bohom ako ten, ktorý je vlažným čitateľom. A ešte je niečo dôležité, ako hovorí príslovie: „Čím väčší kríž, tým je bližší Ježiš.“

OSOBNÉ SKÚSENOSTI POČAS PRENASLEDOVANIA POD OCHRANOU BOŽOU A VEDENIA DUCHA SVÄTÉHO

Písmo sväté hovorí, že nám veriacim je z „milosti dané za Krista, nielen v Neho veriť, ale za Neho aj trpieť.“ (Filip 1,29)

Pán Ježiš Kristus zdôrazňoval aj svojim učeníkom, že: „Na svete budete mať súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet“ (Jn 16,33) Táto predpoveď platí v istom zmysle pre všetkých úprimných Kristových nasledovníkov. Apoštol Peter, pred prichádzajúcim súžením povedal: „Pane, s Tebou som hotový ísť do žalára, i na smrť.“ On sa však s týmto výrokom prenáhlil. Pretože sa nestalo tak, ako povedal. Museli prísť ešte svätodušné sviatky, LETNICE. Zoslanie MOCI Z VÝSOSTI. Toto nepotreboval iba Peter, to potrebuje každý veriaci bez rozdielu. Boh to všetkým povolaným aj zaslúbil. (Sk 2,39) Keď vyslovil: „Vám patrí toto zaslúbenie a vašim deťom a všetkým koľkýchkoľvek si povolá Pán náš Boh“

Ako vieme, keď apoštol Peter prijal túto moc z výsosti obstál lepšie v skúškach ako pred svätodušnými sviatkami. Aj pri ňom sa splnilo: „Ja vám dám výrečnosť a múdrosť, ktorej ani všetci vaši protivníci nebudú môcť odolať a protirečiť“ (Lk21,14)

Aj mne sa dostalo tej výsady, smieť trpieť pre Krista. Nikdy pred tým som neprežil niečo podobné. Bolo to asi tak, akoby sa so súžením priblížilo aj nebo k zemi. Spočiatku sa mi vodilo ako Pánovi v Getsemanskej záhrade. Ako keby tmavý oblak zakrýval celú situáciu. Spoza oblakov však svietilo slnko Božej prítomnosti... Prežíval som oboje, ale v hĺbke duše som bol skutočne šťastný. Lebo utrpenie pre Krista je naozaj slávne. V duchu mi zaznievali melódie duchovných piesní, spieval som v iných jazykoch. Nebeská ríša sa znížila. Dnes viem, že to bolo anjelské vojsko, ktoré sa nachádzalo okolo mňa a povzbudzovalo do duchovného boja. To, čo vyslovil Pán Ježiš Kristus v Getsemanskej záhrade je realitou. Povedal Petrovi, keď ho išli zajať: „Či myslíš, že by som teraz nemohol poprosiť svojho Otca, a pristavil by mi viac než dvanásť legionov anjelov? Ale ako by sa potom naplnili písma, že musí byť tak?“ (Mt 26,53-54) Dvanásť legionov anjelov, to je úžasná moc. Pri Kristovom hrobe, iba pred jedným anjelom zo strachu sa zhrozili strážni a boli ako mŕtvi... (Mt 28,4) Čo, keby ich bolo viac?

Počas 40 ročného obdobia, som bol celkove trikrát vo väzení. Zakaždým to priamo či nepriamo, súviselo s vierovyznaním. V tom čase sa najviac krivdilo s paragrafom č. 178. v súvislosti vykonávaním náboženských úkonov bez tzv. „štátneho súhlasu". Ale aj pre odmietnutie vojenskej prisahy a cvičenia som sa dostal do väzenia, hoci som si odslúžil skoro jeden a pol roka na vojenskej službe. Všetky paragrafy, ktorými som bol v tom čase súdený boli po zmene bývalého režimu zrušené. Preto som bol rehabilitovaný a čiastočne odškodnený. Podrobný opis by zaujal mnoho času, preto opíšem len to najdôležitejšie. Zakaždým som mal mnoho vzácných skúseností. Už na vojenčine sa niektorí dôstojníci vyjadrili, že: „Keby všetci ľudia robili tak ako vy, nebolo by na svete vojen." Samozrejme, boli to iba jednotlivci, čo tak hovorili. Mal som možnosť vydať svedectvo stovkám vojakov a dôstojníkov. A neskôr aj väzňom. Boh dal časom také slovo, že neboli schopní protirečiť. Keď ma vsadili do väzby, prvé čo mi vzali bola Biblia, ale aj všetok iný materiál. Spravili domovú prehliadku. Domnievali sa totiž, že patríam do skupiny „Svedkov Jehovových". Keď som im vysvetlil, o čo ide, tak sa divili. Keď som vkročil do cely, tak som si najprv pokľakol a ďakoval Bohu, že mi bola daná tá milosť. To nikto z okolo nachádzajúcich nepochopil. Mal som neobyčajnú radosť v duši smieť ísť touto cestou. Potom keď som sa rozhlíadal okolo seba, mal som pocit, že je tu veľmi krásne. Možná, že pre niekoho bude neuveriteľné, čo tu píšem. Pobyť v tejto cele som prežíval, ako „kráľovské dieťa v kráľovskom paláci". Miestnosť bola naplnená „nebeským ovzduším" so zvláštnou vôňou... Prečo? Pretože bola tam prítomnosť Božia a Ducha Svätého. Snáď nikde inde nebol Boh tak blízky ako tam. Priamo sa mi tam žiadalo byť a podľa možnosti - čím dlhšie... Prečo? Pretože tam bola už cítiť predchuť nebies. To je nebeská ríša, v ktorej budeme vo večnosti skutočne prebývať. Z nej veru, nikto nechce preč, lebo krajšieho miesta nie je nikde, nikde na svete. Bol som v objatí Ducha Sv. preto bolo nebe prítomné. Myslím, že ak by mi vtedy boli otvorili dvere, že mňa chcú prepustiť, bol by som nešťastný. Naskytol sa mi neobyčajný rozhovor s Bohom, neobyčajné spojenie s Ním. Viac ako kedykoľvek pred tým vo svojom živote.

Nie ráz ma aj spoluväzni oslovili: „Prosím vás, z čoho sa tu vy viete radovať? Skadiaľ máte tú trpezlivosť? Ten pokoj? Ako je to, že hoci vám ubližujú, neodpoviete ani jedným zlým slovom?" atď. Vtedy sa mi naskytla najväčšia príležitosť ku svedčeniu. Aj keď sa niektorí posmievali, niektorí sa divili a svedectvo prijímali. A to bol vytúžený cieľ. Viacerí sa pýtali a hovorili: Chceli by sme mať to, čo vy máte! Ako ste to dosiahli? Keď sa ma pýtali, že z čoho sa radujem, tak som im povedal: „Radujem sa z toho, že sa cítim slobodnejší, ako ľudia, ktorí sú síce na slobode, vonku, ale v duši sú v okovách hriechu." Človek môže mať v duši raj, ak má Božie cnosti, bez rozdielu, kde sa nachádza. A naopak, ak by bol aj telom v raji, a dušou by bol v hriechu, či v zlozvykoch, tak je vlastne už v okovách a zajatí satana. Rozhoduje totiž na tom, kde sa nachádza duša človeka... Pravú slobodu a radosť dáva iba Pán Boh. Taktiež, pravú spokojnosť a šťastie. Lebo len: „Ak vás Syn (Boží) vyslobodí budete skutočne slobodní." (Jn 8,36) Túto slobodu, radosť, pokoj, atď. nemôže nikto ani vziať. Ani utrpenie, ani žalár, ani nebezpečenstvo, ani smrť. Pretože nie je zemská, dočasná, ale nebeská, večná. (Rim 8,35-38) Potom väzenský dozorca ma previedol cez niektoré cely a ukázal mi niektorých väzňov, ktorí boli v celách už dlhší čas. Chcel ma proste odradiť, a inými slovami povedal, že nemá cenu za to trpieť že človek síce môže vo vnútri veriť, ale nemusí to brať tak vážne. Tvrdil, že Božie zákony nemusí človek brať tak vážne- ale, ja som tvrdil opačne. Zaujímavé bolo, že keď som sa díval na tých dlhšie väznených, (v kobkách), zbadal som, že z nich vyžaruje niečo nadprirodzené a slávne... Bolo to až príťažlivé. Žeby sláva z utrpenia pre Krista? Dozorca ma teda neodradil, naopak utvrdil, utvrdil, že idem správnou cestou. V duchu mi znela pieseň: „Smieť žiť pre Krista, pre Neho mrieť, ó, to je blaho, nad ktoré niet..." Spieval som si v duchu túto pieseň a mal radosť...

Potom som si musel obliecť väzenský odev. Samozrejme, že bol špinavý a roztrhaný, ale keď som sa naň díval pozorne, zistil som, že som drahocennejši ešte nikdy na sebe nemal... ako keby žiaril Božou slávou. Prečo? Asi preto, že to znamenalo „rúcho utrpenia" pre Krista. Tu som začal chápať Kristov šarlátový plášť, trňovú korunu, Jeho sinavice, atď. Najprv musel niešť šarlátový plášť, trňovú korunu... a až potom rúcho biele ako sneh, potom korunu slávy... Má to určitú spojitosť, aj so životom Kristových nasledovníkov. Takto chápeme slovo z 2Kor4,17: „Veď toto terajšie naše ľahké bremeno súženia získa nesmierne bohatstvo večnej slávy." Je To je určitý pohľad z uhla časnosti do večnosti. V noci som spal na tvrdej drevenej posteli. Niekedy mi vzali aj deku hoci bolo chladno. Zaujímavé však bolo, že som pritom zimu necítil. Duch Svätý vanul i tam, mohol som si spievať a

modliť v jazykoch.

Prežíval som to tak, ako keby kobka nemala steny, ani plafón. Inokedy som mal pocit, akoby som bol v Noachovej arche. Občas som dostal videnia, asi 3 krát som bol vo vytržení ducha. To boli aj pre mňa novosti. Keď nás strážcovia viedli pod zbraňou, často som vnímal, že aj anjeli kráčajú s nami. Bolo to proste úžasné.

Zametal som chodníky, čistil kobky, drhol dlážku, atď. Niekedy som to urobil aj 2-krát. Robil som to s láskou a radosťou, a oni sa tomu divili. Oslavoval som Boha, spieval som a modlil sa v nových jazykoch. A vôbec to nepreženiem, ak poviem, že som sa cítil, ako na „uliciach nového Jeruzalema“. I keď som si to spočiatku ani neuvedomoval, dnes už dobre viem, prečo. Pretože bol nebeský svet blízko. Ráz ma chcel jeden zo strážcov, v zlosti udrieť, ale nemohol... Iba sa niekoľko krát otočil okolo svojej osi a bil do povetria... Aj zastenal, akoby sám dostal rany... Nevedel si to vysvetliť. Ja som však vedel presne o čo ide. Málokedy som tak jasne videl, ako anjel Boží stojí medzi mnou a ním. Preto nemohol ublížiť. Bola to sláva Božia, haleluja! Boh chcel len potvrdiť, že sa ani v 20. storočí nezmenil a je ten istý. Ak je náš život v súlade s Božou vôľou a ak kráčame v Jeho šľapajach, máme šancu prežiť nevšedné veci z nebeského sveta. Aj my môžeme prežiť tzv. „chodenie s Bohom“, ako ho prežil prvý spravodlivý človek - Enoch. O ňom je zmienka v IMoj 5,24: „Enoch chodil s Bohom, ale nebolo ho, lebo ho Boh vzal“ Nemyslím, žeby svet bol vtedy omnoho lepší, ako je teraz. A predsa sa našiel človek, ktorý dokázal sväto žiť. Aj za čias proroka Eliáša ľudia boli skazení a odvrátení od Boha. On však žil takým životom, že ho Boh zo zeme zaživa vzal, takže neokúsil smrť. To je práve dôkazom toho, že aj v bezbožných časoch možno žiť spravodlivým a zbožným životom.

Vzhľadom na spomínané utrpenia, Pán Boh vsutku nechce, aby sme trpeli. Bolo by to absurdné, keby sme tak zmýšľali. On robí naše „bremeno“ ľahké a Jarmo“ užitočné. A nakoniec radostné a slávne. Iba ľudská zloba a hriech robia život ťažký a naposledy neznesiteľný. Pričom prapôvodom všetkého zla, je sám diabol a jeho anjeli, ale zrejme i ľudia, ktorí ho poslúchajú. Božie plány a myšlienky o človeku sú oveľa krajšie než si vieme predstaviť.

Osobne som svedkom toho. Pán Boh nás chce zo všetkých problémov života vyviesť. Zo všetkých hriechov, zo všetkých chorôb aj nedostatkov. To je však možné len v úplnej poslušnosti a viere voči Pánu Bohu, pretože človek je stvorený na obraz Boží. Boh už toto vyslobodenie človeku dávno vydobyl, ale ľudstvo ho neprijalo. Ako to bolo ďalej vo väzení? Ak to bolo možné, spievali sme duchovné piesne, niekedy sme hovorili svedectvá o Kristovi, a väzni nás počúvali. Niektorí z nich prijali Pána a uverili v Neho. Ráz som sa modlil, aby ma premiestnili na iné miesto. Len čo som skončil modlitbu, prišiel strážny a premiestnil ma do druhej cely. Tam boli viacerí a mohol som vo svedčení pokračovať. Bolo to tak, ako keby Boh svojim Duchom rozkazoval, čo majú robiť.

Z väzenia ešte nebolo možné poslať dopis. Keď som sa zato modlil, o niekoľko dní neskôr, otvoril dvere cely ďalší strážny. Bol to priateľ môjho brata. Prv než som ho ja oslovil, oslovil on mňa: „My sa poznáme.“ A prostredníctvom neho, mohol som poslať domov dopis.

Tak plynuli dni plné vzácnych skúseností s Pánom. Som svedkom toho, že Pán Boh svojich neopúšťa a v najťažších časoch je najbližší k ním. Robí to podobne ako rodičia s dieťaťom: keď nevládze ísť, vezme ho na ruky a nesie ho. Takže nohy dieťaťa už nechodia po zemi, iba nohy rodičov. Ako to predpovedal: „Všetci vás budú nenávidieť pre moje meno. Ale ani vlas sa vám z vašej hlavy nestratí“ (Lk 21,17-18). Nespočetne mnohokrát mohol som počuť jeho tichý hlas: „Neboj sa, lebo ja som s tebou.“ Nemyslím si, že každý prežíva podobnú situáciu rovnakým spôsobom. Nemyslím si a netvrdím ani to, žeby mal každý človek prežívať Božiu blízkosť prostredníctvom daru videnia. Aj keď verím, že Kristove slová týkajúca sa ochrany prežívajú všetci skoro rovnako... Spomínané zaslúbenia, ktoré Pán vyslovil, platia pre všetkých bez rozdielu.

Ako som to už vyššie uviedol, prv, než som vstúpil do väzenia, vzali mi Písmo sväté - Bibliu. Vzápätí som dostal od Ducha Svätého útechu. Celkom jasne som uvidel pred sebou otvorenú Bibliu so striebornými písmenami. Bola otvorená na 1Pt, kde je v 2. 3 a 4. kapitole, kde je reč o „Utrpení

kresťana" Duch Svätý prehovoril: 'Neboj sa, moje slovo je duch a život, nikto ho nemôže zničiť' a aj keby nebo a zera pominuli, moje slová nikdy nepominú." Verše, ktoré som vedel naspamäť, som si zapisoval a tak som si tvoril akési „pomocné Písmo sväté". Neskôr, nelegálne, sme dostali celú Bibliu do väzenia. Vo väzení aj v táboroch boli občas dosť prísne prehliadky, počas ktorých kontrolovali každého jednotlivca. Asi dvakrát sa stalo, že Biblia bola počas prehliadky práve u mňa, a nenašli ju. Každý musel prejsť úzkou miestnosťou. Vopred som dostal vnuknutie, že ma nebudú kontrolovať... Nevedel som si to predstaviť. Ako náhle som vošiel do miestnosti, rozviazaní batoh som zložil, ale okamžite zas zaviazal a vyšiel von... Žiaden zo strážcov ma neoslovil, nezastavil, ako keby ma nevideli... Prešiel som bez prehliadky. U Boha nie je nič nemožné. Duch Svätý ma poučoval a potešoval rozličným spôsobom. Poučil ma o tom, ako mám (môžeme) víťaziť nad pokušeniami. O tom som podrobne písal v brožúrke: „Život v známosti Boha." 2. diel.- Za najdôležitejšiu považujem celú duchovnú výzbroj, ako ju uvádza apoštol Pavol v liste Efežanom. Do „Božej výzbroje" patrí: 1. Opasok pravdy. 2. Pancier spravodlivosti 3. Obutie evanjelia 4. Štít viery 5. Prilba spasenia. 6. Meč Ducha a 7. Modlitba v Duchu Svätom. Celá táto výzbroj je darom Ducha Svätého, ktorý je nazvaný aj, mocou z výsosti. (Spomínam to preto, lebo som mal videnie, ako mi anjel Boží priniesol celú duchovnú výzbroj. Videl som ju vo fyzickej podobe, všetky časti a nad nimi bola biela holubica - znázorňujúca Ducha Svätého.) Rovnako dôležité je popri tom aj OVOCIE Ducha Svätého.

Ak Duch Svätý v nás prebýva, prináša prostredníctvom nášho ducha ovocie Ducha Svätého: lásku, radosť, pokoj, a ďalších šesť cností. Aby sme toto ovocie Ducha ustavične prinášali - Písmo sväté nás napomína: „Ducha neuhášajte." „Neprestajne sa modlite." „Vždycky sa radujte" tiež: „Nezarmucujte Ducha Svätého" atď. To sú dôležité pokyny do duchovného života. Keď takto jednáme, Duch Svätý sa od nás nevzdiali a nikdy neopustí. Dušou sme v nebi, lebo kráľovstvo Božie je v nás.

Ďalším dôležitým poučením bolo „O taktike a úskočnosti diabla" a „Ako v Kristu sme, a môžeme byť víťazi." Naš nepriateľ diabol má len toľko prístupu k našej duši, koľko mu dovolíme. A útočí hlavne na „nekryté" miesta našej duchovnej bytosti, tam, kde nám chyba „pancier". Ak sme v Kristovi, sme v dokonalom pancieri.

Ján píše povzbudivo: „Napísal som vám mládenci, že ste silní a Božie slovo zostáva vo vás a zvíťazili ste nad tým zlým." (Un 2,14) Mnohí veriaci ľudia trpia vo svojom živote defenzívou, pretože zanedbali ofenzívu. Zabudli, že Pán im zanechal príkaz: „Choďte a kážte evanjelium, (radostnú zvesť), démonov (zlých duchov) vyhánajte, chorých uzdravujte", atď. Nečinní veriaci ľudia majú omnoho viac pokušení vo svojom živote ako činní. To samé sa týka i vlašných kresťanov. Takí ľudia sa koncentrujú len na seba, sú iba „konzumní" iba prijímajú a málo, respektívne nič nevydávajú. V takomto postoji sa dostávame len do obrannej stratégie. Sme „problémoví". Pán Ježiš nás však povolal do útočnej stratégie. Pomáhať druhým. Akonáhle začneme žiť podľa Božích prikázaní a Jeho vôle, dostávame sa do správnej pozície, čiže do „satanovej opozície" Keď sa však nesnažíme žiť podľa Božieho slova, podľa pravdy, Božích prikázaní ľahko sa môžeme stať obeťou opaku pravdy. Výsledkom toho je, že sme slabí, nestáli, trpíme mnohými porážkami, chorobami. Je to hrozné, že i diabla lož, ak ju uznáme za „pravdu" môže „fungovať ako pravda" hoci nie je pravdou. Na tejto taktike sa poddávajú slabé duše nepravde, nepravým učeniam a nemajú sily jej vzdorovať. Pravde musíme veriť a to z celého srdca a zo všetkých síl. Tak, ako to povedal reformátor Ján Hus. Naopak, lži a nepravde musíme zase odporovať zo všetkých síl. Ak sme v tejto veci ľahostajní, určite neuspějeme, ale viac utrpíme. Kristov kríž je len na strane víťaziacich, na strane Jeho oddaných nasledovníkov. Tak isto aj jeho svätý pokoj, ktorý prevyšuje ľudský rozum.

Zaujímavé bolo aj videnie, ktoré mi Pán dal, predtým, než som zvolil cestu kríža... Videl som vystreté ruky: v jednej bol kalich „horkého nápoja," v druhej kalich s „osviežujúcim nebeským nápojom". Keď som sa napil z prvého kalicha, mal som možnosť napíť sa aj z druhého. Spomenul som si na slová Pána Ježiša Krista:

„Z kalicha, z ktorého ja pijem, budete piť i krstom, ktorým som pokrstený, budete pokrstení." Na úzkej ceste za Pánom niet „strednej cesty."

Utrpenia veriaceho človeka sú preto drahé, lebo sú kvôli Kristovi. Keď nie sú kvôli Kristovi, prestávajú byť drahé a slávne. Sám som mal možnosť trochu telesne trpieť a videl som aj druhých trpieť. Nebol to odrádzajúci pohľad, ale skôr priťahujúci. Videl som, ako bili istého veriaceho brata, až krv tiekla z neho. V okamžiku, keď som sa na neho poďíval, videl som žiariacu trňovú korunu na jeho hlave. Pomyslel som si, či je niečo slávnejšieho na tejto zemi, než mať na tele „jazvy spolupatričnosti“ s Kristom Pánom? Apoštol Pavol na istom mieste pripomína, že i sám dopĺňa Kristove utrpenia na svojom tele za Jeho telo, ktorým je cirkev. Je to priam tajomstvo, ale iste je to pravda. V istom zmysle slova pri plnom vydaní sa Bohu, a službe cirkvi, to platí. Keď oslávený Pán Ježiš Kristus zastavil prenasledovateľa cirkvi Saula, povedal mu: „Saul, Saul, prečo ma prenasleduješ?“ V skutočnosti však Saul prenasledoval Kristovu cirkev. (Sk 10 kap.) Kristus bol v cirkvi. Aj počas bývalého komunistického režimu veľmi mnoho úprimných veriacich ľudí položilo svoje životy. Jedni zahynuli v samotkách, iní v táboroch, ďalší boli vysilení, vyhladovaní, alebo zahynuli v baniach. Aj osobne som bol svedkom toho. Ešte väčšie utrpenie postihlo veriacich ľudí v bývalom Sovietskom zväze v Albánsku a v Číne. Prenasledovanie opravdivých kresťanov vlastne pokračuje. Neprestalo v mnohých štátoch sveta. Preto Písmo sväté napomína: „Pamätajte na väzňov ako spoluuväznení, na tých, ktorí sú v trápení, ako takí, ktorí ste aj sami v tele.“ (Žid 13,3)

Apoštol Pavol píše v jednom liste, že pre evanjelium znáša všetko zlé, až po okovy, ako zločinec. Ale slovo Božie nie je sputané. (2Tím 9) Evanjelium sa musí šíriť, aj v ťažkých podmienkach. Dostal som aj poučenie v tomto smere. Bol som v duchu vo vytržení, videl som našu Zem z výšky, ako ju vidia astronauti. Na otázku, čo vidím, odpovedal som: Našu zemeguľu. Nato som dostal odpoveď: Pamätaj, že jediná ľudská duša je drahšia, ako celá zem. Zem pominie, ale ľudská duša sa nepominie. Je večná, pretože je stvorená na obraz Boží. Posielam ťa k ľuďom, ktorí Boha nepoznajú a nevedia nič o mne... nech je teraz tu tvoje misijné pole...

Potom Pán prirovnal, moje polozenie s prenasledovaním prvých kresťanov v Ríme. Nachádzal som sa vo veľkom Koloseu, ako v Ríme. Bolo v nej mnoho divovej a dravej zveri, od ktorej hrozilo nebezpečie napadnutia... Vtom sa zniesol na budovu väznice veľký biely oblak. Z oblaku vystúpila osoba, ktorá sa podobala na tú, akú opisuje apoštol Ján na ostrove Patmos... Bol to Pán Ježiš Kristus. „Videl som akoby Syna človeka, oblečeného do dlhého bieleho rúcha a cez prsia prepásaného zlatým pásom. Hlavu a vlasy mal biele ako biela vlna, ako sneh a oči ako plameň ohňa... a Jeho hlas bol, ako hučanie mnohých vôd“ (Zj 1,13-15).

Prvýkrát v živote som Ho videl v bezprostrednej blízkosti. Nemohol som sa dívať do Jeho tváre. Mal som dojem, akoby som sa díval do slnka. Preto som sa sklonil k zemi a cez okno som pozoroval toto zvláštne zjavenie. Bol som pri plnom vedomí. Keď prehovoril, všetko umlкло. Jeho slovo zavážilo a všetko Ho počúvalo. Vtedy som porozumel, že Kristovo slovo vládne nad zemou i nebom.

Jeho hlas sa podobal šumu vodopádu, s mnohonásobnou ozvenou. Všetkému som nerozumel. Čo som zaregistroval, bolo asi toto: „Umíknite, rozkazujem vám, nedotýkajte sa mojich služobníkov, lebo kto sa ich dotýka, dotýka sa zreníc mojich očí. Nič proti nim nezmôžete, pretože stojím pri nich. Nieto sily proti mojej sile ani moci proti mojej moci, pretože daná mi je každá moc na zemi i na nebi...“ Keď zaznel tento hlas, tváre dravých zvierat sa zmenili na ľudské tváre. Spoznal som v nich strážcov a tých, ktorí nás vypočúvali, sudcov, atď. Počúvali hlas Kristov. Nemohli urobiť čo chceli, naopak, museli robiť len to, čo Kristus dovolil. Potom sa zjavenie skončilo, oblak sa zdvihol a zakryl osobu Krista Pána. Takéto zjavenie sa mi zatiaľ v mojom živote nezopakovalo. Bola to zvláštna posila, ktorá ma sprevádzala po celú dobu pobytu vo väzení. Na základe tohto zvláštneho zjavenia som pochopil, ako Pán Ježiš Kristus drží všetko vo svojich rukách, ako riadi mnohé udalosti na zemi. Nie je pravdou, že sa Mu niečo „vymyká“ z rúk. Skôr je pravdou, že niektoré, okolnosti dopustí a mnohým aj zabráni, aby sa nikdy nestali. Keby sme všetky problémy života videli pod týmto zorným uhlom, mali by sme k nim správny vzťah. Vzrástla by aj naša viera. Ako vieme z Písma svätého, Pán Ježiš slovom rozkazoval prírode, búrke, stromom, chorobám, aj smrti. Pritom Ho každá vec poslúchala, lebo Jeho moc sa do dnešných dní nestratila. Občas prepožičiava túto moc aj svojim verným služobníkom.

Počas pobytu vo väzení prežil som aj vytrhnutie ducha. Dovtedy som ho nepoznal. Je pravdou, že

dokonale ho nevedel vysvetliť ani apoštol Pavol. Spomína, že pozná človeka v Kristu, ktorý bol vytrhnutý až do raja a potom tiež do tretieho neba... ale nevie, či to bolo v tele, či mimo tela. Ani ja to neviem, iba sa domnievam, že to bolo mimo tela. Jedného večera, keď som ešte nespal, znenazdania som počul zvuk silného vetra... Tento šum sa zväčšoval, a zrazu, spolu s ním sa aj môj duch vznášal do vesmíru. Najprv som uvidel mesiac. Vznášal som sa nad mesiacom a videl som pohoria, krátery, mesačné púšte, a to všetko z veľkej výšky. Potom sa môj duch prešiel popri slnku, kde som zaregistroval iba oslepujúcu žiaru. A ďalej som sa vznášal ku hviezdám. Svetlo a tma sa striedali, až napokon sme boli pri hviezdach Mliečnej dráhy. Zniesli sme sa aj k planétam, ktoré boli o mnoho väčšie ako náš mesiac. Ale i tak sa domnievam, že sme ich videli z veľkej diaľky. Hovorím v množnom čísle preto, lebo až vtedy som zbadal, že vedľa mňa stal anjel. On mi všetko ukazoval a rozprával o Božom stvorení. Boli to nádherné vyhlídky, aké som v žiadnej hviezdárskej knižke nevidel. Potom sa môj duch pozvoľna znášal dolu, až do cely, kde som sa nachádzal. Až potom som mohol otvoriť oči. Počas vytrhnutia, viem, že mal som oči zatvorené.

Podobne ako prvýkrát, aj po druhýkrát som mal podobný zážitok. Bolo to počas modlitby, nespal som, všetko som pozoroval. Lenže s tým rozdielom, že keď som počul zvuk vetra, uvidel som zvláštny nebeský voz. Bol zlatý, ako plápolajúci oheň. Akonáhle sa priblížil ku mne, zbadal som, že som už v ňom... Tento voz sa trochu podobal moderným automobilom, ale taký typ som ešte nevidel. Dej sa opakoval, a silou Ducha Svätého, vznášal som sa na ňom do vesmíru. Po nejakej chvíli, som uzrel pod sebou akúsi planétu... Viem, že sme najprv leteli ponad ňu, videl som ju aj zhora. Potom nebeský voz pristál na planéte a ja som vystúpil. Bol som v raji, nemal som ani kvapku pochybnosti o tom. Všetko, čo som tam videl, to prežrádzalo. Videl som stromy rastliny, krovie, ovocie, kvety najrozličnejších tvarov a druhov. Boli také, aké my na zemi nepoznáme. Hovorí sa, že to, čo Boh stvoril v pozemskom raji stvoril aj v nebeskom. Ale my zďaleka netušíme, čo všetko bolo stvorené v raji. Hovorí sa, že zemský raj Eden, bol prenesený do neba. Dostal som novú reč, avšak, čo bolo zvláštne, že som jej aj rozumel. Bolo to pre mňa zaujímavé, že som vedel stromčeky, ovocie, kvety, zvieratá, vtákov, atď. pomenovať. (Spomenul som si na Adama, ktorý dával mená každému stvoreniu -IMoj 2,20.) Teda, hoci na zemi raj (Eden) zanikol, existuje však v ponebeských oblastiach. Aj Pán Ježiš Kristus sa o tom zmieňuje. (Zj 2,7) Videl som tam bystriny, potoky s krištáľovou čistou vodou, tiež drahé kamene, nie v dekách, ale vo veľkom množstve. Videl som tam skrytú mannu, a biele kamienky, na ktorých budú napísané mená víťazov, (čítame to v knihe Zjavenia v 2. a 3. kapitole.) Všetky veci sa skveli neporušiteľnosťou, ovzdušie bolo presýtené vôňou... Bolo toho však omnoho viac, čo som tam videl a prežil. Všetko som si nedokázal zapamätať a na zapísanie nebola možnosť. Ako pri prvom, tak pri druhom vytrhnutí mal som neobyčajnú túžbu nevrátiť sa už na zem, ale tam zostať. Povedali mi, že ešte nenadišiel môj čas a že ešte ma na zemi čaká mnoho práce. Potom, po prechádzke rajom, som sa znovu vrátil k nebeskému voz. Keď som do neho vstúpil, preniesol ma späť na zem. Nespal som, iba som znovu otvoril oči a šum vetra prestal. Ešte 5 minút po návrate na zem som rozprával tou istou rečou ako v raji. Ale prestal som jej rozumieť.

Túto skúsenosť som prežil práve v deň, keď som mal danú neobyčajnú možnosť vydať svedectvo o evanjeliu. Ale neboli tam len „slastné chvíle“ ale aj ťažké. Jednak v celách, na ubytovniach, na táboroch či na pracoviskách. Diabol ani tam „nespál“ a človek musel stále bdieť, aby obstál v pokušeniach. Po ťažkých chvíľach však prišli požehnané chvíle s Pánom Bohom. V uránových baniach ma Pán zachránil od nebezpečného závalu. Inokedy zas, keď som spával vozne, nevedel som, že niekto hneď pustil ďalší vozeň... len čo som odskočil, veľkou silou vozne narazili do seba. Bola to iba Božia ochrana.

Na niektorých miestach Boh naklonil srdcia vedúcim pracovných čiat. Mohli sme si odpracovať sviatočné dni a potom zostať na ubytovniach. Všade to ale možné nebolo. V táboroch keď sme sa spoznali s ďalšími veriacimi, mali sme možnosť stretávať sa pri čítaní Božieho slova a pri modlitbách. Niekedy sme boli až zo 6-tich vierovyznaní. V súžení padali „hradby“ rozdielnosti názorov a vierovyznaní. Bolo vidieť, že to hlavné, čo zostane a pretrvá veky, bude láska. Boh však v žiadnej situácii nedopúšťa skúšky. Had naše možnosti. Naopak, spôsobuje z nich východisko. (2Kor 10,13.) Skutočná bieda v živote človeka sa neprejavuje stratou hmotných vecí, ani stratou slobody, či zdravia... Boh môže všetko nahradiť, aj oveľa viac, než stratíme. Povedal to aj mojím učeníkom. Keby

tomu nebolo tak, iste by im to nespomínal. Pán Ježiš Kristus zasľubuje 100-násobnú náhradu zato, čo stratíme pre Neho a pre Jeho evanjelium. (Mk 10,29-30) Toto skutočne funguje, ak je naše nasledovanie Krista Pána úprimné. Boh vie aj „ťažké" urobiť „ľahkým", nemožné možným, atď. Lebo u neho je všetko možné.

Život bez Boha, respektívne povrchný náboženský život, prinášajú do života človeka najväčšiu biedu. Ak je Boh Pánom nášho života, On má v rukách náš život, aj okolnosti. Keď sa „vytrhneme" z Božích rúk, nemá nás kto ochraňovať. Vtedy to s nami vyzerá tak, ako keby „Boha nebolo", hoci tomu v skutočnosti tak nie je. Preto apoštol Pavol píše v Liste Rimanom, že od lásky Kristovej nás nemôže nič odlúčiť. Žiadna bieda, žiadne utrpenie, žiadna moc, a to ani ľudská, ani anjelská, dokonca ani život ani smrť. (Rim 8,38-39.) Pán Boh nám dal svojho Ducha Svätého a sprevádza nás celým našim životom, až do konca. Pre úprimne veriaceho človeka je cesta kríža najväčším blahoslavenstvom. Pán Ježiš povedal: „Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo." (Mt5,10) V každom väzení, aj v táboroch, existovali miestnosti, niekedy aj budovy, v ktorých bolo ešte tvrdšie väzenie. Boli to malé betónové miestnosti, často pod zemou, ktoré sa menovali: samoty, kobky, alebo korekcie. Väzni v nich trpeli hladom, zimou aj samotou. Ak niektorý väzeň prestúpil tzv. „táborový zákon", dostal sa tam. Mohol sa tam však dostať aj bez viny... Verejné svedectvo o Kristovi, o viere, bol dostatočným dôvodom, nato aby sa tam človek dostal. Počas môjho pobytu vo väzení, som sa tam dostal 3-krát. Neveriaci ľudia, si tam zúfali, ale veriaci ľudia oslavovali Boha.

Jeden z mojich najlepších priateľov, ktorý uveril na základe môjho svedectva, pretože rozprával aj iným o viere a o svojom obrátení, dali mu zato trest 20 dní samoty. Domnieval som sa, že v tejto skúške nevydrží. Ale, vďaka Bohu, nebolo tomu tak. Modlil som sa za neho. Po 20-tich dňoch, keď ho odtiaľ prepustili, videl som, že mu tvár žiari... Vedel som, že je všetko v poriadku. Pobyt v samote ho ešte viac utvrdil vo viere... Povedal mi, žeby sa nechal aj pokrstiť, lenže tá možnosť tam nebola.

V tábore, kde som sa nachádzal sa rozšírila infekčná choroba. Bola vyhlásená tzv. karanténa, každý sa musel zdržovať na svojej cele, a nikto nemohol ísť do práce. Väzenský tábor sa premenil na „nemocnicu". Mnohí dostali vysokú horúčku, všetci museli ležať. Ja som tiež musel ležať, ale nemal som horúčku, ani som nebol chorý. Takže som mohol iným pomáhať. Počas modlitby som mal zvláštne videnie: videl som duchov tohto infekčného ochorenia. Nachádzali sa v hmle a ranili spoluväzňov. Hneď mi prišli na myseľ slová 91. žalmu: „Nemusíš sa báť ani moru, čo sa prikráda v tmách, ani náказы, čo napoludnie pustoší" Prežil som Božiu ochranu.

Mal som spoluväzňa, ktorý často bral meno Božie nielen nadarmo, ale nám aj zllorečil. Upozorňoval som ho, že je to prestúpenie 3. Božieho prikázania. Pamätám sa, keď som ho napomínal posledný krát... Nasledujúci deň bolo na jeho cele rušno. Keď som sa pozrel z okna von, videl som ako ho vynášali na nosítkach z tábora. Dostal porážku. V Biblii je vážne slovo: „Nemýľte sa, Boh sa nedá vysmievať. Lebo čo človek rozsieva, to bude aj žať" (Gal 6,7). Ďalší väzeň, vedúci smeny, prehánal spoluväzňov zbytočnými a ťažkými prácami. Prehánal aj nás veriacich. My sme sa iba modlili, iné sme ani nemohli robiť. Čoskoro nás zaradili na iné pracovisko, tak sme si vydýchli. On však pokračoval s preháňaním spoluväzňov. V tom, pri práci s transportérom ho stroj ho zachytil, a na mieste usmrtil. Takže aj tu sa splnilo: kto druhému jamu kope, sám do nej spadne.

Takto ubiehali dni, mesiace a roky vo väzení. Skoro na všetky paragrafy, ktoré na nás našli a na základe ktorých nás súdili, keď vyhlásili gmnestiu, vzťahovala sa na ne. Takže aspoň určitá časť núteného pobytu vo väzení odpadla. Iba jeden raz som musel byť až do konca. Trvalo to 2 roky a 4 mesiace. Prvýkrát som sa nachádzal v uránových baniach na jáchymovsku. Po druhýkrát v Míkoviciach pri Liberci. Tretí krát v Mírove, v bývalom hrade, ktoré premenili na väzenie, (nachádza sa medzi mestami, Olomouc a Šumperk) Zaujímavé bolo, že nám Pán vopred ukázal prvýkrát vo sne, a druhýkrát vo videní, že bude vyhlásená amnestia. Odohralo sa to zvláštnym spôsobom. Pre zaujímavosť to stručne opíšem.

Ako som vyššie spomínal, na niektorých pracoviskách bolo možné odpracovať sviatočné dni. Avšak každý vedúci pracoviska to nedovolil. Na tom úseku, kde som vtedy pracoval, nemal som túto

možnosť. Pre nenastúpenie na smenu som najprv dostal menší trest. Po druhýkrát to bol trest 8 dňového pobytu na samotke aj s menšou hladovkou. Nevedel som však, že to budú posledné dni môjho pobytu vo väzení. Prežíval som vnútorný boj... Keď prišiel strážny, aby ma odviezol do samotky, videl som, že s ním prišiel aj satan. Aj pri tejto príležitosti som mohol vydať svedectvo, že je „viac treba poslúchať Boha, ako ľudí". Teda, je dôležitejšie zachovať Božie, než ľudské prikázania, atď. Hoci žiaľ, že často ani sami veriaci nedávajú nato dôraz. Pán Boh je na našej strane vždy, keď konáme podľa Jeho slova! Naopak, nie je, ak nejednáme podľa Jeho slova. (Išlo o sviatočný deň „nedele", v ktorý som vždycky odpočíval a nepracoval) Po vydaní svedectva, prišli mi na myseľ slová zo Zjavenia Jánovho: „Hľa, diabol niektorých vás uvrhne do väzenia, aby ste boli skúšaní a budete v súžení za desať dní, atď." (Zj 2,10) V tomto prípade to bolo väzenie vo väzení. Teda dvojnásobné väzenie. V tomto tábore boli samotky pod zemou. Boli to kobky z betónu, v hornej časti bol malý zamrežovaný otvor. Na podlahe z dreva zbité dosky slúžili ako „postel". Kobka sa podobala hrobu na strednom východe. Mohol som si vziať iba jedinú deku, to bolo všetko a po 2 dňoch dávali iba trochu teplej polievky. Ako som zišiel dolu, do tejto betónovej krypty, uvidel som pred sebou sieň poslednej večere Pánovej aj apoštolov, sediacich s Pánom Ježišom Kristom... Potom mi oči spočinuli na samom Pánovi, ktorý hovoril: „Veľmi som túžil byť s vami tohto veľkonočného baránka, skôr, ako budem trpieť"... Keď vyslovil: skôr, ako budem trpieť, pozrel sa na mňa. Moje oči sa stretli s Jeho očami. Toto bolo po druhýkrát, čo som videl Pána zblízka. Ako keby povedal: nejaká kvapka z toho kalicha sa dostane i tebe... Videnie sa stratilo, ale Božia prítomnosť zostala.

V kobke bolo neobyčajne chladno, lebo vonku ešte mrzlo a bola zima. Teda aj mňa začala trápiť zima. Skoro stále som sa pohyboval a cvičil, ale kobka bola na to malá. Od únavy som si niekedy aj sadol, ale zima ma aj tak triasla. Niekedy sa mi zdalo, že na mňa dolieha teplo. Nevieť však, či to bola horúčka, pretože sa tam zrejme nekúrilo. V noci, sa spať nedalo, ale bolo to aj nebezpečné, kvôli prechladeniu. Popri tom všetkom, bol som v duchu spojený s Pánom. Boli to chvíle rozhovoru s Bohom. On ma vyučoval aj potešoval. Duch Svätý sa prejavil, ako najlepší Tešiteľ. Dával mi silu lásky, radosti a trpezlivosti. Tam som najlepšie porozumel, aká dôležitá je moc z výsosti... Vo vlastnej sile by som určite neobstál. Duchovným zrakom som videl, čo sa deje na tábore, vo svete, aj doma. Pán ma poučoval aj z Písma svätého. Objasňoval mi niektoré state zo Zjavenia Jána, ktoré sú inšpirované Duchom Svätým. Duch Svätý je schopný znovu ich ukázať v takej forme v akej boli pôvodne napísané. Dobré sa pamätám na „otváranie pečatí" Keď došlo na otvorenie 5. pečate...aj ja som videl duše zabitých pod oltárom v nebi, zabitých pre slovo Božie a pre svedectvo, ktoré mali. (Zj 6,9-11) Počul som aj ich volanie: „Až dokedy, Samovládca svätý a pravdivý, nesúdiš a nepomstiš našej krvi na tých, ktorí bývajú na zemi?" Aj toto prorocké videnie zostáva platné a príde čas, keď sa naplní. Ľutujem, že som nemal papier a ceruzku, aby som si to všetko podrobne zaznamenal. Na druhý deň zišiel dolu jeden zo strážcov a prejavil ochotu rozprávať sa so mnou, dokonca o veciach viery. Pán ma opäť posilnil, takže som mu mohol vydať plné svedectvo. Domnieval som sa, že ho za mnou poslali, aby vyzvedal.

Ale nebolo tomu tak. Videl som, ako ruka hrnčiarova vytvára nad ním nádobu... Zaznel hlas: „Neboj sa, len hovor, lebo on je mojou predurčenou nádobou..." Boh mi tiež ukázal, ako Duch Svätý vplýva na človeka, A tiež, ako vplýva zlý duch na človeka. Ktorého ducha človek počúva, toho si k sebe nakláňa a taký duch potom človeka ovláda. Je zaujímavé, že aj neveriaci ľudia, môžu byť pod vplyvom Svätého Ducha, hoci si to neuvedomujú, respektívne nepripúšťajú. Je celkom možné, že to trvá len do toho času, kým sa neuskutoční Boží zámer. Napríklad v SZ-nej dobe, sa o perzskom kráľovi Cýrovi píše: „Opásal som ťa, hoci ma neznáš." (Iz45,5) Aj prostredníctvom týchto zjavení som pochopil príslovie: „Potokmi vôd je kráľovo srdce v ruke Hospodínovej, kamkoľvek Boh chce, tam ho nakloní." Ale aj srdce obyčajného človeka môže byť v ruke Hospodínovej a On ho nakloní, kde chce.

Na tretí deň som mal ďalšie zvláštne zjavenie. Videl som Prahu s prezidentským palácom - Hradčanmi, potom som videl priamo kanceláriu prezidenta republiky. Prezident sedel za stolom a práve podpisoval amnestiu pre viacerých väzňov... celkom jasne som videl listinu i podpis. Najprv som sa domnieval, že je to iba sen. Nespál som, bol som pri plnom vedomí. Mal som pred sebou ešte 5 dní „ostrého väzenia" a ešte viac ako 1 rok na tábore. Keď som o tom pochyboval, zistil som, že

zarmucujem Ducha Svätého... Pán Ježiš Kristus hovoril, že Duch Svätý nám bude predpovedať budúce veci... Videnie pokračovalo a Pán mi ukázal všetkých priateľov, ktorých mi dal počas pobytu vo väzení a v tábore. Iba v duchu som sa s nimi lúčil, inak to nebolo možné. Videl som kývanie rukami, (ako sa to aj vskutku stalo) A konečne, ako stojíme zoradení pred bránou tábora a vychádzame von...

Keď sa priblížila tretia polnoc, od únavy som trochu zaspal, ale bolo to len veľmi krátko. Keď som sa prebudil, zrazu sa v kobke zasvietilo... Nebolo to však svetlo žiarovky, to by som hneď bol rozoznal. Z toho svetla padali kytice kvetov na betónovú podlahu kobky a hneď sa strácali... Bol to ako „pozdrav z neba“, alebo ako nebeská odmena za vytrvalosť a vernosť? Či povzbudenie do ďalšej budúcnosti? Zostať Pánovi verný až do smrti! Keď som sa nad tým zamyslel, znovu sa zotmilo. Po chvíli ticha som počul kroky smerom dolu do podzemnej samoty. Boli to strážnici. Dvere sa otvorili dvere, a oni ma oslovili: „Vy ste väzeň P. G.?" „Áno!" odpovedal som a povedal i svoje väzenské číslo. Oni nato: „Pod'ťe s nami!" Vyviedli ma von... Bolo asi po polnoci. Pripadalo mi to, ako vo sne, ale nebol to sen. Spomenul som si sa Petra v žalári, keď ho anjel vyviedol von. Otváranie dverí, rinčanie reťazí, tma, smer von z väzenského tábora, všetko pripomínalo deje zo skutkov apoštolov... Odviedli ma do protiľahlej budovy, kde zhromažďovali všetkých, ktorí mali byť prepustení. Nikto nevedel pravú príčinu tohto koncentrovania. Niektorí sa domnievali, že budeme preradení do iného tábora. Ja som si spomenul na zjavenie. V tejto budove už bolo príjemné teplo. Vtedy som zbadal, aké mám skrehnuté ruky aj nohy ale napriek tomu som tvrdo zaspal.

Nasledujúce ráno, sa všetko začalo plniť... Najprv sme sa mohli obliecť do vlastného odevu. Potom nám všetkým slávnostne prečítali amnestiu, ktorú udelil prezident republiky. Okolo obeda sme už stáli zoradení pred hlavnou vstupnou bránou tábora. Práve bol slnečný deň a krásne jarné počasie. Vtáci spievali svoje nádherné melódie na ostnatých drôtoch, ako keby zvestovali Božiu radostnú zvesť - evanjelium... A ktorých meno bolo prečítané, tí odchádzali po jednom z tábora.

Pre mňa to bola mimoriadna udalosť. V duši som cítil „predchuť“ budúceho vzkriesenia, toho, čo sa má raz Vskutku udiť. Vypôsobila to vlastne, tá úžasná zmena situácie. Bola to ako cesta „dolinou smrti“. Ešte pred necelým dňom, som bol v betónovej kobke pod zemou, kde to vyzeralo ako v hrobe Pána Ježiša Krista. Tento pozemský prechod mi navodil myšlienky na večný prechod: Keď budeme raz vo večnosti vzkriesení, budeme stáť tiež zoradení pred Božím trónom a naše mená budú čítať z Knihy života. Keď už v oslávených telách budeme kraľovať s Kristom najprv tisíc rokov a to ešte na tejto zemi. Ale potom na večné veky, už na novej Zemi a v novom Jeruzaleme... Keď som si to uvedomil, dušu mi naplnila ohromná vďačnosť. Mal som jedinú túžbu: spievať a oslavovať Boha. Povedal som si: pre Pána Ježiša Krista sa oplatí nielen trpieť, ale aj život položiť. To je výsada, ktorú človek nevie pochopiť.

Ešte som bol v tábore, keď som takto rozmýšľal. Potom som začul svoje meno a keď som prechádzal branou tábora, akoby z neba zaznelo slovo: „Id'ťe do celého sveta a kážte evanjelium každému stvoreniu. A hľa, ja som s vami po všetky dni, až do skonania sveta." Amen. Bol to vlastne opätovaný Kristov odkaz.

Vtedy som pochopil dôležitosť tohto rozkazu. Iste niet dôležitejšieho rozkazu, ako je tento. V istom zmysle, od splnenia tohto rozkazu závisí aj budúcnosť ľudstva, aj jednotlivca. Ako to aj sám Pán povedal, že toto evanjelium kráľovstva bude musieť byť hlásané ako na svedectvo všetkým národom a potom príde koniec. Znovuzrodení veriaci sú soľou zeme a svetlom sveta. Sú jedinou oporou existencie sveta. Ak tu už nebudú, príde náhly koniec... Tak tomu bolo aj pred potopou, aj pri skaze Sodomy a Gomory. Keby sa v týchto mestách bolo našlo 10 spravodlivých ľudí, Boh by bol zabránil ich spustošeniu, keďže sa toľko nenašlo, Pán Boh vyviedol z nich iba Lotovu rodinu. Takto sa skončila jedna etapa môjho života pobytom vo väzení. Ale život v Jeho šľapajach, s Kristovým krížom pokračuje ďalej, ibaže v iných skúškach a pokušeniach. Život veriaceho človeka je ustavičný boj. Zápasí sa o korunu života. Niekedy býva tento zápas ťažký. Ale nikdy to nejde bez kríža. Ak na seba neberieme kríž, strácame požehnanie. Pretože bez kríža nikto nemôže byť Jeho nasledovníkom. Aj utrpenia pre Krista sú milosťou. Mali by sme si ich vážiť. Ak sa im vyhneme, stratíme zároveň vzácne skúsenosti. A naša viera, pretože nie je prepálená, je slabá a nedokonalá. To isté týka sa lásky a nádeje.

Mali by sme o mnoho viac z neba, ak by sme Krista Pána nasledovali v jeho šľapajach. To znamená nevyhýbať sa ťažkostiam, ktoré prichádzajú príčinou zachovávanía Božích prikázanií a nasledovania Pána Ježiša Krista. Satan, totiž najviac bojuje proti tým, ktorí toto robia.

A ešte niekoľko kvapiek sebakritiky. Po všetkých vyššie opísaných zážitkoch, musím zdôrazniť, že ani v živote najlepšieho veriaceho, nie je vždycky „nebo otvorené“. Aj v mojom živote to tak bolo. Ani dary Ducha Svätého, zvyčajne nie sú na dennom poriadku. Podobne je to i s darom videnia. Myslím, že Boh dáva svoje dary v čase najvyššej núdze alebo potreby. V nevyhnutých situáciách. Som presvedčený, že všetky uvedené zážitky, spojené s nadprirodzeným zjavením, možno prežiť aj bez nich. Myslím si, že ovzdušie neba - lásky, radosti a pokoja je tak isto prítomné tam, kde nie je videnia. Uvediem jeden príklad zo Starého zákona, a to príbeh proroka Elizea a jeho služobníka. Keď nepriateľské sýrske vojsko v Dotáne obkľúčilo proroka Elizea, prorok dostal videnie, že aj on je obkolesený nebeským vojskom... Preto povedal svojmu služobníkovi: „Neboj sa, lebo je viacej tých, ktorí sú s nami, ako tých, ktorí sú s nimi!“ Sluha však nič nevidel. Aj keď pravdou bolo, že okolo nich nebeské vojsko skutočne bolo... Až potom, keď sa prorok za neho modlil a Boh mu otvoril oči - videl skutočnosť. Teda aj bez toho, keby nič nevidel, bol by uzrel víťazstvo... (2Kr 6,11-23) Toto platí do dnes. Osobne pevne verím, že tú istú situáciu, ktorú som prežil vo väzení, s darom zjavenia, možno prežiť aj bez daru zjavenia. Duch je pravda, aj slovo Božie je pravda, oboje dáva ten istý výsledok, alebo zážitok. Podstatné je, aby sme sa riadili Božím slovom a Jeho prikázaniami. Potom výsledky sú tie isté. Slová, ktoré vám ja hovorím, sú duch a sú život, povedal Kristus Pán (Jn 6,63). Nech nám Pán Boh dá milosť a múdrosť, aby sme nasledovali Krista v Jeho šľapajach a aby sme neminuli s cieľom obdržať KORUNU ŽIVOTA! Toto želá autor knihy všetkým čitateľom. A: do videnia, ak nie na tejto zemi, tak vo večnosti - u Pána.

CIEĽ BUDOVANIA CIRKVI

**DUCH SVÄTÝ - AKO STAVITEĽ CIRKVI A NOVÉHO JERUZALEMA -
„A NA TEJ SKALE ZBUDUJEM SVOJU CIRKEV, A NEPREMÔŽU JEJ ANI
BRÁNY RÍŠE SMRTI.“ (Mt 16,18)**

Najvznešenejšia záležitosť, najväčšie tajomstvo, cieľ stvorenstva ako aj existencie sveta a človeka, znamená vyššie vyslovená veta samým Kristom Pánom. Na otázku, čo je cirkev, mohli by sme dať viacero odpovedí. Tak isto i na to, čo cirkev nie je.

Správnu odpoveď môže dať iba Písmo sväté. CIRKEV je spoločenstvom ľudí, ktorých Pán Ježiš Kristus draho vykúpil... Boh v Kristovi zaplatil za ňu najdrahšie výkupné. Cirkev je spoločenstvom ľudí, ktorí prežili svoje obrátenie a znovuzrodenie. Je spoločenstvom ľudí, ktorým sú odpustené hriechy a sú naplnení Duchom Svätým... Kristovo vykupiteľské dielo tvorí z nich spoločenstvo s najlepším charakterom, s najlepšimi cnosťami. Cirkev je spoločenstvom ľudí ktorí majú Kristovu lásku. To potvrdil aj sám Kristus Pán: „Podľa toho, všetci spoznajú že ste MOJI UČENÍCI, ak budete mať lásku jedni k druhým“ (Jn 13,35) Pod názov: „cirkev“ môže sa však skryť veľmi ľahko aj „necirkev“. O tom svedčia celé dejiny. Preto aj spoločnosť, hoci má názov „cirkev“ a nie je cirkvou, rozoznáme na princípoch originálneho Božieho slova.

CIRKEV je druhým najväčším zázrakom Božieho stvorenia. Prvým najväčším zázrakom je človek. Medzi Božirri stvorením na zemi neexistoval dokonalejší tvor ako človek. Aby Pán Boh mohol prvému človekovi, Adamovi stvoriť manželku, musel mu otvoriť bok. Podobne, aby Boh mohol pripraviť Kristovi manželku, musel byť aj Kristov bok otvorený. (Na Golgotskom križi bol prebodnutý, musela tiecť Kristova krv...) Manželstvo je iba slabým predobrazom cirkvi. Boh predzvedel cirkev, už pred založením sveta. Korunou celého prvého stvorenstva bol človek, Adam a Eva a korunou druhého bude Kristus a Jeho cirkev, manželka Baránkova, ako to čítame v Zjavení Jána.

Cirkev teda tvoria ľudia, ktorí prežili ZNOVUZRODENIE kajali sa a prijali Ducha Svätého. Ich mená sú zapísané v Knihe života. Toto je podstatné. V Zjavení Jána čítame: „Nevojde do neho nič nečisté, ani ten, kto pácha ohavnosť a lož, len tí, ktorí sú zapísaní v Baránkovej Knihe života.“ (Zj 21,27) Z

tohto vyplýva, že Pán Ježiš nedáva dôraz na kvantitu náboženských spoločností, ale hlavne na kvalitu. To sa dozvedáme z celého Pisma svätého. Tak napríklad v evanjeliu Matúša: „Do života vedie tesná brána a úzka cesta, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú." (Mt 7,14) A na inom mieste zase: „Lebo je mnoho povolaných, ale málo vyvolených." A podobne: „Usilujte sa vojsť tesnou bránou, lebo hovorím vám, mnohí sa budú snažiť vojsť, ale nebudú vládnuť." (Lk 13,24) Tiež: „Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach". Atď. (Mt 7,21) Z citátov vyplýva, čo rozhoduje. Nedočítame sa o povrchných úkonoch, ani o náboženských ceremóniách, tradíciách, či dogmách, atď. Pán Ježiš prehlásil, že Jeho kráľovstvo nie je z tohto sveta. Keby bolo, Jeho stúpenci by bojovali za Neho (Jn 18, 36) A to by nám malo stačiť k porozumeniu.

Cirkev sa tvorí tam, kde sú dvaja - traja znovuzrodení ľudia. Potom sa vytvorí skupina, neskoršie zbor, potom cirkev. Buduje ju Duch Svätý, ktorý si používa Duchom Svätým zmocnených poslov. Niet krajšieho a drahšieho spoločenstva na Zemi, ako tá, ktorá sa tvorí na základoch Božieho slova, a Ducha Svätého.

Ako vieme, niektoré drahokamy v prírode sa dolujú, iné vznikajú, tvoria - ako napr. perly. A takmer všetky musia prejsť procesom rezania, brúsenia, leštenia, atď. Niektoré musia prejsť ohňom, ako, napríklad: zlato a striebro, a to preto, aby boli čistejšie, cennejšie a krajšie. Podobne je to aj s Kristovou cirkvou.

Aj ona prechádza ohňom a čistením. Ako vieme zo Zjavenia Jána, nebeské mesto -NOVÝ JERUZALEM - bude vybudovaný zo samých drahokamov a iných drahých kovov. Tieto drahokamy budú už hotové, nebude treba na nich vo večnosti nič zdokonaľovať. Čas prípravy a zdokonaľovania je tu na Zemi, v tomto živote a na tomto svete.

A teraz niečo vážne: ten, kto sa vyhýba cirkvi znovuzrodených na zemi, vyhýba sa budovaniu nového Jeruzalemu. Nový Jeruzalem sa začína budovať už tu na Zemi. Život jednotlivca a cirkvi prechádza ustavičným čistením: 1. Kúpeľom vody -Božím Slovom (Ef 5,26) 2. Posvätením (IKor 1,30) + (Jn 17,17) + (Zj 22,11) 3. Ohňom (Dan 12,10) + (Mt 3,11) atď. Bez posvätenia nikto neuvidí Pána. (Zid 12,14)

Proces prečisťovania a prepaľovania je pokračujúcim dielom Božej milosti. Božia vôľa je, aj cieľ, aby sme boli, svätí a dokonalí.. Cirkev má byť bezúhonná, bez škvrn a bez vrások, bezvadná, svätá a slávna. O takejto cirkvi platí: „A na tej skale vybudujem svoju cirkev a nepremôžu ju ani brány ríše smrti." (Neznamená to, že je celkom bez chýb a pokleskov, aj preto je v procese čistenia.)

Kristus Pán povedal: „Moje kráľovstvo nie je z tohoto sveta..." (Jn 18,36) Mnohé náboženské spoločenstvá na tomto svete zápasia o prvenstvo, aby ich bolo čo do počtu najviac, aby vládli, vynikli a mali slávu vo svete. Už v dobe Kristovej sa hovorilo, ako čítame: „lebo mali radšej slávu ľudskú ako Božiu" (Jn 12,43.) Zápasit' by sa však malo o Božiu slávu. Táto sláva je večná, má celkom iné dimenzie.

Je pravda, že aj v živote znovuzrodeného človeka sa vyskytnú „zvyšky" starého „ja" - starého človeka. Tieto sa tiež odstraňujú ohňom. Dôležité preto je - telom i dušou spočinúť v Kristovi. Aby sa naplnilo Písmo: „S Kristom som ukrižovaný. Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus" (Gal 2,20) V dokonalom spočinení v Ježišovi Kristovi prežijeme nielen ukrižovanie, ale aj vzkriesenie, (ako to napísal apoštol Pavol: (Fil 3,10) Starý človek nemôže byť vylepšený ani „opravený", on musí byť ukrižovaný. Inými slovami, musí zomrieť, aby mohol povstať nový. Touto cestou dostávame späť obraz Boží (Ten sme stratili pádom prarodičov v raji a získavame späť zásluhou Kristovho vykupiteľského diela.) Niečo však z Jeho „kalichu" okúšame všetci. (Mt 20,23) Apoštol Pavol dokonca hovoril, že „doplňuje ostatky Kristovho utrpenia na svojom tele, za Jeho telo, ktorým je cirkev". Každý úprimne veriaci človek má danú úžasnú výsadu, smieť trpieť pre Krista. „Ak vás hanobia pre meno Kristovo, blahoslavení ste, lebo Duch slávy a Duch Boží odpočívajú na vás, ktorému sa u nich rúhajú, ale u vás ho oslavujú" (IPt 4,14) Je to dané z milosti (Filip 1,29)

Ďalšiu milosť, ktorú môžeme okúsiť ešte v tomto živote je: „ktorého, keď ho teraz aj nezriete, (v tele) jednako veríte a tak plesáte radosťou nevysloviteľnou a oslávenou." (IPt 1,8) Túto radosť nemožno nájsť v ničom, ani v nikom. Nemôže ju nikto vziať, ani dať. Prostredníctvom Pána Ježiša Krista stali sme sa domácimi Božími. Naše občianstvo máme v nebesiach, kráľovstvo Božie máme medzi sebou, aj v sebe samých. Prejaví sa v našej duši, ako: „Spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom," Taktiež Božou láskou, pokorou a trpezlivosťou - Kristovým charakterom. Jeho nasledovníci sú

zapísaní v BARÁNKOVEJ KNIHE ŽIVOTA,

pretože ich život je podobný životu Pána Ježiša Krista. V tom nepomôže žiadna náboženská príslušnosť, ani žiadny zápis do matriky. Bude to náš život, ktorý vypôsobí, že naše mená zostanú zapísané do Knihy života. Hovorí sa, že je mnoho povolaných, ale málo vyvolených. Tiež: Nie každý, kto zápasí, bude korunovaný. (2Tim 2,4) Ide o večný život, alebo večné zatratenie. Od nepamäti si Boh povoláva účastníkov večného kráľovstva Božieho. Stručne to vyjadril prorok Daniel vo svojom prorocke. Dočítame sa o tom z výkladu sna, ktorý mal kráľ Nabuchodonozor. Tajomstvo pochopíme z 2. Kap. 44 verša: „A za dní tých kráľov ustaví Boh nebies kráľovstvo, ktoré nebude skazené nikdy až na veky. A to kráľovstvo nebude ponechané inému ľudu. Rozbije všetky tie kráľovstvá, a učiní im koniec, ale ono bude stáť až na veky.“ (Dan 2. kap.) Inými slovami povedané: to je definitívne víťazstvo svetla nad tmou, dobra nad zlým, kráľovstva Božieho nad kráľovstvami sveta a diabla. Konečné víťazstvo cirkvi Pána Ježiša Krista.

Tento výklad je vlastne adekvátny s výrokom, ktorý vyslovil Pán Ježiš: „A na tej SKALE vybudujem svoju cirkev a nepremôžu jej ani brány ríše smrti.“ Podľa prorocka Daniela (Dan 2,34) bola to SKALA (cirkev) ktorá rozdrtila všetky kráľovstvá sveta, a ono bude stať na veky... (verš 44.) Duchovným pohľadom do minulosti, prítomnosti a do budúcnosti, už vidíme naplnenie tejto prorockej predpovede. Vo svetle Písma svätého môžeme sa už presne dozvedieť, či sme účastníci toho kráľovstva či nie. Či patríme do cirkvi Ježiša Krista, alebo nie. Požiadavky vstupu do kráľovstva Božieho musia byť splnené. Aj táto knižka poukazuje na niektoré z nich. Všetko musí byť v súlade s Božím slovom. Účastníci tohoto kráľovstva vedia, že majú večný život, vedia, že sú spasení, že ich mená sú zapísané v Knihe života. To nie je len presvedčenie, alebo domnienka, to je skutočnosť. Do kráľovstva Božieho vstupuje sa v tomto živote. Kráľovstvo Božie musí byť v nás. Už teraz vieme s istotou že: „Sme pristúpili k vrchu Sionu a k mestu živého Boha, k nebeskému Jeruzalemu a k myriádám anjelov,“ (Žid 12,22) Taktiež vieme, že máme život večný. (1 Jn 5,12-13) Už tu na Zemi, sa budujeme ako živé kamene duchovného domu. To, čo čítame na posledných stránkach Písma sv. vo Zjavení Jána, je vlastne zmyslom všetkého, čo Biblia obsahuje. Je zmyslom stvorenia sveta, stvorenia človeka, zmyslom Kristovho evanjelia.. O knihe Zjavenia platí: „Blahoslavený, kto číta a ktorí počúvajú slová tohto prorocka...“ Nezabudnime na ňu. To je jediný zmysel toho, prečo sme sa stali nasledovníkmi Pána Ježiša Krista.

V Zjavení Jána, je vlastne najvýstižnejší popis NOVÉHO JERUZALEMA. Pri čítaní tejto knihy, sa človek dostáva do čiastočnej atmosféry budúceho veku. Bez Ducha Svätého si ju nevieme ani predstaviť. Iba Duch Boží spytuje hĺbokosti Božie. Predstavme si novú Zem a nové nebesia. Predstavme si Jánovo videnie: „A videl som sväté mesto, nový Jeruzalem, zostupovať z neba od Boha...“ A o niekoľko strán ďalej čítame, že anjel Boží prehovoril k Jánovi a povedal: „Poď, ukážem ti nevestu, manželku Baránkova! A ukázal mi to veľké mesto, svätý Jeruzalem, ktoré zostupuje z neba od Boha a má slávu Božiu...“ (Zj 21,2.10-11) Haleluja!

A keď čítame ďalej o veľkosti a nádhere tohto mesta, zastavuje sa nám dych... To je úžasné a nepredstaviteľné, ale predsa je to pravda! Haleluja! Duch Svätý je ten, ktorý svedčí o tom, a Duch je pravda. Haleluja! Úprimným veriacim je zjavené touto cestou - Jeho Duchom. Keď Pán Boh stvoril taký úžasný vesmír s myriádami hviezd a galaxií, či by nedokázal stvoriť, niečo také, ako čítame vo Zjavení Jána? Musel by byť veľmi „obmedzeným“ a ani by nebol Bohom. Ale sláva a vďaka Mu zato, že je Bohom, lebo Jemu patrí všetka moc na nebi i na zemi. Predstavte si, že by sa niekde zhromaždilo všetko doteraz vydolované zlato na zemi. Zo všetkého množstva by sa mohla postaviť len jedna viacposchodová budova... Toto zlato však by bolo celkom neprieťažné. Napriek tomu, Nový Jeruzalem bude z čistého a priezračného zlata... A nebude to iba jediný palác, ale obrovské mesto, meriace stovky kilometrov, so samými ulicami z priezračného zlata...

Predstavme si štvoruhlasté mesto, ktorého iba jedna strana meria 2220 km! Celý obvod je 4x 2220 km, spolu 8880 km! Mesto so všesmemou dopravou, s diamantovými palácami pre každého veriaceho človeka, ktorý s celým svojím životom nasledoval Krista a žil pre Neho. Mesto so zlatými ulicami, perlovými bránami, atď. atď. Jedna strana mesta zodpovedá vzdialenosti z Bratislavy do Izraela, do

mesta Haiffa. Ďalšia strana zodpovedá vzdialenosti z Izraela až za Kaspické more. Ďalšia strana z oblasti Kaspického mora až po severné Rusko (mesto Veľký Uslug) asi 700 km za Moskvou. A ďalšia strana, z toho mesta až do Bratislavy! Taký je približný obvod mesta nového Jeruzalema. A toto mesto bude z čistého zlata ako priesačné sklo. (Zj 21 kap.) Ale aj ďalšie časti mesta budú zo samých drahokamov... To je nepredstaviteľná nádhera. Nikdy nič podobné sa na Zemi nepostavilo, pretože aj len miniatúra takéhoto mesta by bola veľmi drahá. Apoštol Pavol píše v liste Korinťanom - 1Kor 2,9 že: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo a čo ani len do ľudského srdca nevstúpilo, pripravil Boh tým, ktorí Ho milujú.“ Ale nám Boh zjavil prostredníctvom svojho Ducha.

Toto úžasné Jánovo zjavenie však napokon končí vážnymi napomenutiami a odkazmi, na ktoré by sme nemali zabúdať. Napríklad (Zj 21,27): „A nevojde doň neho nič nečisté, ani ten, kto pácha ohavnosť a lož, len tí, ktorí sú zapísaní do BARÁNKOVEJ KNIHY ŽIVOTA.“ Ďalej: „Hľa, prídem čoskoro a moja odplata príde so mnou, aby som odplatil každému podľa jeho skutkov. Blahoslavení, sú tí, ktorí si perú rúcha, aby mali právo na strom života a aby vošli bránami do mesta.“ (Zj 22,12-14) Všetky Kristove odkazy končia so rovnakým dôrazom na víťazenie: „Tomu, kto víťazí dám jesť zo stromu života, ktoré je prostred raja Božieho“ - „Tomu, kto víťazí, neuškodí druhá smrť“ - „Tomu, kto víťazí, dám jesť zo skrytej manny a dám mu biely kamienok a na kamienku napísané nové meno, ktorého nikto nevie, iba ten, kto ho berie.“ - „Tomu, kto víťazí a kto ostrihá až do konca moje skutky, tomu dám moc nad pohanmi... a dám mu rannú hviezdu“ - „Tomu, kto víťazí, bude odiatí bielym rúchom a nevytrím jeho mena z knihy života a vyznám jeho meno pred svojim Otcom i pred jeho anjelmi“ - „Tomu, kto víťazí, učiním stĺpom v chráme svojho Boha... a napíšem na neho meno svojho Boha, meno mesta svojho Boha, i svoje nové meno“ - „Tomu, kto víťazí, dám sedieť so sebou na svojom tróne, ako i ja som zvíťazil a sedím so svojim Otcom na jeho tróne“. Je to výzva ku svätosti a dokonalosti. To sú predpoklady k dedičnému obdržaniu večného života. Tohto sa dočítame na posledných stránkach Písma svätého. **PRÍĎ, DUCHU SVÄTÝ!**

„**DUCH A NEVESTA HOVORIA: PRÍĎ! KTO POČÚVA, NECH POVIE: PRÍĎ! KTO ŽÍZNI NECH PRÍDE! A KTO CHCE, NECH SI NABERIE ZDARMA VODY ŽIVOTA!**“
KTO VÍŤAZÍ, ZDEDÍ VŠETKO, A BUDEM MU BOHOM, A ON MI BUDE SYNOM.

DUCHOVNÉ PRÚDY NA SLOVENSKU A V ČECHÁCH OD ROKU 1945 AŽ DO ROKU 1995.

Verš: „Vietor kam chce, tam veje, a jeho hlas čuješ, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide.“ (Jn 3,8.) V tomto spise sú uvedené stručné dejiny jednotlivých založených zborov, staníc a diaspór na území Slovenska a Čech, ktoré vznikli zvestovaním plného evanjelia približne od roku 1945 až po rok 1995. Zaznamenávajú sa len prúdy letničného hnutia AC Apoštolskej Cirkvi, skrze pôsobenie Ducha Svätého.

Pre poučenie uvádzam úspechy aj neúspechy práce, založenia a zánik niektorých zborov, či staníc. Zvestovatelia boli obyčajní laickí kazatelia, niekedy len radový členovia zboru. Pretože ruka Pánova bola s nimi, splnilo sa slovo, ktoré je zaznamenané vo sv. Písme: „A Pán pridá k Cirkvi zachránených“ z času na čas. Len ľudské úsilie by bolo nedostatočné- „Vietor kam chce tam veje“, povedal Kristus Pán, a myslel pri tom na vanutie Ducha Svätého. On je neobmedzeným Pánom, a pôsobí hlavne tam, kde sa mu ľudské srdcia otvárajú. Tam, kde sa pred ním dvere zatvárajú, odchádza. On si hľadá ľudské nádoby, ktoré by mohol použiť k šíreniu svojho kráľovstva, a ku sláve jeho mena. On chce disponovať s nami. „A Pán je Duch, a kde je Duch Pánov, tam je sloboda.“ (2Kor3,17) Tam, kde vane Duch Pánov tam sa šíri duchovný život. Tam kde On prestáva vanúť prestáva život, a stým aj pravá sloboda, láska a radosť. Lebo kráľovstvo Božie je spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom. On je hlavnou hybnou silou duchovného života jedinca aj zboru. Pôsobenie Ducha Sv. je neviditeľné, ale jeho účinky sú viditeľné. On mení povahu, charakter, i srdce človeka. To, čo sa

nedokáže rodičovskou či školskou výchovou, to sa môže dosiahnuť pôsobením Ducha Svätého. On vie urobiť z hriešneho aj z nespravodlivého človeka, človeka svätého a spravodlivého. Tak ako čítame: „Jestli je niekto v Kristovi, je NOVÝM STVORENÍM, drevne pomínulo, hľa všetko je nové." (2Kor 5,17)

Vážme si tieto duchovné prúdy, ktoré vanú aj v našej krajine, a dajme im plný priechod, lebo len ono spôsobuje vytúžené blahodarné prebudenie! Tieto prúdy Ducha vanú od samého začiatku na celom svete. Začalo to vyliatím Ducha Svätého na deň Letníc v Jeruzaleme, a trvajú cez všetky storočia do dnešných dní. Je to práca Ducha Svätého, ako Kristus Pán povedal, že: „On keď príde, bude usvedčovať svet o hriechu, o spravodlivosti, a o súde." (Jn 16,8.) Túto prácu on koná pomocou jeho služobníkov i anjelov do dnes. Čím je väčšie vanutie Ducha Sv., tým sú väčšie výsledky pri zachraňovaní ľudských duší.

Vo Písme sv. v Biblii v proroctve Joela je predpovedané o dvoch mimoriadnych vyliatiach Ducha Svätého. Tam čítame, že: „Boh dá Učiteľa, ktorý povedie k spravodlivosti, a zošle nám hojný dážď, podzimný i jarný najprv." (Joel 2, 23) Ten prvý „Jarný dážď" bol v dobe 1 storočia. Ten druhý „Podzimný dážď" bol vlastne v 20. storočí a ešte trvá. Tak isto to potvrdzuje slovo: „A potom sa stane, že vylejem svojho Ducha na každé telo." Túto predpoveď na deň Letníc potvrdzuje aj Apoštol Peter, keď hovorí: „Ale toto je to, čo je predpovedané skrze proroka Joela." Tu zrejme myslel na „Jarný dážď" zoslania Ducha Svätého. A tým Učiteľom je vlastne sám Pán Ježiš Kristus, ktorý Ducha Svätého zosiela.

Vyliatie Ducha Svätého na Slovensku a v Čechách má pramene zrejme v „Podzimnom daždi". Začalo to na konci minulého a začiatkom tohoto t.j. 20. storočia. Najprv to bolo v Amerike a v skoro v tej istej dobe aj v Anglii (V južnom Walese). A odtiaľ sa to rozšírilo do celej Európy. Z Nemecka, z Francúzska a Švédska sa to prenieslo do Ruska, Bulharska, Poľska, Maďarska, Juhoslávie, do Čech a na Slovensko. Ako aj do všetkých ďalších štátov. Už v období medzi 1. a 2. svetovou vojnou bolo na Slovensku a v Čechách niekoľko menších staníc a zborov. Nachádzali sa pri Nitre, v Golianove (Lap. Ďarmoty) v Ašakerte (Starý názov) na Doline, pri Novej Lehote, v Uhrovci a v okolí, potom pod Tatrami, v Batizovciach, v Lipt. Lužnej a v Bratislave bolo to v našom dome. V Čechách to bolo v Úvaloch, v Prahe, v Nejdku u/K, na Morave to bolo na Tešíne vo Sliezsku. Známí bratia v Pánu okrem iných boli brat Zelman, br. Huba, br. Balca, Horevaj atď.

V meste Bratislavy to začalo v rokoch 1934, keď sme bývali v Brenneri (Nový názov: Veľké Pálenisko) na Vodnej ulici č. 38. Pamätám sa, ako k nám prichádzali kazatelia, z Rakúska, zo Švédska a z Nemecka. Niekedy prišlo toľko hostí a priateľov, že zhromaždenie sa muselo odbavovať na dvore. Najbližšia susedná stanica bola v dedine Kitsee (V Rakúsku). Pamätám sa, že sme tam chodievali s rodičmi na bohoslužby. Potom sme sa presťahovali z Brenneru do Ovsíšťu, bolo to r. 1937 (pri Petržalke) na Okružnú ul. č.18. A tu sme bývali aj cez 2. svetovú vojnu, a až do roku 1974. Pokiaľ nás neasanovali. Počas 2. svetovej vojny, bola to stanica viedenského letničného zboru. (Kazateľ zboru s členmi zboru nás občas navštevoval (Rodičia foto: 1+2) (Zbor v Kittse foto: 5)

Keď sa v roku 1945 rodina Viskupova, presťahovala z Kitsee do Petržalky začalo sa so stretávaním aj v ich dome. Bolo to na Sedliackej ul. 6. Definitívne sa až v roku 1948 začalo s pravidelným stretávaním. Boli to rodiny: Gabánková, Viskupova, Blahutová, Záhradská, Sečová, Zsolnayova, atď. (Zbor na Sedliackej foto 6)

V povojnových rokoch s presídľovaním sa presťahovalo mnoho veriacich rodín na Slovensko i do Čech. A to: z Maďarska z Rumunska, z Juhoslávie, z Bulharska. A toto zároveň dopomohlo k vybudovaniu nových zborov a staníc. Aj do Bratislavy prišlo mnoho presídlencov. Potom asi r. 1952 sa zhromaždenie presťahovalo do prenájmu Kalvínskeho kostola. A medzi tým v menších intervaloch času bývalo zhromaždenie v niekoľkých rodinách v mestskej časti v Prievoze. U rod. Sečovej, Zsolnayovej, Sladkej. Keďže legálne sme sa nemohli stretávať, muselo sa celé zhromaždenie sťahovať často z jedného miesta na druhé. Takže roku 1956 sa znovu presťahovalo do Ovsíšťu na Okružnú č. 18. na neurčitú dobu. Najväčšia miestnosť pojala vyše 80 ľudí. A možno

povedať v najťažších časoch v dobe prenasledovania bývalo zhromaždenie v našom dome (foto č. 11) Odtiaľ sa opäť presťahovalo do mesta, keď sa zdarilo zakúpiť dom na Sasinkovej ul. a odtiaľ sa znovu presťahovalo na Sreznenskú ul. č. 2., kde sa nachádza modlitebňa aj ústredie do dnešných dní. Keďže sa počet členov zväčšoval a modlitebňa nepojala viac ako 100 osôb, z tých dôvodov, sa od roku 1990 začala prenajímať sála v dome odborov v terajšom Istropolise. Hlavné nedeľné bohoslužby sa odbávajú teraz v kinosále pre 500 osôb. Počet členov sa pohybuje okolo 250, okrem nečlenov a priateľov. Okrem toho má asi 15 modlitebných skupín, (foto č. 12) Čo sa týka okolia Bratislavy, utvorili sa stanice: V Limbachu, v Šamoríne, v Senci, v Čuk. Pake (foto 13). Do Limbachu sa prinieslo evanjelium z Bratislavy. Uverilo tam asi 12 duší. Potom vplyvom iného učenia sa stanica rozdvajila. Tohto času sa stanica nachádza v meste Pezinku. V Šamoríne utvorilo sa zhromaždenie hlavne z presídlencov z Maďarska, a trvalo niekoľko desaťročí. No keď starší veriaci vymreli, pravidelné zhromaždenia prestali. Ale v poslednom čase uverili nové duše, ktoré zväčša chodia do mesta Bratislavy. Podobný osud stihla aj osada Čuk. Paky, kde bol v dobe rozkvetu 26 členný zbor. Tohto času sa nachádza stanica aj v Senci a v Bernolákove. (V Limbachu bol kazateľom brat Najdek, v Šamoríne, brat Duchaj, v Čuk. Pake, brat Slovinec. V Pezinku brat Štrba, v Senci brat Lacho.) V ďalšom okolí sa nachádzajú zbory a stanice na Túzoku, na Veľkom Mederi, v Dunajskej Strede, potom v Galante, v Sládkovičove (foto. 29) v Seredi. Ďalej v Hlohovci, v Nitre. V tomto okolí bolo prvé zhromaždenie v Lapašských Ďarmotách (druhý názov: Golianovo). Dnes je stanica v Nitre. Smerom na juh je ešte zbor v Nesvadoch (foto 25,27) stanica v Nových Zámkoch a v okolí. Niekedy sa nachádzali stanice aj vo Svätom Patri, v Komárne, a v Kolárove. V súčasnej dobe sú tam len diaspóry, v začiatkoch boli v tých dedinách aj menšie zbory. Teda niektoré zanikli, a zas iné stanice povstali. Na západnom okolí Bratislavy, utvoril sa zbor v Senici n/Myj. (foto 56) stanica v Brodskom v Trnave. Tu vplyvom iného učenia stanica zanikla. Ďalej povstala stanica v Hlohovci. Všetky menované zbory, stanice a diaspóry, som osobne navštevoval a prinášal posolstvo slova Božieho.

V ďalšom okolí západného Slovenska, boli nasledujúce stanice a zhromaždenia. V Dolnom Srní, (foto 73) neskôr presťahovaný do Nového Mesta n/V. Ďalej stanice v Zem. Podhradí, (foto 14) a v Bošáci, ktoré zanikli. V Ivanovciach, dnes v Melčiciach, v Mor. Lieskovom. Severne: V Trenčíne, v Dubnici n/V. (foto 58) V Považ. Bystrici, v Piešťanoch, v Novej Lehote, kde sa odbavovali krsty, (foto 33) Ďalej sa utvoril zbor v Žiline, a stanica v Čadci. V dávnejšej dobe bol zbor aj v Uhrovci, v Top. Podhradí, a stanice v Bánovciach n/B. v Dežericiach, v Kšínnej, a v okolí. Dnes sa zbor nachádza v Topoľčanoch. Na strednom Slovensku sa nachádzajú ešte novo založené zbory: V Martine, v Turčianskych Tepliciach, (foto 54) v Ban. Bystrici, vo Zvolene, a v Lučenci, (foto 23) s niekoľkými stanicami. Vo Vys. Tatrách bola stanica v Tatr. Štrbe, (foto 16) v Nízkych Tatrách v Lipt. Lužnej (=ktoré sa osamostatnilo vplyvom iného učenia -foto 22) Práca sa začína aj v Poprade, v Gelnici a v Krompachoch. (Mávali sme stanové zhromaždenia aj vo Vys. Tatrách (foto č.26) Na východnom Slovensku vznikol najväčší zbor v Pereši - Košice, (foto 79) Dnes musia prenajímať v meste sálu pre 500 ľudí. Predtým existoval iba zbor v Gelniciach a niekoľko staníc v okolí: V Silici, v Rožňave, Sil. Jablonici, v Háji, v Paline a v Michalovciach. Neskoršie na vých. Slovensku, bol založený zbor v Humennom, v Trebišove, so stanicami, vo Vranove, v Bystrom, vo Svidníku a v okolí týchto miest. Pomocou týchto zborov a staníc vznikli aj charizmatické skupiny (a zbory), oddelením sa, ktoré v spise nespomínam. Lebo sa po určitom čase osamostatnili. Viacero letničných zborov, počas prenasledovania sa pridali k cirkviam, ktoré mali povolenie. Napríklad k Jednote bratskej, k Baptistom, k Metodistom. Po roku 1996 vznikli opäť ďalšie, ktoré však už nespomínam.

DUCHOVNÉ PRÚDY V ČECHÁCH A NA MORAVE.

Tak podobne ako na Slovensku, mal som možnosť sledovať budovanie duchovných zborov aj v Čechách (a na Morave) Tieto prúdy prenikli sem. z Nemecka a z Poľska. Cez Tešínsko. Tu prvé zbory vznikli v Hrádku v/Sl. V Neboroch a v Žukove. V časoch keď bolo prenasledovanie pripojili sa niektoré zbory k tzv. Jednote bratskej (Bývalá. Česko-bratská cirkev.) Tí, ktorí sa nepripojili stretávali sa nelegálne ďalej. Takže práca sa vyvíjala, a Božie kráľovstvo sa šírilo. Osobne, s pomocou Božou prinášal som dobrú zvesť na Moravu i do Čech. Do Břeclavy, do Strážnic, do Uherského Hradišťa, (foto 15) do Uhorského Brodu (aj Nivnic), (foto 78) do Zlína, do Valašského Meziříčí, do Kroměříže do Kvasíc, atď. A na Sliezsku do Ostravy, Havířova, do Nebor, do Žukova, do Trínca - Vědní, (foto

17) do Bystrice, do Oldřichovic, do Hrádku ve Slézsku, do Jablunkova, a do dalších nemenovaných dedín.

Vo viacerých, z týchto menovaných miest neskoršie boli založené zbory a stanice, ktoré trvajú do dnešných dní. Ako najväčšie povstali v Uhorskom Brode a v Třinci (Vo Vendryni) (V Třinci mal zbor už 50 členov, keď som krstil posledných 10 duší.)

Pán pridával k počtu zachránených a v okolí týchto zborov vznikli potom už ďalšie stanice, aj zbory. Napríklad v Olomouci v okolíu Břeclavi, v Hodoníne, v Kromeríži, atď. Na strednej Morave som prinášal evanjelium v Hraběticiach, v Znojme, v Brne až po mesto Olomouc. Skrze tamojších uverených bratov sa rozšírila duchovná práca do ďalších miest, ktoré už nemenujem. Tak napríklad zbor v Třinci má okolo 6 staníc, taktiež zbor v Brne, v Břeclavi, v Uh. Brode, atď. V Brne sa začalo prebudenie v baptistickom zbore, kde bolo Duchom Svätým pokrstených asi 30 duší. Keď títo veriaci sa začali osobitne stretávať postupom času pribúdalo vždy viac a viac duší. Vznikli aj mnohé nové charizmatické hnutia, ktoré tu neuvádzam. (Pretože niektoré spôsobili viac ujmu, ako úžitku pri budovaní cirkvi. Do všetkých týchto menovaných zborov a staníc som osobne chodieval a prinášal zvesť radosti. Na viacerých miestach som odbavoval vodné krsty, Božie služby, takže neskoršie prišlo prenasledovanie a dostal som sa i do väzenia. Božie dielo i tak pokračovalo. Bez zastavenia sa šírilo, a šíri do dnešných dní. Božie dielo nezastaví prenasledovanie, ani väzenie. Tak ako apoštol Pavol hovorí, že slovo Božie nemôže byť poviazané. A Pán povedal, že Jeho cirkev ani brány ríše nepremôžu...

Čo sa týka samotných ČECH, duchovné prúdy prenikli najprv do Prahy, do Úval, do Nejdku u/KV. V Prahe sa stretávali na Myslíkovej ul. (Br. Tefř, bol tam kazateľom v ten čas.) Keď stretávanie bolo zakázané, nelegálne pokračovala práca ďalej. Pred prevratom sa stretávali naposledy u br. Kocúra P. na ulici Svornosti (Na Smíchove.) Po revolúcii prešli hneď ku Metodistom. kde prenajímajú ich modlitebňu. V prítomnosti sa stretávajú aj v predmestí Prahy, v kultúrnom dome v Štěrboholách, a raz do mesiaca v strede Prahy.

Prvé stanice (zbory) vznikli v Čechách v Chomutove, v Lounoch, v Podbořanoch. V severných Čechách to boli: Rychnov, a Turnov, Jaroměř a Kolín, Liberec, Havl. Brod a Kutná Hora, Choceň. Neskoršie vznikli nové zbory a stanice: V juž. Čechách to je v Č. Budějoviciach, v Třeboni, v záp.Čechách je to v Nejdku u/KV. Potom v Ostrove n/Oh. v Klášterci n/Oh. a v Kladne. Zrejme tak isto ako na Slovensku tak isto i v Čechách vzniklo nesmierne mnoho iných charizmatických skupín veriacich, ktoré tu nespomínam.

Toto by bolo veľmi stručné opísanie duchovných prúdov na území Slovenska, Čech i Moravy, v rozpätí medzi rokmi 1945 až 1995. Viacero správ ste sa dočítali z obdobia týchto rokov - v tejto knižke. Pre utvrdenie týchto správ rozhodol som sa pridať i viacero fotografických záberov. Sú to zábery z duchovnej práce a činnosti, doma i v zahraničí.

ILUSTRAČNÉ VYSVETLIVKY

K VÝZNAMNÝM BIBLICKÝM DEJOM ZO STAREJ A NOVEJ ZMLUVY. STRATENÝ RAJ.

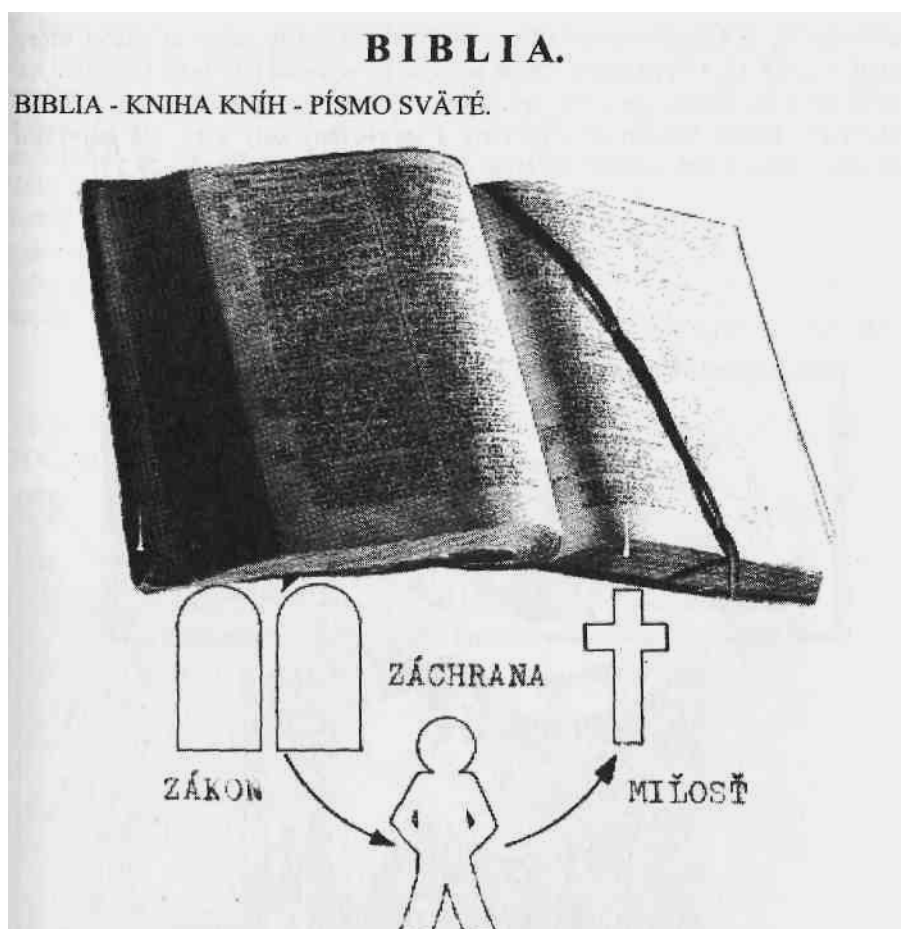

Na počiatku, keď Boh stvoril nebesia a zem, je sedemkrát poznamenané, že to čo Boh stvoril, bolo dobré. Keď stvoril človeka, nepostavil ho na púšť, ale do raja. Vlastnil slávu Božiu mal obraz Boží, bol v nádhernej pozícii. Keď však vážne prestúpil Boží zákon, musel byť z raja vyhnaný a stratí, pôvodný obraz Boží. Pán Boh ale človeka neopustil, ešte v raji prisľúbil, že pošle VYSLOBODITEĽA... (IMoj 3,15) Od toho času neúnavne pracuje pre dobro človeka. Chce ho priviesť do pôvodného stavu ako aj na pôvodné miesto. Svedčí o tom aj výrok, keď dokončil dielo zmierenia na Golgotskom kríži, vyslovený kajúcemu lotrovi: „Iste ti hovorím dnes budeš so mnou v raji.“ (Lk 23,43) Svedčia o tom dejiny, aj Písmo sväté. Je tu stály boj medzi dobrom a zlom aj zápas o dušu človeka. Boží Duch chce ho zachrániť, zlý duch zatradiť. Hriech sa rozmnožuje, preto adekvátne s ním sa rozmáha i bieda, choroby, atď. Prvý svet musel byť zničený vodou (potopou), a terajší *má* byť zničený ohňom... (2Pt 3,6-6) Ľudstvo so svojou skazenosťou vyvolá predčasný súd. Tak, ako sa to stalo v Sodome i v Gomore. Ale Boží ľud bude zachránený, tak ako bol zachránený i Lot so svojou rodinou. (IMoj 19. kap.) Bude to Kristova cirkev, t.j. vykúpení veriaci ľudia, ktorí cestou pokánia prežili znovuzrodenie.

BOŽIA REČ dolieha k človeku ustavične. A to prostredníctvom: 1. PRÍRODY 2. DUCHA SVÄTÉHO 3. SVEDOMIA 4. BOŽIEHO SLOVA 5. JEŽIŠA KRISTA. On nenechal seba samého bez osvedčenia. (Rim 1,19-20) Je tu stála reč. Ak je vnútro človeka čisté, túto reč počuje. Ak je porušené prestáva ju počuť. Príroda hlása Božiu slávu. Duch Svätý tiež usvedčuje svet, veriacich uvádza do pravdy, vyučuje a je im Tešiteľom po celý ich život. Svedomie, upozorňuje a obviňuje dušu človeka, pokiaľ je čisté. Božie Slovo je priamou Božou rečou. Ono je svetlom na ceste života. Má najväčšiu autoritu. Na súdnom dni bude súdiť každého človeka. Aký je vzťah človeka k Božiemu Slovu, taký je voči Bohu. Pán Boh je na úrovni Slova. „Na počiatku bolo Slovo... a to Slovo bol Boh" (Jn 1,1-2) V posledných časoch k nám prehovoril v osobe Syna Božieho, Pána Ježiša Krista, ktorý je Sudcom živých aj mŕtvych. (Žid 1,1) Preto sa píše, že: „Slovo sa stalo telom." Toto Slovo súvisí s napísaným Božím slovom, ktoré máme v Biblii.

V Liste židom je dôležité upozornenie (Žid 4,12.13)

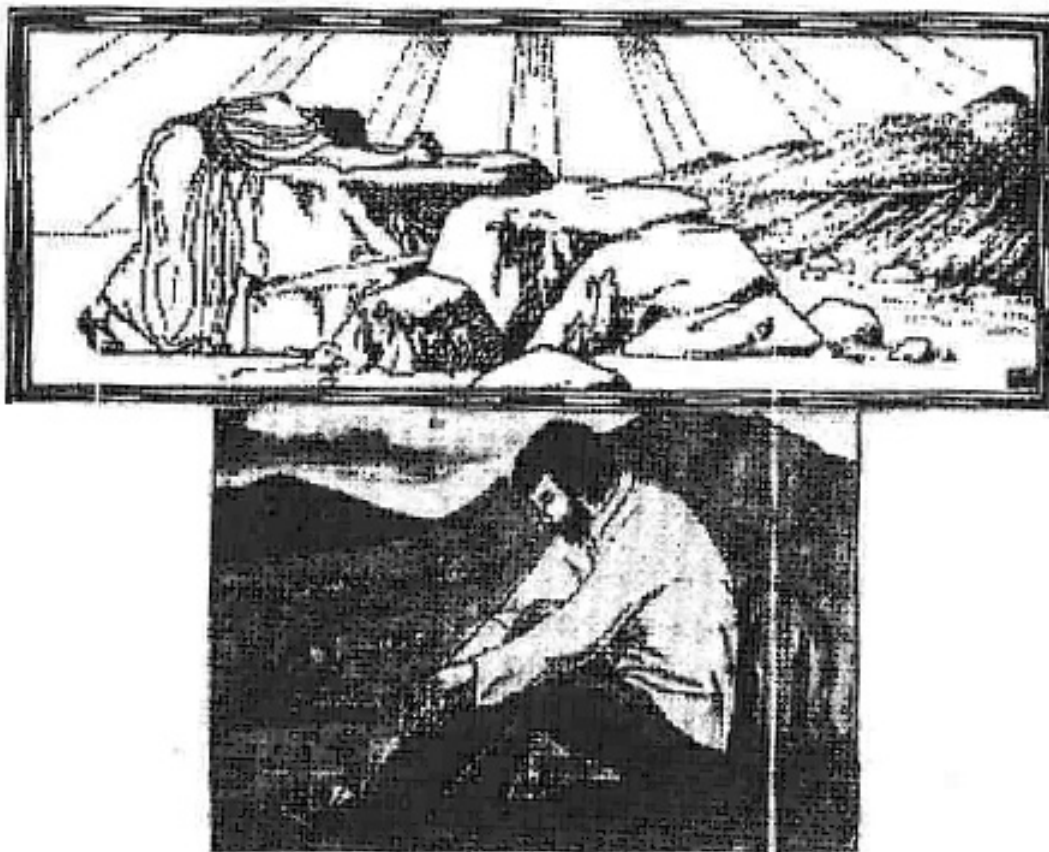

Je jediná kniha napísaná prostredníctvom inšpirácie Ducha Svätého. V nej je priama Božia reč, slovo, ktoré vyšlo z Božích úst. Obsahuje Boží zákon, Starý a Nový zákon, ktoré vznikli na základoch Starej a Novej zmluvy. „Zákon je daný prostredníctvom Mojžiša, milosť a pravda sa stala cez Pána Ježiša Krista" (Jn 1,17) Božie slovo je nepominuteľné. Pán Ježiš nezrušil zákon, ale ho naplnil. (Mt 5,19-20.) Zákon nás priviedol ku Kristovi, teda k Záchrancovi, a preto spasení bývame z milosti, bez skutkov zákona. Iba obetný a obradný zákon zanikol, ostatné zostávajú v platnosti Vysvetľuje to apoštol Pavol vo svojich listoch. Cesta spasenia je opísaná v Liste Efežanom (2,1-10) Božie slovo obsiahnuté v Biblii, je pokrmom pre dušu človeka. Je ako chlieb, svetlo, meč, zrkadlo, kladivo, semeno, mlieko, oheň voda a všetko, čo denne potrebujeme. Denne ju máme čítať. Bez nej sa nedá žiť. Aj keď je veriaci človek spasený z milosti, cez znovuzrodenie (zákon Ducha života) v Kristu Ježišovi je oslobodený od zákona hriechu a smrti. Takže nová pozícia, do ktorej sa dostal a Duch Svätý mu dáva silu zachovať zákon, ktorý nebol zrušený, t.j. 10 prikázaní. Platné zostáva, čo povedal Pán Ježiš

Kristus: „Ak chceš vojsť do života, zachovaj prikázania!" Všetky prikázania máme v Biblii. (Mt 19,17) Božím slovom je udržovaný a spravovaný celý svet. Má najvyššiu autoritu. „Nebo a zem pominú, ale moje slová nikdy nepominú." (Mt 24,35)

POKÁNIE

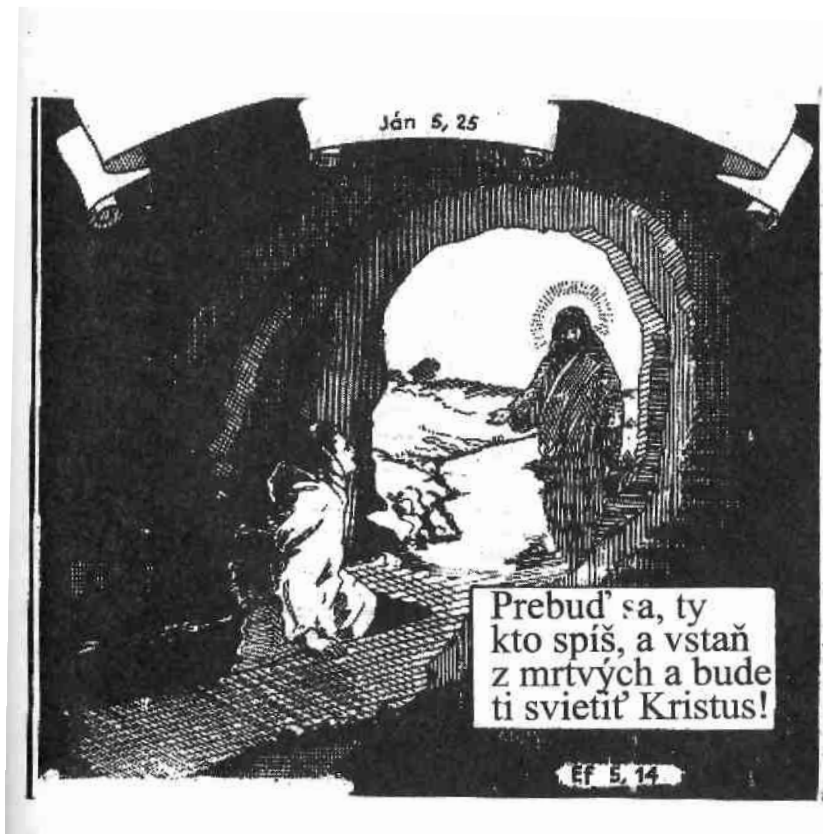
ZÁKLAD ZNOVUZRODENIA A NOVÉHO ŽIVOTA.

Príčinou hriechu nevery a neposlušnosti človek stratil s lávu Božiu a bol vyhnaný z raja. Preto len cestou poslušnosti a viery môže získať späť slávu Božiu a vrátiť sa do raja. Z toho dôvodu jeden z najdôležitejších a nevyhnutných krokov je POKÁNIE, kajanie sa. Ak by sme duchovný život pr podobnili k stavbe domu, základom domu musí byť pokánie. Ďalšou stavbou sú kroky viery cieľom naplnenia každej spravodlivosti. Pokánie a zachovávanie Božích prikázaní je branou do večného života. (Lk 13,3) (Mt 19,17) Bez pokánia nemôže človek prežiť zno^zrodenie ani zmenu svojho myslenia. Bez opravdivého pokánia aj vodný krst je neplatný. Čítaj (Mt 3,7-8) Tiež i ďalšie vonkajšie úkony. Podstatná je vnútorná zmena a byť v Kristu. Pretože platí: „Ak je niekto v Kristovi - je NOVÝM STVORENÍM. Staré pominulo, hľa, všetko je nové." (2Kor 5,17) Pokánie pozostáva z: 1. Uvedomenia si vlastného stavu. 2. Osobného rozhodnutia. 3. Priznania a vyznania svojich hriechov. 4. Ľutovania vlastných hriechov 5. A ich vyrovnanie 6. Z urovnania vykonaných škôd 7. Z modlitby, prosby za odpustenie a prijatie do cirkvi znovuzrodených. Taký človek nemôže mať nikoho komu by neodpustil. V procese pokánia rozhoduje i vôľa človeka. Musí chcieť kajať sa. Také pokánie vypôsobí 180 stupňový obrat v živote človeka. Človek znenávidí každý hriech a zlovyk. Neobyčajne si zamiluje to čo je dobré. Znenávidí svet, márnosti a pýchu života. Napriek, tomu si neobyčajne zamiluje Krista a šírenie Jeho kráľovstva. A v nebi to vypôsobí nevšednú radosť, radosť majú aj nebeský anjeli.

PRECHOD ZO SMRTI DO ŽIVOTA

„ISTE, ISTE VÁM HOVORÍM, ŽE IDE HODINA A IE TERAZ, KEĎ MŔTVI POČUJÚ HLAS SYNA BOŽIEHO, A TÍ, KTORÍ POČUJÚ, BUDÚ ŽIŤ.“

(Jn 5,25) V raji človek stratil večný život. Jeho duch bol v priamom kontakte s Bohom. Okamžikom zhrešenia, jeho duch sa stal mŕtvym. Takto bola narušená harmónia jeho ducha duše a tela, so svojim Stvoriteľom. A to sa prenieslo na jeho celé potomstvo. Človek bol (a je) „odrezaný“ od zdroja života, ktorým bol sám Boh. „Sme mŕtvi vo svojich vinách a hriechoch“ (Ef 2,1) Ale ten, kto dopočuje hlas Syna Božieho, duchovne ožije - vyjde z hrobu. Je to duchovné vzkriesenie. Prejde zo smrti do života, ako to čítame v Jn 5,24. V Jeho duchu sa obnoví stratená harmónia a kontakt s Bohom, duša a telo sa tým posväť. Telo však zostane smrteľné, neobnoví sa až do dňa vzkriesenia. Slovo Kristovo kriesi duchovne, ale príde hodina, keď bude kriesiť aj telesne... Tak ako povedal: „Nedivte sa tomu, lebo príde hodina, v ktorú všetci, ktorí sú v hrobách počujú Jeho hlas, a vyjdú tí, ktorí dobre činili na vzkriesenie života. Ale tí, ktorí zle robili, na vzkriesenie súdu.“ (Jn 5,28-29) Teda za 1. človek musí počuť, za 2. musí veriť, za 3. jednat' podľa slova. Lebo viera bez skutkov je mŕtva. Prijaté slovo uvádza do činnosti. Tak, ako v podobenstve Pán povedal, že semä, ktoré padne do dobrej pôdy, prináša úžitok.

GOLGOTA

MIESTO ZÁCHRANY ČLOVEKA I ĽUDSTVA.

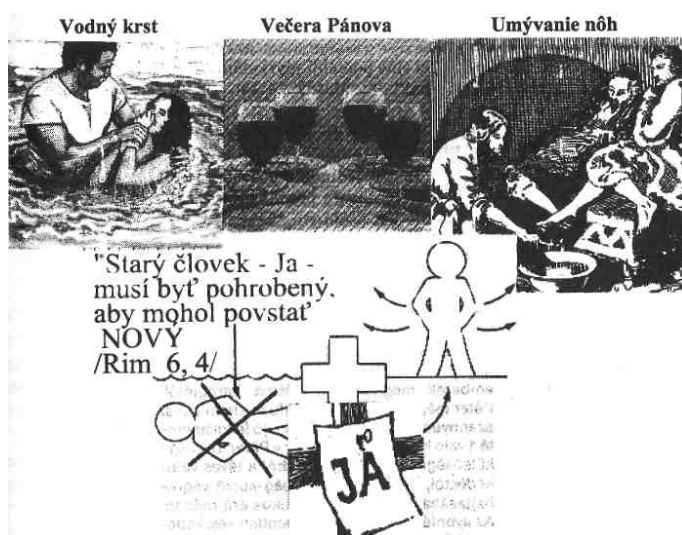

Dielo záchrany zo strany Pána Boha. Splnenie najväčšej úlohy pre ľudstvo, ako je napísané v Jn 3,16: „Lebo tak Boh miloval svet, že Syna svojho jediného dal, aby nikto, kto v Neho verí nezahynul ale mal život večný“.

Cieľ stvorenia sveta, zeme, neba, človeka aj všetkého stvorenia... Splnenie všetkých Božích plánov, stredobod dejín... je vlastne obetovanie Syna Božieho. „Hľa, Baránok Boží, ktorí snímá hriech sveta!“ (Jn 1,29) Pre záchranu prarodičov muselo padnúť v obeť zvierat. Pre záchranu Izraelského národa, muselo byť obetované zvierat. Pre záchranu sveta - musel byť obetovaný Boho-Človek, SYN BOŽÍ - PÁN JEŽIŠ KRISTUS - MESIÁŠ. Písmo sväté učí, že sme všetci boli v Adamovi, keď zhrešil v raji. (tým pádom, prešiel hriech na celé ľudské pokolenie.) Ale vďaka Bohu, že sme zároveň boli aj v Kristovi, keď zomrel na Golgotskom kríži. On si na seba vzal celé ľudské pokolenie aj s hriechmi... A na našom mieste zomrel ON... Odpýkal za nás večné zatratenie, peklo. Už nikto na svete nemusí zahynúť pre svoj hriech! Ak niekto predsa zahynie - tak len preto - že toto spásenosné dokonalé záchrany dielo neprijal!

Evanjelium Kristovo je mocou Božou na spasenie KAŽDÉMU VERIACEMU. (Rim 1,16) Toto dielo záchrany je 100% -né. K tomuto nemôžeme nič pridať, iba ho prijať, ako Písmo hovorí: Jn 3,36 Rim 5 kap. Kor 1,11! atď.

VONKAJŠIE ÚKONY DIELA ZÁCHRANY PRI ČLOVEKU

Musíme si uvedomiť, že pri obrátení a znovuzrození najpodstatnejšie je to, čo sa odohrá vo vnútri duši človeka. Najmä to, či je náš „starý človek ukrižovaný". A či sa splnilo slovo napísané v Gal 2,20: „S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už viac nie ja, ale žije vo mne KRISTUS!" Existujú však i vonkajšie úkony znázorňujúce podstatný vnútorný dej. Všetky tieto vonkajšie úkony bez vnútorného prežitia bývajú bezvýznamné. Sú to: 1. Vodný krst 2. Večera Pánova 3. Umývanie nôh. Symbol krstu je napríklad na odpustenie hriechov. Pokrstení bývame v Jeho smrť, aby sme mali účasť na Jeho vzkriesení. Prijímanie Večery Pánovej je na pamiatku Jeho smrti, na obnovu Jeho zmluvy, atď. Umývanie nôh je hlbokým vzorom pokory a služby jeden druhému, ktorú by sme nemali nikdy zanedbať. Všetko má hlboký význam. Všetky tieto vonkajšie úkony bez vnútorného prežitia sa môžu stať len „obradom", pričom nemusíme nič z podstaty prežiť. Preto i Ján Krstiteľ napomínal: „Vretníčiie plemä, ktože vám ukázal, aby ste utiekli budúcemu hnevu? Neste tedy ovocie hodné pokánia!" atď. (Mt 3,7-11) Takže len na základe vnútornej premeny duše, nadobudnú vonkajšie úkony skutočnú platnú hodnotu. (Naše „ja" musí byť pohrobené, aby mohol povstať nový človek - NOVÉ STVORENIE.- Všetky uvedené vonkajšie úkony majú sa konať podľa učenia a praxe Písma svätého. Tragické však býva, keď sa na tieto vonkajšie veci, dáva väčší dôraz, ako na vnútorné prežitie...) Takto sa Kristova cirkev zbytočne štiepi, rozdeľuje a prináša mnoho zbytočnej duchovnej tmy na hynúci svet.

Kristus Pán predsa nikdy nepovedal, že po presnosti vonkajších úkonov pozná svet, že ste moji učeníci, ale: AK BUDETE MAŤ LÁSKU MEDZI SEBOU!! (Jn 13,35)

Zoslanie Ducha Svätého

DEŇ LETNÍC (TURICE) - KRST DUCHOM SV.- MOC Z VÝSOSTI.

Je jedno z veľkých Božích zaslúbení do života všetkých Božích detí -znovuzrodených kresťanov. Podľa slova: „Lebo vám patrí toto zaslúbenie a vašim deťom a všetkým... koľkýchkoľvek si povolá Pán náš Boh." (Sk 2,39) Prejavom prijatia Ducha Svätého je OVOCIE Ducha Svätého a druhým adekvátnym prejavom je hovorenie novým jazykom. Pán Ježiš o ňom hovorí ako o VODY ŽIVEJ, o PRAMENI, a o RIEKE. Tak ako vodný krst sa uskutočňuje „ponorením" do vody, krst Duchom Svätým je vlastne „ponorením" v Ducha. Podľa učenia Ježiša Krista „voda života", ktorú prijme veriaci človek, sa v ňom premení na „PRAMEN" vyvierajúci do večného života. Čiže človek sa sám stane „žriedlom". Mnohí veriaci, aj keď prežili krst Duchom, nestali sa „žriedlami". Preto málo zo seba vydávajú. Duch Svätý je bohatým Pánom, ako i darcom. Okrem 9 druhov ovocia Ducha Svätého má 9 rôznych duchovných darov. (IKor 12 a 14 kap.) Život veriaceho človeka (môže) a má byť duchovne bohatý... O tom hovorí celé sväté Písmo. (Žalm 23. Jn 10,10)

Večný život

AKO SI UDRŽAŤ VYDOBYTÝ VEČNÝ ŽIVOT?

Predovšetkým si máme uvedomiť, že sme v Božích rukách. „Ja im dávam večný život... a nikto ich nemôže nevytrhnúť z ruky môjho Otca.“ (Jn 10,28-29) Toto je skutočnosť. Prešli sme zo smrti do života. Tento život ale má tiež svoje zákony. Tak ako všedný život. Ak by naše telo (pľúca) nedostali vzduchu, stravy, vody, pohybu, spánku, atď. po čase by ochorelo a zomrelo. V duchovnom živote je to presne tak. Život večný si teda udržíme:

1. Pravidelným navštevovaním Bohoslužieb. V chráme i po domoch, ako to robila prvá cirkev. (Sk 2,46) Bez obecnstva Božích detí žiť nemôžeš.
2. pravidelným modlitebným životom. Modlitba je „dychom“ veriaceho človeka. „Neprestajne sa modlite. Za všetko ďakujte“ (1Tes5,17) Je náplňou života znovuzrodeného človeka. Bez

- modlitby duchovne žiť nemôže.
3. pravidelným čítaním Božieho slova. Slovo Božie je pokrmom pre znovuzrodeného veriaceho človeka. Bez nej nemôže žiť.
 4. pravidelným hovorom, svedčením o Kristovi. Kto Mňa vyzná pred ľuďmi, toho ja vyznám pred Otcom nebeským a Jeho anjelmi. (Mt 10,12-13) Spoločnosť pre znovuzrodeného človeka je nevyhnutná. Tak, ako keď sa narodí človek, nemôže byť bez opatery, tak ani znovu zrodený do Božieho kráľovstva. Ako to hore znázorňuje obrázok, spoločenstvo je nutné každého s každým. Cirkev je budúcou stavbou nového Jeruzalema. Buduje sa len v spoločenstve znovuzrodených veriacich ľudí, ktorých mená sú napísané v Knihe života. Nemôže sa budovať bez spoločenstva.

Božia výzbroj

Apoštol Pavol píše v Liste Efežanom: „Oblečte si celú ZBRAŇ BOŽIU, aby ste mohli obstáť proti taktike a úskočnosti diablovej. Lebo nie je nám zápasíť s krvou a telom, ale s mocami zlosti v ponebeských oblastiach.“ (Ef 6,11-18) Byť v „pancieri“ to znamená: byť v Kristu. Písmo hovorí: „Ak je niekto v Kristovi, je NOVÝM STVORENÍM, drevne pominulo, hľa, všetko je nové.“ (2Kor 5,17) Byť v pancieri, znamená tiež, nemať nekryté miesta. Pretože satan útočí na nekryté miesta duchovnej bytosti človeka. Božia výzbroj pozostáva z: 1. Opasku pravdy, 2. Panciera spravodlivosti, 3. Obutia evanjelia, 4. Štítu viery, 5. Prilby spasenia, 6. Meča Ducha a 7. Modlitby v Duchu Svätom. Láska je pritom „pojivom dokonalosti.“

Najväčším nepriateľom pre znovuzrodeného človeka je jeho vlastné „JA“ a telo. (Rim 8,12-13) Potom je to svet s jeho žiadosťami. Tu sa myslí nato, čo je hriechom (1 Jn 2,15-17) Potom samotný diabol. Hoci je diabol najväčším nepriateľom pre človeka, je porazenou mocnosťou. Je odsúdený, jeho hlava je rozdrtená. (IMoj 3,15) Je z časti „poviazaný“. Má iba toľkú moc, koľkú my mu dovolíme. (Ak má viac, stane sa to len určitým „vyprosením nás od Boha“ (Príbeh učeníkov, Petra, Jóna, atď.) (Lk 22,31-32)! Pán Ježiš Kristus nám vydobyl právo a moc nad každou mocou nepriateľa a nič nám nemá uškodiť. To je pravda. Keď tejto

pravde neveríme a náležité ju nevyznávame, dávame mu príležitosť, aby nám ublížil. Aj vtedy, keď zhrešíme, dostáva príležitosť, aby nám ublížil. (Lk 10,19) Je ako „uviazaný lev“ na reťazi, len v jeho blízkosti nám môže uškodiť. Preto pre nás platí stále slovo: „Podďajte sa Bohu a sprotivte sa diablu a utečie od vás!“ (Jak 4,7) Byť triezvy a bdieť, musíme ustavične. Protivník diabol síce obchádza a hľadá, koho by zožral ale jeho úmysel sa podarí len pri tých, ktorí sa k nemu akokoľvek približia.

Pravda je ako „opasok“, spravodlivosť ako pancier. Ostatná výzbroj je málo platná, ak túto základnú nemáme. Spravodlivosť je vlastne podstatou kráľovstva Božieho. „Meč“ Ducha je Slovo Božie, ktoré je vlastne pravdou. „Obutie“ evanjelia je náplňou radostnej zvesti. „Štít viery“ je dokonalou obranou proti šípom nepriateľa, ktorý prichádza s pochybnosťou a neverou. „Prilba spasenia“ je istota spásy aj život večný. A modlitba v Duchu Sv. vychádzajúca z prameňa vody života. Celú výzbroj nám vydobyl Pán Ježiš Kristus.

Tak dokonale sme vyzbrojení, že sa nás zlý nemôže ani dotýkať. To čítame v Un 5,18. Mnohé Božie deti o tom nevedia, potom svojou nevedomosťou dávajú príležitosť zaútočiť zlému duchu. Je dôležité vedieť, že každý znovuzrodený kresťan je povolaný do boja proti zlému duchu. O tom hovoria všetky Kristove príkazy. Keď však túto pozíciu nezaujme, dostane sa ľahko do defenzívy. Stále sa musí brániť. Takto môže trpieť celý život. Je dôležité, čomu veríme a čo vyznávame a čo praktizujeme. Ak niečo z toho, čo veríme alebo vyznávame nie je v súlade s Božím slovom, môžeme byť v omylu v duchovnom živote. Len ten, kto činí vôľu Božiu trvá na veky.

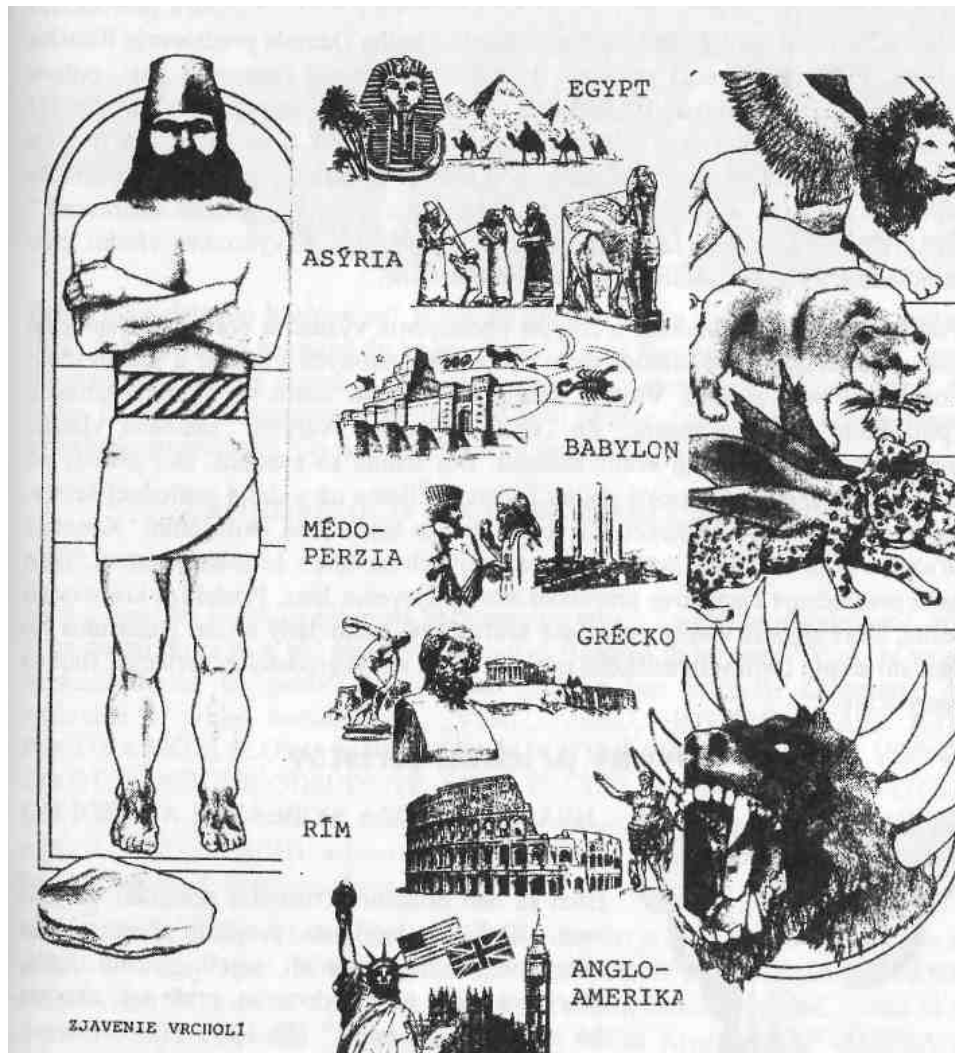
Svetová misia

Jedna z najdôležitejších úloh, ktorú zveril Pán Ježiš svojim nasledovníkom. Je to osobná a masová evanjelizácia. Od nej závisí budúcnosť sveta, ľudstva i jednotlivca. Keby ľudia poznali realitu večného života a zatratenia aj pre nich by táto otázka bola prvoradá. Ale nevera alebo neznámosť tejto reality nič nepomôže. Boháč v pekle prišiel na túto realitu neskoro. Povedal vetu: „Nech sa pevne svedčí jeho bratom, aby aj oni neprišli na tieto miesta múk" (Lk 16,27-28).

Existujú štyri dôležité princípy misie: 1. Vidieť úžasnú potrebu šírenia evanjelia. 2. Prosiť Pána žatvy, aby vyslal robotníkov. 3. Uvedomiť si, že sa to týka i nás samých, ktorí máme na tom pracovať. (Nečakať, že iní pôjdu za nás.) 4. Všetomžne podporovať misiu, ako najdôležitejšiu a najpotrebnejšiu vec na svete. Správnou misiou sa zachraňuje hynúci svet.

Sled dejín a svetových veľmocí

„Celý svet leží vo zlom" (1 Jn 5,19) Toto slovo začalo platiť hneď po páde človeka v raji. Že to platí do dnes, nikoho o tom netreba presvedčovať. Nepriateľ - satan, už prarodičom odňal vládu nad ostatným stvorenstvom. Nie neprávom, aj samému Kristovi povedal: „Tebe dám všetku moc i slávu (sveta), lebo mne je daná, ty teda, ak sa pokloníš predomnou, všetko bude tvoje." (Lk 4,6-7) Pán Ježiš túto „ponuku" neprijal, a tým zvíťazil nad ním. Lebo prehlásil: „Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta." (Jn 18,36) On prijal slávu a moc od svojho nebeského Otca. A kráľovstvo nad svetom prevezme definitívne pri konci sveta.(Mt 28,18 + Zj 11,15)

Na predchádzajúcej strane, sa ukazuje sled svetových veľmocí podľa prorockého videnia 2 a 7 kap. knihy Daniela. Štvrtá šelma z knihy Daniela predstavuje Rímsku veľmoc. Od tejto veľmoci sa znovu dočítame vo Zjavení Jána v 13 kap., potom v 17 kap. Tu sa hovorí o dvoch šelmách. O jednej, ktorá vystupuje z mora (národy) A druhá, ktorá vystupuje z priepasti (podsvetie - hádes) Hoci sa rímska ríša vo 4. storočí rozpadla, vláda Rímu nad celým svetom vskutku neprestala. Nadobudla iba inú tvár. Preto sa spomína, že „smrteľná rana prvej šelmy bola uzdravená." (Zj 13,12) To znamená, že pokračuje v jej šľapajach. „A vykonáva všetku moc prvej šelmy". Tieto tajomstvá sú čiastočne odhalené...

(Potrebná je k tomu múdrosť a zmysel pochopenia významu obrazov) Napríklad číslo: 666 nájdeme v číselnom súčte mnohých svetových vládcov a kráľovstiev, ktoré vládli nad svetom. Všetky „šelmy"

prevádzali súhru medzi náboženskou a politickou svetovou mocou. Že „vedie vojnu so svätými“ znamená vlastne prenasledovanie veriacich svetovládcami. Boj temná so svetlom. Boj pravdy so lžou. Uskutočňuje sa cez celé dejiny ľudstva. Žijeme už v dobe poslednej šelmy. Danielove proroctvo sa končí, Zjavenie Jána je tesne pred ukončením. Konečné víťazstvo bude na strane svätých a spravodlivých na čele s Ježišom Kristom. Toto jasne prezradzuje Danielove proroctvo ako aj Zjavenie Jána. Prichádza kráľovstvo večné, ktoré ukončí všetky pozemské kráľovstvá, svetovlády a ríše. Nezostane po nich ani stopy. Dejiny Izraelského národa ako aj znovuzrodených veriacich ľudí to dosvedčujú.

Druhý príchod Kristov

„HEĽA, PRICHÁDZA S OBLAKMI A UVIDÍ HO KAŽDÉ OKO.“

Blíži sa deň druhého Kristovho príchodu na túto zem. Keď sa lúčil so svojimi učeníkmi na Olivovom vrchu, povedali anjeli: „Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás do neba, príde tak, ako ste ho videli ísť do neba.“ (Sk 1,11) Písmo hovorí: „Uvidí Ho každé oko, aj tí, ktorí Ho prebodli. A budú nad ním plakať všetky pokolenia zeme. Áno, Amen.“ (Zj 1,7) Šesť plných tisícročí patrilo tento svet rôznym svetovládcam tohto sveta. Ale siedme tisícročie bude patriť Kristovi a Jeho verným nasledovníkom.. Jeho vyvolenej cirkvi, ktorú si On počas šesť tisícročí vybudoval. Presne podľa Dan 2,44, kde čítame. „A za dní tých kráľov (zn. svetovládcom) ustanoví Boh kráľovstvo, ktoré nebude skazené na veky... ono rozbije všetky tie kráľovstvá na prach a samo bude stať až na veky!“

Patríš do Kristovho kráľovstva? Patríš do zhromaždenia znovuzrodených Božích detí? Je tvoje meno zapísané do knihy života? To sú životne dôležité otázky, ktoré by mal vedieť každý človek. Len splnením Božích požiadaviek možno vstúpiť do neho. O týchto požiadavkách sa písalo v tejto knižke. Len slovo a učenie Písma svätého je smerodajné. Čo je smerodajné ku spaseniu?:

Tajomstvo, o ktorom málo ľudí vie!

VIEŠ O TOM TY?

Vieš o tom, že: Existuje dokonalá záchrana pre teba... Že všetko je vykonané, aby si sa dostal do neba a bol účastný kráľovstva Božieho tu na zemi? Vieš, že sa už nemusíš dostať do pekla? To sa týka každého bez rozdielu. Zapamätaj, čo rozhodne o tvojej budúcnosti: „VERU, VERU, HOVORÍM VÁM: KTO POČÚVA MOJE SLOVO A VERÍ TOMU, KTORÝ MA POSLAL, MÁ VEČNÝ ŽIVOT A NEBUDE ODSÚDENÝ, LEBO PREŠIEL ZO SMRTI DO ŽIVOTA.“ (Jn 5,24) To znamená, že spasenie záleží: na úprimnej a opravdivej VIERE a POSLUŠNOSTI BOHU a Jeho SLOVU! Viera bez skutkov je mŕtva. Takisto ako bez poslušnosti k Božiemu slovu.

Vedz teda, že ak by si bol aj sám a nevedel (-la), čo je nevyhnutné urobiť, aby si prijal(-la) večný život. Je to tvoje osobné ROZHODNUTIE a PRIJATIE PÁNA JEŽIŠA KRISTA za SPASITEĽA. Ty

to ale musíš ústami vysloviť, čomu si v srdci uveril(-la) Povedz: „Prijímam Ťa, Pane Ježišu Kriste, za SPASITEĽA a PÁNA svojho života. Ďakujem Ti, že si zomrel namiesto mňa na Golgotskom kríži. Verím z celej duši, že Ťa Boh vzkriesil z mŕtvych. Odpusť mi všetky moje hriechy, ako aj predošlý život bez Teba. Rozhodol (-la) som sa nasledovať Teba v každej oblasti svojho života a dávam na oltár seba i všetko čo mám. Chcem Ťa vyznávať pred ľuďmi a žiť na slávu Tvojho mena, po všetky dni života. K tomu prosím, daj mi Ducha svojho Svätého a by som Ti bol verný (-ná) až do smrti Amen."

Ak si tieto vety vyslovil(-la) z hĺbky svojej duše, vo viere, si spasený(-ná) - MÁŠ VEČNÝ ŽIVOT ! Je to najväčší poklad, aký si mohol (-la) v živote obdržať. Čo však znamená veriť? Viera bez skutkov je mŕtva. Môže to byť teda len viera s poslušnosťou. To znamená, že všetko, čo On žiada odo mňa, vykonáš. On napríklad povedal: „Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený!" Nechaj sa teda ponoriť v mene Pána Ježiša Krista, aby Ti boli odpustené tvoje hriechy a prijmi Ducha Svätého. Povedz: „Príď, Duchu Svätý do môjho života a srdca, chcem Ťa mať naveky! Žížnim veľmi po tebe a prijímam Ťa, ako Tešiteľa a Ducha Pravdy... Keď vo viere budeš vyslovovať tieto vety, príde Duch Svätý, Jeho prejavom je Božia láska, radosť a pokoj. To je ovocie Duch. Druhým častým prejavom býva hovorenie novým (neznámym) jazykom... Začína to vyslovovaním jednotlivých slov a slabík, ktorým nerozumieš. (IKor 14,4!) Neboj sa ich ale vysloviť, potom začneš hovoriť plynulou rečou, novým (nebeským) jazykom, ako na deň Letníc apoštoli, (Sk 2. kap.) prví učeníci a kresťania. Takto vstúpiš do kráľovstva Božieho čiže do cirkvi, ktorá má MATRIKU v nebesiach, (nie tu na zemi) Keď splníš tieto požiadavky, tvoje meno bude napísané do KNIHY ŽIVOTA! Budeš mať istotu večného života.

Nie vo večnosti, ale v tomto živote, v časnosti, máš vstúpiť do Božieho kráľovstva. Pán Ježiš povedal svojim učeníkom: „Lebo hľa, kráľovstvo Božie je vo vás... a medzi vami !" Pán Boh prostredníctvom Pána Ježiša Krista ti otvoril dvere do raja. Z Jeho strany je všetko hotové. On za teba odpykal večné peklo, ty sa už tam nemusíš dostať. Preto, už odteraz na tebe záleží, ako sa sám rozhodneš...

AUTOROV OSOBNÝ ODKAZ:

Túto knižku zanechávam na pamiatku nastávajúcej veriacej generácie, ktorí budú nasledovať Pána Ježiša Krista v budúcich rokoch života. Jednak preto, aby vedeli o živote a skúsenostiach veriacich ľudí v predošlých desaťročiach. Jednak cieľom zverenia a odovzdania získaných skúseností. Aby sa chyby, pochádzajúce z nedostatku známosti nemuseli opakovať. Hoci každé nové storočie prináša so sebou nové problémy a nedostatky. Pravda a Božie slovo zostáva to isté. Preto sú poučenia z Božieho slova právoplatné v každom storočí, pre každého človeka.

GRATIS!

1. Matka Hedvika Gabánová

3. Syn
Pavol Gabánek
(1 a pol ročný)

2. Otec Peter Gabánek

4. Pavol Gabánek
50 ročný

5. Prvé zhromaždenie v Kopčanoch - Kittse, Rakúsko

6. Zhromaždenie v Petržalke.

7. Pod Sitnom

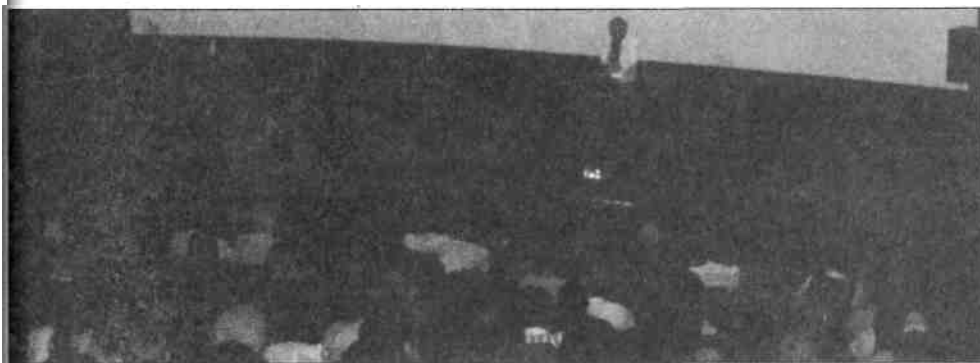
8. Modlitebňa v dome

10. Dunaj - miesto krstov

11. Modlitebňa z vonka

12. Dom Odborov - Sála pre 500 ľudí - Bohoslužby AC.

9. Izba kde sa zjavil anjel

13. Čuk.Paka - Stanica

14. Zem. Podhradie

15. Uh. Hradište - Stanica

16. Štrba - Stanica

17. Třinec - Jedno z najväčších zborov založených počas prenasledovania (Kazateľ + starší)

18. Sokolice - miesto zjavenia cesty

19. Uzdravenia chorých

20. Křižovatka, kde som bol poslaný

21. Sestra, ktorá prijíma krst Duchom Sv.

22. Liptovská Lužná - malý zbor v Nízkyh Tatrách

23. Prvé zhromaždenie v Lučenci

24. Prvé zhromaždenie v Třinci

25. Zhromaždenie
v Nesvadoch

26. Stanové zhromaždenie
vo Vysokých Tatrách

27. Krst v Nesvadoch

28. Krst v Trinci

29. Konferencia v Sládkovičove

30. Konferencia v Galante

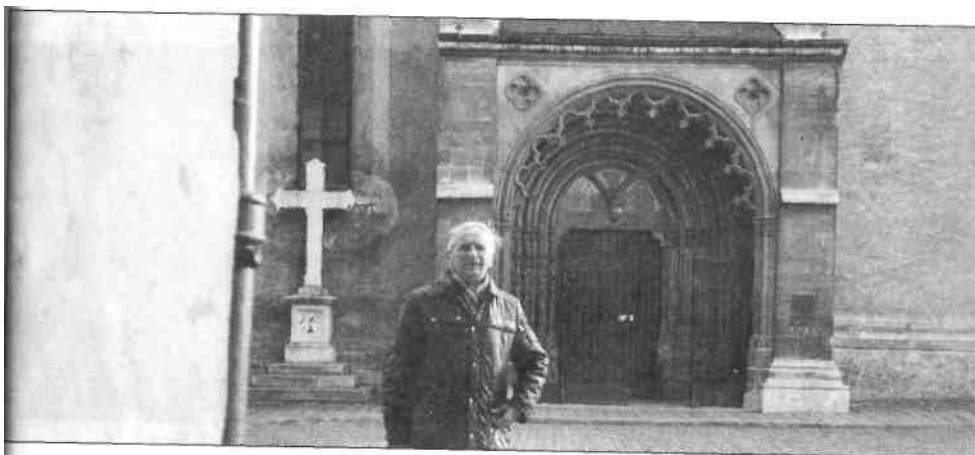
31. Stretnutie kazateľov a diakonov

32. Košice - Služba evanjelia

33. Kopanica - Dolina: Miesto vodných krstov a výročných slavností

34. Dom - Kostol - Zázračné stretnutie s kat. teol. Fr. L.

35. Talin - Bohoslužby v kult.dome vo Vrakuni

36. Konferencia kazateľov - Tápiósuly - Maďarsko

37. Siófok - Maďarsko

38. Zhromaždenie v južnom
Maďarsku

39. Dorog - pouličná evanjelizácia - Maďarsko

40. Kiev

41. Gorochove - Mládež zo zboru (Ukrajina)

42. Veľké Lúčky - Ukrajina

43. Arad - Jeden z letných zborov

44. Bukurešť - Ústredie

45. Temešvár - Jeden z lét. zborov

46. Bukurešť

48. Burgas - Bulharsko

49. Plovdiv - Bulharsko

47. Nadlak - Slov. zbor v Rumunsku - Evanjelizácia

50. Sliven - Bulharsko

51. Kazanlak - Bulharsko

52. Temešvár - Cestou v Rum.

53. Berlín - Návšteva spevokolom

54. Turčianske Teplice
- Prvé zhromaždenie

55. Praha

56. Senica - Prvé zhromaždenie

57. S kazateľom R.Ulonskom

58. Dubnica n/V. - Evanjelizácia

59. Užhorod - Zhromaždenie v kult.dome (Ukrajina)

60. Wysłoček - Modlitebňa (Poľsko)

61. Selenča - Zhromaždenie (Juhoslávia)

62. Wysłoček - Služba slovom (Poľsko)

65. Launceston - Veľká Británia (Evanjelizácia)

63. Reinach - Evanjelizácia (Švajčiarsko)

66. Dánsko - Jedna z 5-tich evanjelizácií

64. Lippersdorf - Služba slovom (Nemecko)

67. Seattle - Jedno z viac navštvienených zborov v USA

68. Neďaleko miesta, kde mi na oblohe bola ukázaná adresa, ktorá sa mi stratila

69. Smer, ktorým som išiel a našiel dom i rodinu, ku ktorej som bol poslaný

70. Dom, do ktorého som bol poslaný od Ducha Sv.

71. Bývalý kat.teológ, ktorý bol pokrstený v Dunaji

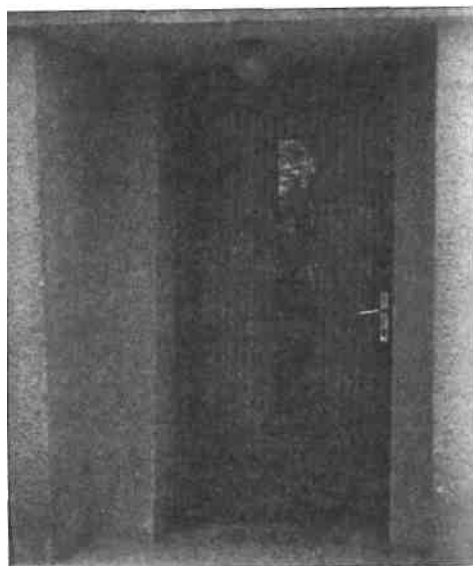
72. Sestra A.B., ktorá bola vzkriesená z klinickej smrti

73. Dolné Srnie, dom, kde bolo zhromaždenie. Moja druhá misijná cesta v roku 1950

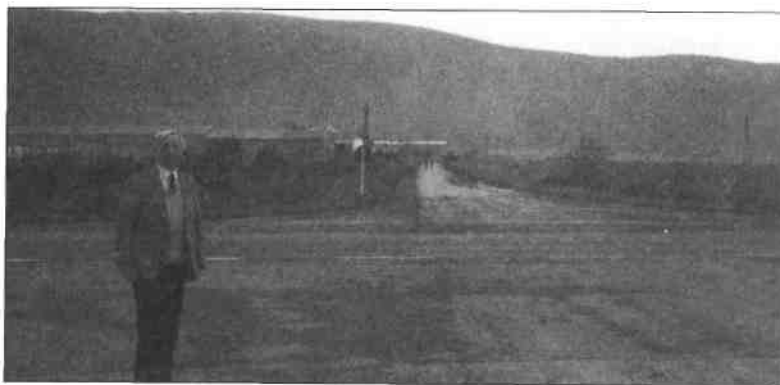
74. Sestra Mítňíková, uzdravená, z reumatizmu rúk

75. Dvere v ktorých stál anjel ..

76. Vendryne - Třinec. Dom, v ktorom sme sa nelegálne stretávali a boli zázračne ukrytý, keď nás hľadala ŠTB

77. Turňa n/B. - Háj. Cesta, na ktorej som prežil zázračné zastavenie dažďa, až do dediny Háj

78. Uherský Brod - Nivnica. Tu sa začalo prebudenie - odtiaľto zbor do U.H.

79. Služba slova 24 novým obráteným krstencom v Košiciach

80. Švédsko. Služba slova v Olofströme

81. Izrael. Na ceste hore na Olivový vrch

82. Záber zo svadby v roku 1981

83. S evanjelistom E. Theisom

84. Služba slova

85. Stršovstvo - kazatelia zboru Bratislava

